

Den Europæiske Unions Tidende

L 111

Dansk udgave

Retsforskrifter

62. årgang

25. april 2019

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2019/629 af 17. april 2019 om ændring af protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol 1
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/630 af 17. april 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013, for så vidt angår krav til minimumsdækning af tab for misligholdte eksponeringer ⁽¹⁾ 4
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/631 af 17. april 2019 om fastsættelse af præstationsnormer for nye personbilers og nye lette erhvervskøretøjers CO₂-emissioner og om ophævelse af forordning (EF) nr. 443/2009 og (EU) nr. 510/2011 ⁽¹⁾ 13
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/632 af 17. april 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 952/2013 med henblik på forlængelse af den midlertidige anvendelse af andre midler end elektroniske databehandlingsteknikker som omhandlet i EU-toldkodeksen 54

DIREKTIVER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/633 af 17. april 2019 om urimelig handelspraksis i relationer mellem virksomheder i landbrugs- og fødevarerforsyningskæden 59

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

II Ikke-lovgivningsmæssige retsakter

FORRETNINGSORDENER OG PROCESREGLEMENTER

★ Ændringer af domstolens procesreglement	73
---	----

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU, Euratom) 2019/629**af 17. april 2019****om ændring af protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 256, stk. 1, og artikel 281, stk. 2,

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, særlig artikel 106a, stk. 1,

under henvisning til anmodning fra Domstolen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelser fra Europa-Kommissionen ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2015/2422 ⁽³⁾ har Domstolen haft generelle drøftelser med Retten om de kompetencer, som de udøver, og undersøgt, om der i forbindelse med reformen af Unionens retslige struktur, der fandt sted i henhold til nævnte forordning, bør foretages visse ændringer i fordelingen af kompetence mellem Domstolen og Retten eller i Domstolens behandling af appelsager.
- (2) Således som det fremgår af den rapport, som Domstolen fremlagde for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen den 14. december 2017, er Domstolen af den opfattelse, at der på nuværende trin ikke er anledning til at foreslå ændringer for så vidt angår behandlingen af de præjudicielle spørgsmål, som bliver forelagt den i medfør af artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). De præjudicielle forelæggelser udgør kernen i Unionens domstolssystem og behandles hurtigt, således at der ikke på nuværende tidspunkt er behov for en overførsel til Retten af kompetencen til at påkende præjudicielle spørgsmål på specifikke områder, som er fastsat i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.
- (3) De drøftelser, som Domstolen og Retten har ført, har imidlertid vist, at Retten, når den træffer afgørelse i et annullationssøgsmaal, der bliver anlagt af en medlemsstat til prøvelse af en retsakt fra Kommissionen, og som vedrører en manglende opfyldelse af en dom, der er blevet afsagt af Domstolen i henhold til artikel 260, stk. 2 eller 3, i TEUF, kan støde på alvorlige vanskeligheder ved afgørelsen af dette søgsmaal, når Kommissionens og den pågældende medlemsstats standpunkter afviger fra hinanden med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de af nævnte medlemsstat trufne foranstaltninger er egnede med henblik på at efterkomme Domstolens dom. Af disse grunde synes det nødvendigt, at sager, der vedrører et fast beløb eller en tvangsbøde, som en medlemsstat er blevet pålagt at betale i medfør af artikel 260, stk. 2 eller 3, i TEUF, forbeholdes Domstolen alene.

⁽¹⁾ Udtalelse af 11.7.2018 (endnu ikke offentliggjort i EU-Tidende) og udtalelse af 23. oktober 2018 (endnu ikke offentliggjort i EU-Tidende).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 13.3.2019 (endnu ikke offentliggjort i EU-Tidende) og Rådets afgørelse af 9.4.2019.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2015/2422 af 16. december 2015 om ændring af protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol (EUT L 341 af 24.12.2015, s. 14).

- (4) Det fremgår desuden af de drøftelser, som Domstolen og Retten har ført, at der iværksættes adskillige appeller i sager, der allerede har været genstand for en dobbelt prøvelse, først ved en uafhængig appelinstans og dernæst ved Retten, og at Domstolen afviser mange af disse appeller på grund af deres åbenlyse manglende grundlag, eller på et åbenbart afvisningsgrundlag. Med henblik på at gøre det muligt for Domstolen at koncentrere sig om de sager, der kræver dens fulde opmærksomhed, er det nødvendigt af hensyn til retsplejen at indføre en ordning for appeller, der vedrører sådanne sager, hvorved Domstolen helt eller delvist admitterer en appel, alene når den rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling.
- (5) På baggrund af det stadigt stigende antal sager, der indbringes for Domstolen, og i overensstemmelse med skrivelse af 13. juli 2018 fra præsidenten for Den Europæiske Unions Domstol er det på dette trin nødvendigt at prioritere indførelsen af ovennævnte ordning, hvorved Domstolen afgør, hvorvidt en appel kan admitteres. Behandlingen af den del af Domstolens anmodning af 26. marts 2018, som vedrører en delvis overførsel af traktatbrudssøgsmål til Retten, bør foretages på et senere tidspunkt, der ligger efter fremsættelsen i december 2020 af den rapport om Rettens funktion, som er fastsat i artikel 3, stk. 1, i forordning (EU, Euratom) 2015/2422. Det skal erindres, at denne rapport navnlig bør fokusere på Rettens effektivitet og nødvendigheden og effektiviteten af forøgelsen til 56 dommere, samtidig med at der tages hensyn til målet om at sikre, at mænd og kvinder er ligeligt repræsenteret ved Retten, som nævnt i præamblen til forordning (EU, Euratom) 2015/2422.
- (6) Det er derfor nødvendigt at ændre protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol, idet der samtidig sikres en fuldstændig terminologisk sammenhæng mellem dens bestemmelser og de tilsvarende bestemmelser i TEUF, og fastsætte passende overgangsbestemmelser med hensyn til udfaldet af de sager, som verserer på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Protokol nr. 3 ændres således:

1) Artikel 51 affattes således:

»Artikel 51

Som en undtagelse fra bestemmelsen i artikel 256, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har Domstolen enekompetence:

- a) i de søgsmål, som er omhandlet i artikel 263 og 265 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som er anlagt af en medlemsstat, og som er rettet mod:
- i) en lovgivningsmæssig retsakt, en retsakt vedtaget af Europa-Parlamentet, Det Europæiske Råd eller Rådet eller en eller flere af disse institutioners undladelse af at træffe afgørelse, dog bortset fra:
 - afgørelser truffet af Rådet i medfør af artikel 108, stk. 2, tredje afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
 - retsakter vedtaget af Rådet i medfør af en rådsforordning om handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger som omhandlet i artikel 207 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
 - Rådets retsakter, hvorved det udøver gennemførelsesbeføjelser i henhold til artikel 291, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
 - ii) en retsakt vedtaget af Kommissionen eller Kommissionens undladelse af at træffe afgørelse i medfør af artikel 331, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
- b) i de søgsmål, som er omhandlet i artikel 263 og 265 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som er anlagt af en EU-institution, og som er rettet mod en lovgivningsmæssig retsakt, en retsakt vedtaget af Europa-Parlamentet, Det Europæiske Råd, Rådet, Kommissionen eller Den Europæiske Centralbank eller en eller flere af disse institutioners undladelse af at træffe afgørelse
- c) i de søgsmål, som er omhandlet i artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som er anlagt af en medlemsstat, og som er rettet mod en af Kommissionen vedtaget retsakt vedrørende en manglende opfyldelse af en dom, som Domstolen har afsagt i henhold til artikel 260, stk. 2, andet afsnit, eller artikel 260, stk. 3, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.»

2) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 58a

Behandlingen af en appel, der iværksættes til prøvelse af Rettens afgørelser vedrørende en afgørelse truffet af en uafhængig appelinstans i et af følgende af Unionens kontorer eller agenturer, er betinget af en forudgående bevilling fra Domstolen:

- a) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret
- b) EF-Sortsmyndigheden
- c) Det Europæiske Kemikalieagentur
- d) Den Europæiske Unions Luftfartssikkerhedsagentur.

Den i stk. 1 omhandlede ordning finder også anvendelse på appelsager, der iværksættes til prøvelse af Rettens afgørelser vedrørende en afgørelse truffet af en uafhængig appelinstans, der er nedsat efter den 1. maj 2019, i ethvert andet af Unionens kontorer eller agenturer, og som skal behandle sagen, før den kan indbringes for Retten.

Appellen admitteres helt eller delvist i henhold til den i procesreglementet fastsatte fremgangsmåde, når den rejser et vigtigt spørgsmål for EU-retten ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling.

Afgørelsen om, hvorvidt appellen kan admitteres eller ej, begrundes, og denne offentliggøres.»

Artikel 2

De sager, der henhører under Domstolens kompetence i henhold til protokol nr. 3 som ændret ved denne forordning, og som er blevet indbragt for Retten den 1. maj 2019, men hvis skriftlige forhandling endnu ikke er afsluttet på det nævnte tidspunkt, henvises til Domstolen.

Artikel 3

Den ordning, der er omhandlet i artikel 58a i protokol nr. 3, finder ikke anvendelse på de appelsager, som er blevet iværksat for Domstolen den 1. maj 2019.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 17. april 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/630**af 17. april 2019****om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013, for så vidt angår krav til minimumsdækning af tab for misligholdte eksponeringer****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Etableringen af en samlet strategi, der skal håndtere misligholdte eksponeringer, er et vigtigt mål for Unionen i dens forsøg på at gøre det finansielle system mere modstandsdygtigt. Håndteringen af misligholdte eksponeringer falder hovedsageligt ind under bankernes og medlemsstaternes ansvarsområde, men der er samtidig hermed også en klar EU-dimension med hensyn til at reducere den nuværende store beholdning af misligholdte eksponeringer og forhindre enhver overdreven ophobning af misligholdte eksponeringer i fremtiden og fremkomsten af systemiske risici i ikkebanksektoren. I betragtning af de indbyrdes forbindelser mellem banksystemerne og de finansielle systemer i hele Unionen, hvor banker opererer i flere jurisdiktioner og medlemsstater, er der et væsentligt potentiale for afsmittende virkninger for medlemsstaterne og Unionen som helhed, både med hensyn til økonomisk vækst og finansiel stabilitet.
- (2) Finanskrisen førte til en ophobning af misligholdte eksponeringer i banksektoren. Forbrugerne blev i høj grad berørt af den efterfølgende recession og faldet i boligpriserne. Det er afgørende at beskytte forbrugernes rettigheder i overensstemmelse med relevant EU-ret, såsom Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF ⁽⁴⁾ og 2014/17/EU ⁽⁵⁾, når problemet med misligholdte eksponeringer skal håndteres. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU ⁽⁶⁾ tilskynder til hurtig betaling fra både virksomheder og offentlige myndigheder og vil kunne bidrage til at forhindre den form for ophobning af misligholdte eksponeringer, der opstod under finanskrisen.
- (3) Et integreret finansielt system vil øge modstandsdygtigheden i Den Økonomiske og Monetære Union over for negative chok ved at fremme privat risikodeling på tværs af grænserne og samtidig mindske behovet for offentlig risikodeling. For at nå disse mål bør Unionen fuldføre bankunionen og yderligere udvikle en kapitalmarkedsunion. Håndtering af en eventuel fremtidig ophobning af misligholdte eksponeringer er afgørende for at kunne styrke bankunionen, da det er afgørende for at sikre konkurrencen i banksektoren, bevare den finansielle stabilitet og tilskynde til långivning for at skabe beskæftigelse og vækst i Unionen.
- (4) Rådet opfordrede i sin »Handlingsplan for behandling af misligholdte lån i Europa« af 11. juli 2017 forskellige institutioner til at træffe passende foranstaltninger til yderligere at håndtere det høje antal misligholdte eksponeringer i Unionen og forhindre, at de ophobes i fremtiden. I handlingsplanen skitseres en samlet tilgang,

⁽¹⁾ EUT C 79 af 4.3.2019, s. 1.⁽²⁾ EUT C 367 af 10.10.2018, s. 43.⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.3.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 9.4.2019.⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (EUT L 48 af 23.2.2011, s. 1).

der fokuserer på en kombination af komplementære politiske tiltag på fire områder: i) tilsyn, ii) strukturelle reformer af rammerne for insolvens og inddrivelse af gæld, iii) udvikling af sekundære markeder for nødlidende aktiver og iv) fremme af omstrukturering af banksystemet. Tiltag på disse områder skal træffes på EU-plan og på nationalt plan, hvis det er relevant. Kommissionen tilkendegav en tilsvarende hensigt i sin »Meddelelse om fuldførelse af bankunionen« af 11. oktober 2017, hvori den krævede en omfattende pakke til håndtering af misligholdte lån i Unionen.

- (5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽⁷⁾ danner sammen med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽⁸⁾ den retlige ramme for de tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber (sammen benævnt »institutter«). Forordning (EU) nr. 575/2013 indeholder bl.a. bestemmelser, der gælder umiddelbart for institutter, når de beregner deres kapitalgrundlag. Det er derfor nødvendigt at supplere de eksisterende tilsynsmæssige krav i forordning (EU) nr. 575/2013 vedrørende kapitalgrundlaget med bestemmelser, der kræver et fradrag i kapitalgrundlaget, når misligholdte eksponeringer ikke er tilstrækkeligt dækket af hensættelser eller andre justeringer. Et sådant krav vil reelt betyde, at der skabes en tilsynsmæssig bagstopperordning for misligholdte eksponeringer, som vil finde ensartet anvendelse på alle institutter i Unionen og tillige omfatte institutter, der er aktive på det sekundære marked.
- (6) Den tilsynsmæssige bagstopperordning bør ikke forhindre kompetente myndigheder i at udøve deres tilsynsbeføjelser i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU. Hvis de kompetente myndigheder i enkelttilfælde konstaterer, at der på trods af anvendelsen af den tilsynsmæssige bagstopperordning for misligholdte eksponeringer, der er fastsat i denne forordning, ikke er tilstrækkelig dækning af et bestemt instituts misligholdte eksponeringer, bør de kunne gøre brug af de tilsynsbeføjelser, der er fastsat i direktiv 2013/36/EU, herunder beføjelsen til at stille krav om, at institutterne anvender en specifik nedskrivningspolitik eller behandling af aktiver for så vidt angår kapitalgrundlagskravene. Det er derfor muligt for de kompetente myndigheder i enkelttilfælde at gå videre end kravene i denne forordning med henblik på at sikre tilstrækkelig dækning af misligholdte eksponeringer.
- (7) Med henblik på anvendelse af den tilsynsmæssige bagstopperordning bør der indføres et klart sæt betingelser for klassificering af misligholdte eksponeringer i forordning (EU) nr. 575/2013. Eftersom der i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 ⁽⁹⁾ allerede er fastsat kriterier vedrørende misligholdte eksponeringer i forbindelse med indberetning med henblik på tilsyn, bør klassificeringen af misligholdte eksponeringer bygge på denne eksisterende ramme. Gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 omhandler misligholdte eksponeringer som defineret med henblik på beregning af kapitalgrundlagskravene i relation til kreditrisiko og værdiforringede eksponeringer i overensstemmelse med de gældende regnskabsregler. Eftersom kreditlempelser kan have indflydelse på, om en eksponering klassificeres som misligholdt, suppleres klassificeringskriterierne af klare kriterier for virkningen af kreditlempelser. Kreditlempelser bør sigte mod, at låntager igen kan få status som stabilt tilbagebetalingsdygtig, og bør overholde Unionens forbrugerbeskyttelseslovgivning og navnlig direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU, men kan have forskellige begrundelser og konsekvenser. Det bør derfor fastsættes, at en kreditlempelse, der er bevilget for en misligholdt eksponering, ikke bør bringe klassificeringen af denne eksponering som misligholdt til ophør, medmindre visse strenge kriterier for ophør er opfyldt.
- (8) Jo længere en eksponering har været misligholdt, jo mindre sandsynlighed er der for at kunne genindvinde dens værdi. Den del af eksponeringen, som bør være omfattet af hensættelser, andre justeringer eller fradrag, bør derfor øges med tiden efter en på forhånd fastlagt tidsplan. Misligholdte eksponeringer, der erhverves af et institut, bør derfor være omfattet af en tidsplan, som løber fra den dato, hvor den misligholdte eksponering oprindeligt blev klassificeret som misligholdt, og ikke fra datoen for erhvervelsen af den. Med henblik herpå bør sælger underrette køber om datoen for klassificering af eksponeringen som misligholdt.
- (9) Delvise afskrivninger bør tages i betragtning ved beregning af de specifikke kreditrisikojusteringer. For at undgå at afskrivningen medregnes to gange, skal den oprindelige eksponeringsværdi forud for den delvise afskrivning anvendes. Medtagelsen af delvise afskrivninger på listen over elementer, der kan anvendes til at opfylde bagstopperordningens krav, bør tilskynde institutterne til at indregne afskrivningerne rettidigt. For så vidt angår misligholdte eksponeringer, der er erhvervet af et institut til en lavere pris end det beløb, debitor skylder, bør erhverver behandle forskellen mellem anskaffelsesprisen og det beløb, som debitor skylder, på samme måde som en delvis afskrivning med henblik på den tilsynsmæssige bagstopperordning.

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

⁽⁹⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 af 16. april 2014 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for institutters indberetning med henblik på tilsyn i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (EUT L 191 af 28.6.2014, s. 1).

- (10) Sikrede misligholdte eksponeringer forventes normalt at resultere i et mindre alvorligt tab end usikrede misligholdte eksponeringer, da kreditrisikoafdækningen, der sikrer den misligholdte eksponering, giver instituttet et specifikt krav på et aktiv eller i forhold til en tredjepart ud over instituttets generelle krav over for den misligholdende låntager. For så vidt angår en usikret misligholdt eksponering er der kun et generelt krav over for den misligholdende låntager. På grund af det højere forventede tab på usikrede misligholdte eksponeringer bør der anvendes en strammere tidsplan.
- (11) En eksponering, som kun er delvist dækket af anerkendt kreditrisikoafdækning, bør betragtes som sikret med hensyn til den dækkede del og som usikret med hensyn til den del, der ikke er dækket af anerkendt kreditrisikoafdækning. Med henblik på at bestemme, hvilke dele af misligholdte eksponeringer der skal behandles som sikrede eller usikrede, bør kriterierne for at være omfattet af kreditrisikoafdækning og for fuld og hel sikring ved pant i fast ejendom, der anvendes til beregning af kapitalkrav, anvendes i overensstemmelse med den relevante tilgang i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013, herunder den relevante værdijustering.
- (12) Der bør anvendes samme tidsplan, uanset årsagen til at eksponeringen er misligholdt. Den tilsynsmæssige bagstopperordning bør anvendes særskilt på hver enkelt eksponering. Der bør gælde en tidsplan på tre år for usikrede misligholdte eksponeringer. For at gøre det muligt for institutter og medlemsstater at forbedre effektiviteten af omstrukturering eller retshåndhævelsesprocedurer og indregne, at misligholdte eksponeringer, der er sikret ved pant i fast ejendom, og boliglån, der er garanteret af en anerkendt udbyder af kreditrisikoafdækning som defineret i forordning (EU) nr. 575/2013, vil have en resterende værdi i en længere periode, efter at lånet er blevet klassificeret som misligholdt, er det hensigtsmæssigt at fastsætte en tidsplan på ni år. For andre sikrede misligholdte eksponeringer bør der gælde en tidsplan på syv år for at opbygge fuld dækning.
- (13) Det bør være muligt at tage hensyn til kreditlempelser med henblik på anvendelse af den relevante dækningsfaktor. Mere præcist bør eksponeringen fortsat klassificeres som misligholdt, men dækningskravet bør forblive stabilt i yderligere et år. Derfor bør den faktor, der ville skulle anvendes i det år, hvor kreditlempelsen blev bevilget, finde anvendelse i to år. Hvis eksponeringen ved udløbet af det yderligere år stadig er misligholdt, bør den relevante faktor bestemmes, som om der ikke var blevet bevilget nogen kreditlempelse, under hensyntagen til den dato, hvor eksponeringen oprindeligt blev klassificeret som misligholdt. Eftersom bevilling af kreditlempelser ikke bør føre til arbitrage, bør dette yderligere år kun være tilladt med hensyn til den første kreditlempelse, der er blevet bevilget, siden eksponeringen blev klassificeret som misligholdt. Endvidere bør den etårige periode, hvor dækningsfaktoren forbliver uændret, ikke føre til en forlængelse af tidsplanen for hensættelserne. Følgelig bør en eventuel kreditlempelse, der er bevilget i det tredje år efter klassificeringen som misligholdt eksponering for usikrede eksponeringer eller i det syvende år efter klassificeringen som misligholdt eksponering for sikrede eksponeringer, ikke udsætte den fulde dækning af den misligholdte eksponering.
- (14) For at sikre, at værdiansættelsen af kreditrisikoafdækningen af institutternes misligholdte eksponeringer følger en forsigtig tilgang, bør Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA) overveje behovet for og om nødvendigt udvikle en fælles metode, navnlig med hensyn til antagelser vedrørende mulighederne for genindvinding og retshåndhævelse, og eventuelt inkludere minimumskrav til en ny værdiansættelse af kreditrisikoafdækningen for så vidt angår timingen.
- (15) Med henblik på at sikre en smidig overgang til den nye tilsynsmæssige bagstopperordning bør de nye bestemmelser ikke anvendes for eksponeringer, der er oprandt før den 26. april 2019.
- (16) For at sikre, at de ændringer til forordning (EU) nr. 575/2013, som indføres ved nærværende forordning, finder rettidig anvendelse, bør nærværende forordning træde i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
- (17) Forordning (EU) nr. 575/2013 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EU) nr. 575/2013 ændres som følger:

1) I artikel 36, stk. 1, indsættes følgende litra:

»m) det relevante beløb for utilstrækkelig dækning af misligholdte eksponeringer.«

2) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 47a

Misligholdte eksponeringer

1. Med henblik på artikel 36, stk. 1, litra m), omfatter »eksponering« enhver af følgende poster, forudsat at de ikke er opført i instituttets handelsbeholdning:

- a) gældsinstrumenter, herunder gældsbeviser, lån, forskud og anfordringsindskud
- b) afgivne lånetilsagn, afgivne finansielle garantier eller ethvert andet tilsagn, uanset om disse er afgivet genkaldeligt eller uigenkaldeligt, med undtagelse af uudnyttede kreditfaciliteter, der kan opsiges uden betingelser når som helst og uden varsel, eller som effektivt indebærer automatisk opsigelse i tilfælde af en forringelse af låntagerens kreditværdighed.

2. Med henblik på artikel 36, stk. 1, litra m), er et gældsstruments eksponeringsværdi dets regnskabsmæssige værdi målt uden hensyntagen til eventuelle specifikke kreditrisikjusteringer, yderligere værdjusteringer i overensstemmelse med artikel 34 og 105, beløb fratrullet i overensstemmelse med artikel 36, stk. 1, litra m), andre reduktioner af kapitalgrundlaget i forbindelse med eksponeringen eller de delvise afskrivninger, som instituttet har foretaget, siden eksponeringen sidst blev klassificeret som misligholdt.

Med henblik på artikel 36, stk. 1, litra m), omfatter eksponeringsværdien af et gældsinstrument, der er erhvervet til en lavere pris end det beløb, som debitor skylder, forskellen mellem anskaffelsesprisen og det beløb, som debitor skylder.

Med henblik på artikel 36, stk. 1, litra m), er eksponeringsværdien af et afgivet lånetilsagn, en afgivet finansiell garanti eller ethvert andet tilsagn som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra b), dens nominelle værdi, som udgør instituttets maksimale eksponering mod kreditrisiko uden hensyntagen til eventuel finansieret eller ufinansieret kreditrisikoafdækning. Et afgivet lånetilsagns nominelle værdi er det uudnyttede beløb, som instituttet har forpligtet sig til at udlåne, og den nominelle værdi af en afgiven finansiell garanti er det maksimale beløb, som enheden eventuelt vil skulle betale, hvis garantien udnyttes.

Den nominelle værdi, der er omhandlet i tredje afsnit, tager ikke højde for eventuelle specifikke kreditrisikjusteringer, yderligere værdjusteringer i overensstemmelse med artikel 34 og 105, beløb fradraget i overensstemmelse med artikel 36, stk. 1, litra m), eller andre reduktioner af kapitalgrundlaget i forbindelse med eksponeringen.

3. Med henblik på artikel 36, stk. 1, litra m), klassificeres følgende eksponeringer som misligholdte:

- a) eksponeringer, som anses for at være misligholdt i overensstemmelse med artikel 178
- b) eksponeringer, som anses for at være værdiforringet i overensstemmelse med de relevante regnskabsregler
- c) eksponeringer, som er omfattet af en prøveperiode i henhold til stk. 7, hvis der bevilges yderligere kreditlempelser, eller hvis eksponeringen kommer i restance med over 30 dage
- d) eksponeringer i form af tilsagn, der, såfremt de udnyttes eller anvendes på anden måde, sandsynligvis ikke vil blive tilbagebetalt fuldt ud uden realisering af sikkerhedsstillelse
- e) eksponeringer i form af finansielle garantier, som sandsynligvis vil blive udnyttet af den part, som er omfattet af garantien, herunder hvis den underliggende garanterede eksponering opfylder kriterierne for at blive betragtet som misligholdt.

Med henblik på litra a) gælder, at hvis instituttet har balanceførte eksponeringer over for en låntager, som har været i restance i over 90 dage, og som udgør mere end 20 % af alle balanceførte eksponeringer over for denne låntager, anses alle balanceførte og ikkebalanceførte eksponeringer over for denne låntager for at være misligholdt.

4. Eksponeringer, der ikke er omfattet af en kreditlempelse, ophører med at være klassificeret som misligholdt med henblik på artikel 36, stk. 1, litra m), hvis samtlige følgende betingelser er opfyldt:

- a) Eksponeringen opfylder de exitkriterier, som instituttet anvender for at bringe klassificeringen som værdiforringet i overensstemmelse med de relevante regnskabsregler til ophør og for at bringe klassificeringen som misligholdt i overensstemmelse med artikel 178 til ophør.
- b) Låntagers situation er forbedret i et sådant omfang, at instituttet finder det godtgjort, at fuld og rettidig tilbagebetaling sandsynligvis vil finde sted.
- c) Låntager er ikke i restance med noget beløb med over 90 dage.

5. Klassificeringen af en misligholdt eksponering som anlægsaktiv, der besiddes med henblik på salg i overensstemmelse med de relevante regnskabsregler, indebærer ikke ophør af klassificeringen som en misligholdt eksponering med henblik på artikel 36, stk. 1, litra m).

6. Misligholdte eksponeringer, der er omfattet af en kreditlempelse, ophører med at være klassificeret som misligholdt med henblik på artikel 36, stk. 1, litra m), hvis samtlige følgende betingelser er opfyldt:

- a) Eksponeringerne befinder sig ikke længere i en situation, der medfører, at de klassificeres som misligholdt i henhold til stk. 3.
- b) Der er gået mindst et år siden det tidspunkt, hvor kreditlempelserne blev bevilget, og det tidspunkt, hvor eksponeringerne blev klassificeret som misligholdt, alt efter hvilket tidspunkt der er det seneste.
- c) Der har ikke været nogen beløb i restance efter bevillingen af kreditlempelserne, og instituttet finder det på grundlag af en analyse af låntagers finansielle situation godtgjort, at der er sandsynlighed for fuld og rettidig tilbagebetaling af eksponeringen.

Fuld og rettidig tilbagebetaling anses ikke for sandsynlig, medmindre låntager har udført regelmæssige og rettidige betalinger af beløb svarende til et af følgende:

- a) det beløb, der var i restance, inden kreditlempelsen blev bevilget, hvis der fandtes beløb i restance
- b) det beløb, der er blevet afskrevet som led i de bevilgede kreditlempelser, hvis der ikke fandtes beløb i restance.

7. Hvis en misligholdt eksponering er ophørt med at være klassificeret som misligholdt i henhold til stk. 6, er en sådan eksponering omfattet af en prøveperiode, indtil samtlige følgende betingelser er opfyldt:

- a) Mindst to år er forløbet fra den dato, hvor eksponeringen omfattet af kreditlempelser blev omklassificeret som ikke misligholdt.
- b) Regelmæssige og rettidige betalinger har fundet sted i mindst halvdelen af den periode, hvor eksponeringen ville være omfattet af en prøveperiode, hvilket har ført til betaling af et væsentligt samlet beløb af hovedstol eller renter.
- c) Ingen af eksponeringerne over for låntager er i restance med over 30 dage.

Artikel 47b

Kreditlempelser

1. En kreditlempelse er et instituts indrømmelse over for en låntager, som har eller sandsynligvis vil få vanskeligheder med at opfylde sine finansielle forpligtelser. En indrømmelse kan medføre et tab for långiver og indebærer et af følgende tiltag:

- a) ændring af vilkår og betingelser for en gældsforpligtelse, hvis en sådan ændring ikke ville være blevet bevilget, hvis låntageren ikke havde haft vanskeligheder med at opfylde sine finansielle forpligtelser
- b) hel eller delvis refinansiering af en gældsforpligtelse, hvis en sådan refinansiering ikke ville være blevet bevilget, hvis låntageren ikke havde haft vanskeligheder med at opfylde sine finansielle forpligtelser.

2. Mindst følgende situationer anses for at være kreditlempelser:

- a) nye kontraktvilkår er gunstigere for låntager end tidligere kontraktvilkår, hvis låntager har eller sandsynligvis vil få vanskeligheder med at opfylde sine finansielle forpligtelser
- b) nye kontraktvilkår er gunstigere for låntager, end de kontraktvilkår, der tilbydes af samme institut over for låntager med en på dette tidspunkt tilsvarende risikoprofil, hvis låntager har eller sandsynligvis vil få vanskeligheder med at opfylde sine finansielle forpligtelser
- c) eksponeringen i henhold til de oprindelige kontraktvilkår var klassificeret som misligholdt før ændringen af kontraktvilkårene eller ville være blevet klassificeret som misligholdt, hvis kontraktvilkårene ikke var blevet ændret
- d) foranstaltningen medfører en hel eller delvis annullering af gældsforpligtelsen
- e) instituttet godkender udnyttelsen af klausuler, der gør det muligt for låntager at ændre kontraktvilkårene, og eksponeringen blev klassificeret som misligholdt før udnyttelsen af sådanne klausuler, eller ville blive klassificeret som misligholdt, hvis disse klausuler ikke var blevet udnyttet

- f) låntager foretog på eller tæt på tidspunktet for bevillingen af gælden betalinger på hovedstolen eller af renter på en anden gældsforpligtelse hos samme institut, der var klassificeret som en misligholdt eksponering eller ville være blevet klassificeret som misligholdt, hvis disse betalinger ikke havde fundet sted
 - g) ændringen af kontraktvilkårene indebærer tilbagebetalinger gennem overtagelse af sikkerhedsstillelse i tilfælde, hvor en sådan ændring udgør en indrømmelse.
3. Følgende omstændigheder er indikatorer for, at der kan være blevet vedtaget kreditlempelser:
- a) den oprindelige kontrakt har været i restance i over 30 dage mindst én gang i de tre måneder forud for ændringen eller ville have været i restance i over 30 dage uden ændringen
 - b) låntager foretog på eller tæt på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen betalinger på hovedstolen eller af renter på en anden gældsforpligtelse hos samme institut, som havde været i restance i 30 dage mindst én gang i de tre måneder forud for bevillingen af ny gæld
 - c) instituttet godkender udnyttelsen af klausuler, der gør det muligt for låntager at ændre kontraktvilkårene, og eksponeringen har været i restance i 30 dage eller ville have været i restance i 30 dage, hvis disse klausuler ikke var blevet udnyttet.
4. Med henblik på denne artikel skal en låntagers vanskeligheder med at opfylde sine finansielle forpligtelser vurderes på låntagniveau under hensyntagen til alle de juridiske enheder i låntagers koncern, som er omfattet af koncernens regnskabsmæssige konsolidering, og til de fysiske personer, der kontrollerer den pågældende koncern.

Artikel 47c

Fradrag for misligholdte eksponeringer

1. Med henblik på artikel 36, stk. 1, litra m), beregner institutterne det relevante beløb for utilstrækkelig dækning særskilt for hver misligholdt eksponering, der skal fradrages i de egentlige kernekapitalposter, ved at fratrække det beløb, der er beregnet i litra b), fra det beløb, der er beregnet i litra a), hvis det beløb, der er omhandlet i litra a), overstiger beløbet omhandlet i litra b):
- a) summen af:
 - i) den usikrede del, hvis en sådan findes, af hver misligholdt eksponering multipliceret med den relevante faktor som omhandlet i stk. 2
 - ii) den sikrede del, hvis en sådan findes, af hver misligholdt eksponering multipliceret med den relevante faktor som omhandlet i stk. 3
 - b) summen af følgende poster, forudsat at de vedrører den samme misligholdte eksponering:
 - i) specifikke kreditrisikojusteringer
 - ii) yderligere værdijusteringer i overensstemmelse med artikel 34 og 105
 - iii) andre reduktioner af kapitalgrundlaget
 - iv) for institutter, der beregner beløbene for risikovægtede eksponeringer ved hjælp af den interne ratingbaserede metode, den absolutte værdi af de beløb, der fratrækkes i overensstemmelse med artikel 36, stk. 1, litra d), og som vedrører misligholdte eksponeringer, hvor den absolutte værdi, der tilskrives hver misligholdt eksponering, beregnes ved at multiplicere de beløb, der fratrækkes i overensstemmelse med artikel 36, stk. 1, litra d), med bidraget fra det forventede tab på den misligholdte eksponering til det samlede forventede tab på misligholdte eller ikkemisligholdte eksponeringer, alt efter hvad der er relevant
 - v) hvis en misligholdt eksponering er erhvervet til en lavere pris end det beløb, som debitor skylder, forskellen mellem anskaffelsesprisen og det beløb, som debitor skylder
 - vi) beløb, som instituttet har afskrevet, siden eksponeringen blev klassificeret som misligholdt.

Den sikrede del af en misligholdt eksponering er den del af eksponeringen, der med henblik på beregning af kapitalgrundlagskravene i henhold til tredje del, afsnit II, anses for at være dækket af en finansieret kreditrisikoafdækning eller en ufinansieret kreditrisikoafdækning eller for at være fuldt og helt sikret ved pant i fast ejendom.

Den usikrede del af en misligholdt eksponering svarer til den eventuelle forskel mellem værdien af eksponeringen som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, og den eventuelt sikrede del af eksponeringen.

2. Med henblik på stk. 1, litra a), nr. i), anvendes følgende faktorer:
 - a) 0,35 for den usikrede del af en misligholdt eksponering, der skal anvendes i perioden mellem den første og den sidste dag i det tredje år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt
 - b) 1 for den usikrede del af en misligholdt eksponering, der skal anvendes fra den første dag i det fjerde år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt.
3. Med henblik på stk. 1, litra a), nr. ii), anvendes følgende faktorer:
 - a) 0,25 for den sikrede del af en misligholdt eksponering, der skal anvendes i perioden mellem den første og den sidste dag i det fjerde år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt
 - b) 0,35 for den sikrede del af en misligholdt eksponering, der skal anvendes i perioden mellem den første og den sidste dag i det femte år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt
 - c) 0,55 for den sikrede del af en misligholdt eksponering, der skal anvendes i perioden mellem den første og den sidste dag i det sjette år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt
 - d) 0,70 for den del af en misligholdt eksponering, for hvilken der er stillet sikkerhed i fast ejendom i henhold til tredje del, afsnit II, eller som er et boliglån garanteret af en anerkendt udbyder af kreditrisikoafdækning, jf. artikel 201, der skal anvendes i perioden mellem den første og den sidste dag i det syvende år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt
 - e) 0,80 for den del af en misligholdt eksponering, for hvilken der er stillet sikkerhed i form af anden finansieret eller ufinansieret kreditrisikoafdækning i henhold til tredje del, afsnit II, der skal anvendes i perioden mellem den første og den sidste dag i det syvende år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt
 - f) 0,80 for den del af en misligholdt eksponering, for hvilken der er stillet sikkerhed i fast ejendom i henhold til tredje del, afsnit II, eller som er et boliglån garanteret af en anerkendt udbyder af kreditrisikoafdækning, jf. artikel 201, der skal anvendes i perioden mellem den første og den sidste dag i det ottende år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt
 - g) 1 for den del af en misligholdt eksponering, for hvilken der er stillet sikkerhed i form af anden finansieret eller ufinansieret kreditrisikoafdækning i henhold til tredje del, afsnit II, der skal anvendes fra den første dag i det ottende år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt
 - h) 0,85 for den del af en misligholdt eksponering, for hvilken der er stillet sikkerhed i fast ejendom i henhold til tredje del, afsnit II, eller som er et boliglån garanteret af en anerkendt udbyder af kreditrisikoafdækning, jf. artikel 201, der skal anvendes i perioden mellem den første og den sidste dag i det niende år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt
 - i) 1 for den del af en misligholdt eksponering, for hvilken der er stillet sikkerhed i fast ejendom i henhold til tredje del, afsnit II, eller som er et boliglån garanteret af en anerkendt udbyder af kreditrisikoafdækning, jf. artikel 201, der skal anvendes fra den første dag i det tiende år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt.
4. Uanset stk. 3 gælder følgende faktorer for den del af den misligholdte eksponering, som er garanteret eller forsikret af et officielt eksportkreditagentur:
 - a) 0 for den sikrede del af den misligholdte eksponering, der skal anvendes i perioden mellem et og syv år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt, og
 - b) 1 for den sikrede del af den misligholdte eksponering, der skal anvendes fra den første dag i det ottende år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt.
5. EBA vurderer de forskellige former for praksis, der anvendes til værdiansættelse af sikrede misligholdte eksponeringer og kan udarbejde retningslinjer for at fastlægge en fælles metode, herunder eventuelle minimumskrav til en ny værdiansættelse med hensyn til timing og ad hoc-metoder, for den tilsynsmæssige værdiansættelse af anerkendte former for finansieret og ikkefinansieret kreditrisikoafdækning, navnlig med hensyn til antagelser vedrørende genindvindingen og retshåndhævelsen heraf. Disse retningslinjer kan også omfatte en fælles metode til bestemmelse af den sikrede del af en misligholdt eksponering, jf. stk. 1.

Disse retningslinjer udstedes i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. Uanset stk. 2 gælder det, at når der for en eksponering bevilges kreditlempelse mellem et og to år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt, finder den faktor, der finder anvendelse i overensstemmelse med stk. 2, på det tidspunkt, hvor kreditlempelsen bevilges, anvendelse i en yderligere periode på et år.

Uanset stk. 3 gælder det, at når der for en eksponering bevilges en kreditlempelse mellem to og seks år efter det tidspunkt, hvor den blev klassificeret som misligholdt, finder den faktor, der finder anvendelse i overensstemmelse med stk. 3, på det tidspunkt, hvor kreditlempelsen bevilges, anvendelse i en yderligere periode på et år.

Nærværende stykke finder kun anvendelse i forhold til den første kreditlempelse, der er blevet bevilget, siden eksponeringen blev klassificeret som misligholdt.»

3) Artikel 111, stk. 1, første afsnit, indledningen, affattes således:

»1. En aktivposts eksponeringsværdi er den resterende regnskabsmæssige værdi efter specifikke kreditrisikojusteringer i overensstemmelse med artikel 110, yderligere værdijusteringer i overensstemmelse med artikel 34 og 105, beløb fradraget i overensstemmelse med artikel 36, stk. 1, litra m), og andre reduktioner af kapitalgrundlaget i forbindelse med aktivposten. Eksponeringsværdien af en ikkebalanceført post opført i bilag I er følgende procentdel af dens nominelle værdi efter reduktion af specifikke kreditrisikojusteringer og beløb fratrasket i overensstemmelse med artikel 36, stk. 1, litra m):«.

4) Artikel 127, stk. 1, affattes således:

»1. Den usikrede del af en post, hvor låntager er i misligholdelse i henhold til artikel 178, eller i tilfælde af detail-eksponeringer den usikrede del af en kreditfacilitet, som er i misligholdelse i henhold til artikel 178, tildeles en risikovægt på:

- a) 150 %, når summen af justeringerne af den specifikke kreditrisiko og de beløb, der er fradraget i overensstemmelse med artikel 36, stk. 1, litra m), er mindre end 20 % af den usikrede del af eksponeringens værdi, hvis disse specifikke kreditrisikojusteringer og fradrag ikke blev foretaget
- b) 100 %, når summen af justeringerne af den specifikke kreditrisiko og de beløb, der er fradraget i overensstemmelse med artikel 36, stk. 1, litra m), er mindst 20 % af den usikrede del af eksponeringens værdi, hvis disse specifikke kreditrisikojusteringer og fradrag ikke blev foretaget.«

5) Artikel 159 affattes således:

»Artikel 159

Behandling af værdien af de forventede tab

Institutterne trækker værdien af de forventede tab, der beregnes i overensstemmelse med artikel 158, stk. 5, 6 og 10, fra de generelle og specifikke kreditrisikojusteringer i overensstemmelse med artikel 110, yderligere værdijusteringer i overensstemmelse med artikel 34 og 105 og andre reduktioner af kapitalgrundlaget i forbindelse med disse eksponeringer, bortset fra fradrag foretaget i overensstemmelse med artikel 36, stk. 1, litra m). Nedslag i forbindelse med balanceførte eksponeringer, der er erhvervet som misligholdte eksponeringer, jf. artikel 166, stk. 1, behandles på samme måde som specifikke kreditrisikojusteringer. Specifikke kreditrisikojusteringer for misligholdte eksponeringer må ikke anvendes til at dække værdien af forventede tab på andre eksponeringer. Værdien af de forventede tab vedrørende securitiserede eksponeringer og de generelle og specifikke kreditrisikojusteringer, der foretages for disse eksponeringer, indgår ikke i denne beregning.«

6) Artikel 178, stk. 1, litra b), affattes således:

»b) Låntageren har i over 90 dage været i restance med en væsentlig gældsforpligtelse over for instituttet, moderselskabet eller et af dets datterselskaber. De kompetente myndigheder kan erstatte de 90 dage med 180 dage for eksponeringer sikret ved pant i beboelsesejendomme eller SMV-erhvervsjendomme i detaileksponeringsklassen samt for eksponeringer mod offentlige enheder. De 180 dage gælder ikke med henblik på artikel 36, stk. 1, litra m), og artikel 127.«

7) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 469a

Undtagelser fra fradrag i egentlige kernekapitalposter for misligholdte eksponeringer

Uanset artikel 36, stk. 1, litra m), undlader institutter at fratrække det relevante beløb for den utilstrækkelige dækning af misligholdte eksponeringer i de egentlige kernekapitalposter, hvis eksponeringen oprandt før den 26. april 2019.

Hvis vilkårene og betingelserne for en eksponering, som oprandt før den 26. april 2019, ændres af instituttet på en måde, der øger instituttets eksponering over for låntager, betragtes eksponeringen som værende oprandt på den dato, hvor ændringen finder anvendelse, og ophører med at være omfattet af undtagelsen i stk. 1.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 17. april 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/631**af 17. april 2019****om fastsættelse af præstationsnormer for nye personbilers og nye lette erhvervskøretøjers CO₂-emissioner og om ophævelse af forordning (EF) nr. 443/2009 og (EU) nr. 510/2011****(omarbejdning)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 443/2009 ⁽³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 510/2011 ⁽⁴⁾ er blevet ændret væsentligt flere gange. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør disse forordninger af klarhedshensyn omarbejdes.
- (2) For at sikre en sammenhængende og effektiv overgang efter omarbejdningen og ophævelsen af forordning (EF) nr. 443/2009 og forordning (EU) nr. 510/2011 bør nærværende forordning finde anvendelse fra den 1. januar 2020. Det er dog hensigtsmæssigt at opretholde præstationsnormerne for CO₂-emissioner og metoderne til at opfylde dem som fastsat i de nævnte forordninger uændret indtil 2024.
- (3) Parisaftalen ⁽⁵⁾ fastsætter bl.a. et langsigtet mål i overensstemmelse med målsætningen om at holde stigningen i den globale gennemsnitstemperatur et godt stykke under 2 °C over det førindustrielle niveau og at fortsætte bestræbelserne på at holde den på 1,5 °C over det førindustrielle niveau. De seneste videnskabelige resultater fra Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer (IPCC) i dets særrapport om virkningerne af en global opvarmning på 1,5 °C over det førindustrielle niveau og dertil knyttede globale drivhusgasemissionsforløb bekræfter utvetydigt klimaændringernes negative virkninger. I denne særrapport konkluderes det, at emissionsreduktioner i alle sektorer er afgørende for at begrænse den globale opvarmning.
- (4) For at bidrage til målsætningerne i Parisaftalen er det nødvendigt at fremskynde omstillingen af hele transportsektoren til nulemissioner i betragtning af Kommissionens meddelelse af 28. november 2018 med titlen »En ren planet for alle — en europæisk strategisk og langsigtet vision for en fremgangsrig, moderne, konkurrencedygtig og klimaneutral økonomi«, hvori der skitseres en vision for de nødvendige økonomiske og samfundsmæssige forandringer, som inddrager alle sektorer af økonomien og samfundet, med henblik på at gennemføre overgangen til nulemissioner af drivhusgasser senest i 2050. Emissioner af luftforurenende stoffer fra transport, som i betydelig grad skader vores helbred og miljøet, skal ligeledes reduceres drastisk så hurtigt som muligt. Emissionerne fra konventionelle køretøjer med forbrændingsmotor skal nedbringes yderligere efter 2020. Der skal indføres nul- og lavemissionskøretøjer, og de skal vinde en betydelig markedsandel inden 2030. Det vil efter 2030 være nødvendigt med yderligere CO₂-emissionsreduktioner for personbiler og lette erhvervskøretøjer.

⁽¹⁾ EUT C 227 af 28.6.2018, s. 52.⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 27.3.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 15.4.2019.⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 443/2009 af 23. april 2009 om fastsættelse af præstationsnormer for nye personbilers emissioner inden for Fællesskabets integrerede tilgang til at nedbringe CO₂-emissionerne fra personbiler og lette erhvervskøretøjer (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 1).⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 510/2011 af 11. maj 2011 om fastsættelse af præstationsnormer for nye lette erhvervskøretøjers emissioner inden for Unionens integrerede tilgang til nedbringelse af CO₂-emissionerne fra personbiler og lette erhvervskøretøjer (EUT L 145 af 31.5.2011, s. 1).⁽⁵⁾ EUT L 282 af 19.10.2016, s. 4.

- (5) I Kommissionens meddelelse af 31. maj 2017 med titlen »Et mobilt Europa: En dagsorden for en socialt retfærdig omstilling til ren, konkurrencedygtig og sammenbundet mobilitet for alle« og af 8. november 2017 med titlen »Fremme af lavemissionsmobilitet — En Europæisk Union, der beskytter planeten, styrker forbrugernes rettigheder og forsvare industrien og arbejdstagerne« fremhæves det, at præstationsnormerne for personbilers og lette erhvervskøretøjs CO₂-emissioner er en stærk drivkraft for innovation og effektivitet og vil bidrage til at styrke bilindustriens konkurrenceevne og bane vejen for nul- og lavemissionskøretøjer på en teknologineutral måde.
- (6) Denne forordning udstikker en klar kurs for reduktionen af CO₂-emissioner fra vejtransportsektoren og bidrager til at nå det bindende mål, at der senest i 2030 skal være gennemført en reduktion i Unionens egne drivhusgas-emissioner på mindst 40 % i forhold til 1990, således som godkendt i Det Europæiske Råds konklusioner af den 23.-24. oktober 2014 samt godkendt som Unionens tilsigtede nationalt bestemte bidrag i henhold til Parisaftalen på rådsmødet (miljøministrene) den 6. marts 2015.
- (7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/842 ⁽⁶⁾ fastsætter forpligtelser for medlemsstaterne med hensyn til at opfylde Unionens mål om i 2030 at reducere sine drivhusgasemissioner med 30 % i forhold til niveauet i 2005 for de sektorer, der ikke indgår i Den Europæiske Unions emissionshandelssystem etableret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF ⁽⁷⁾. Vejtransportsektoren bidrager væsentligt til emissionerne fra disse sektorer. Emissioner fra vejtransport viser endvidere en stigende tendens og ligger fortsat betydeligt over niveauet i 1990. Hvis vejtransportsektorens emissioner stiger yderligere, vil sådanne stigninger fortsat modvirke andre sektorer emissionsreduktioner for at bekæmpe klimaændringer.
- (8) I Det Europæiske Råds konklusioner af 23.-24. oktober 2014 fremhævedes vigtigheden af at reducere drivhusgas-emissionerne og risiciene i forbindelse med afhængigheden af fossile brændstoffer i transportsektoren gennem en omfattende og teknologineutral tilgang til fremme af emissionsreduktion og energieffektivitet inden for transport, til elektrisk transport og til vedvarende energikilder inden for transport også efter 2020.
- (9) For at give Unionens forbrugere sikker, bæredygtig, konkurrencedygtig og prisoverkommelig energi er energieffektivitet, der bidrager til en begrænsning af efterspørgslen, en af de fem gensidigt understøttende og tæt forbundne dimensioner, som er fastsat i Kommissionens meddelelse af 25. februar 2015 med titlen »En ramme-strategi for en modstandsdygtig energiunion med en fremadskuende klimapolitik«. Ifølge denne meddelelse skal alle økonomiske sektorer tage skridt til at øge effektiviteten af deres energiforbrug, men transportsektoren har et særlig stort energieffektivitetspotentiale, der kan udnyttes blandt andet gennem fortsat fokus på en stramning af præstationsnormerne for personbilers og lette erhvervskøretøjs CO₂-emissioner med henblik på 2030-målet.
- (10) Konklusionen på en evaluering af forordning (EF) nr. 443/2009 og (EU) nr. 510/2011 i 2015 var, at disse forordninger har været relevante og i det store hele sammenhængende og har medført store emissionsbesparelser, samtidig med at de har været mere omkostningseffektive end oprindelig forventet. De har også medført en betydelig merværdi for Unionen, som ikke kunne være nået i samme grad ved hjælp af nationale foranstaltninger. Fordelene ved disse forordninger er dog blevet udhulet som følge af den stigende uoverensstemmelse mellem de CO₂-emissioner, der måles i henhold til New European Driving Cycle (NEDC), og de CO₂-emissioner, der udledes fra køretøjer, som anvendes under faktiske brugsforhold.
- (11) Derfor bør målene for forordning (EF) nr. 443/2009 og (EU) nr. 510/2011 følges, ved at der fastsættes nye EU-flådedækkende mål for reduktion af CO₂-emissioner for personbiler og lette erhvervskøretøjer for perioden frem til 2030. Ved fastsættelsen af niveauerne for disse mål er der taget hensyn til, hvor virkningsfuldt de vil bidrage til en omkostningseffektiv reduktion senest i 2030 af emissionerne i de sektorer, der er omfattet af forordning (EU) 2018/842; endvidere er der taget hensyn til de resulterende omkostninger og besparelser for samfundet, fabrikkerne og køretøjsbrugerne og til de direkte og indirekte virkninger for beskæftigelsen, konkurrenceevnen og innovationen samt sidegevinsterne i form af mindre luftforurening og øget energisikkerhed. Eftersom personbilers markedsandel og som følge heraf deres samlede bidrag til CO₂-emissioner er betydeligt større end for lette erhvervskøretøjer, anses en differentieret tilgang mellem personbiler og lette erhvervskøretøjer for hensigtsmæssig.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/842 af 30. maj 2018 om bindende årlige reduktioner af drivhusgasemissioner for medlemsstaterne fra 2021 til 2030 som bidrag til klimaindsatsen med henblik på opfyldelse af forpligtelserne i Parisaftalen og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 (EUT L 156 af 19.6.2018, s. 26).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om et system for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Unionen og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT L 275 af 25.10.2003, s. 32).

- (12) Der bør sikres en socialt acceptabel og retfærdig overgang til nulemissionsmobilitet. Det er derfor vigtigt at tage hensyn til de sociale virkninger af en sådan overgang i hele bilindustriens værdikæde og forholde sig proaktivt til de beskæftigelsesmæssige konsekvenser. Målrettede programmer på EU-plan og på nationalt og regionalt plan skal derfor overvejes med henblik på omskoling, opkvalificering og omplacering af arbejdstagere samt uddannelses- og jobsøgningsinitiativer i negativt berørte lokalsamfund og regioner i tæt dialog med arbejdsmarkedets parter og de kompetente myndigheder. Som en del af denne overgang bør kvinders beskæftigelse og lige muligheder i denne sektor styrkes.
- (13) En vellykket overgang til nulemissionsmobilitet kræver en integreret tilgang og det rette gunstige miljø til at stimulere innovation og fastholde Unionens teknologiske førerposition i denne sektor. Dette omfatter offentlige og private investeringer i forskning og innovation, øget udbud af nul- og lavemissionskøretøjer, udrulning af opladnings- og optankningsinfrastruktur, integration i energisystemerne samt bæredygtig materialeforsyning og bæredygtig produktion, genbrug og genanvendelse af batterier i Europa. Dette kræver en sammenhængende indsats på EU-plan og på nationalt, regionalt og lokalt plan.
- (14) Som led i gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 ⁽⁸⁾ begyndte en ny prøvningsprocedure til måling af CO₂-emissioner og brændstofforbrug for personbiler og lette erhvervskøretøjer, den verdensomspændende prøvningsprocedure for lette køretøjer (WLTP), der er fastsat i Kommissionens forordning (EU) 2017/1151 ⁽⁹⁾, at finde anvendelse i 2017.

Denne prøvningsprocedure giver værdier for CO₂-emissioner og brændstofforbrug, som er mere repræsentative for de faktiske forhold. Derfor bør de nye CO₂-emissionsmål baseres på de CO₂-emissioner, der bestemmes på grundlag af denne prøvningsprocedure. Eftersom der vil foreligge WLTP-baserede CO₂-emissioner til brug for vurdering af målopfyldelsen fra 2021, bør de nye præstationsnormer for CO₂-emissioner defineres som reduktionsniveauer, der fastsættes i forhold til 2021-målene beregnet på grundlag af CO₂-emissioner målt under WLTP-emissionsprøvningen. For at sikre, at de værdier, der bruges som udgangspunkt for at fastsætte de emissionsreduktionsmål, som skal finde anvendelse i 2025 og 2030, er solide og repræsentative, er betingelserne for foretagelsen af disse målinger blevet præciseret som led i gennemførelsen af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/1152 ⁽¹⁰⁾ og (EU) 2017/1153 ⁽¹¹⁾.

- (15) Det er væsentligt, at fastsættelsen af kravene om reduktion af CO₂-emissioner fortsat skaber forudsigelighed i hele Unionen og et sikkert grundlag for fabrikanternes planlægning for hele deres flåde af nye personbiler og lette erhvervskøretøjer i Unionen.
- (16) I Kommissionens evaluering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF ⁽¹²⁾ i 2016 blev der påpeget et behov for yderligere præcisering og forenkling af denne retsakt, der ville kunne styrke direktivets relevans, virkningsfuldhed, effektivitet og sammenhæng. Kommissionen bør derfor senest den 31. december 2020 revidere nævnte direktiv og, hvis det er relevant, forelægge et relevant lovgivningsforslag. For at støtte udbredelsen af de mest brændstofeffektive og miljøvenlige køretøjer bør man i denne revision navnlig overveje at inkludere lette erhvervskøretøjer samt behovet for bedre udformede og yderligere harmoniserede EU-mærkningskrav, der kan give forbrugerne sammenlignelige, pålidelige og brugervenlige oplysninger om fordelene ved nul- og lavemissionskøretøjer, herunder oplysninger om luftforurenende stoffer.

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT L 171 af 29.6.2007, s. 1).

⁽⁹⁾ Kommissionens forordning (EU) 2017/1151 af 1. juni 2017 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6) og om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF, Kommissionens forordning (EF) nr. 692/2008 og Kommissionens forordning (EU) nr. 1230/2012 og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 692/2008 (EUT L 175 af 7.7.2017, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/1152 af 2. juni 2017 om fastsættelse af en metode til at bestemme de nødvendige korrelationsparametre til at afspejle ændringen i den lovpligtige prøvningsprocedure for lette erhvervskøretøjer og om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 293/2012 (EUT L 175 af 7.7.2017, s. 644).

⁽¹¹⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/1153 af 2. juni 2017 om fastsættelse af en metode til at bestemme de nødvendige korrelationsparametre til at afspejle ændringen i den lovpligtige testprocedure og om ændring af forordning (EU) nr. 1014/2010 (EUT L 175 af 7.7.2017, s. 679).

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler (EFT L 12 af 18.1.2000, s. 16).

- (17) Der bør derfor fastsættes EU-flådedækkende mål for reduktion af emissioner fra nye personbiler og lette erhvervskøretøjer for 2025 og for 2030 under hensyntagen til den tid, det tager at forny køretøjsflåden, og til nødvendigheden af, at vejtransportsektoren bidrager til opfyldelsen af klima- og energimålene for 2030. Denne trinvis tilgang sender også bilindustrien et klart og tidligt signal om ikke at forsinke indførelsen på markedet af energieffektive teknologier og nul- og lavemissionskøretøjer.
- (18) De præstationsnormer for CO₂-emissioner, der er fastsat i denne forordning, finder anvendelse på nye personbiler og nye lette erhvervskøretøjer. For så vidt angår den eksisterende flåde af sådanne køretøjer, herunder brugte køretøjer, kan der også, bl.a. på nationalt plan og EU-plan, træffes supplerende foranstaltninger med henblik på at nedbringe emissionerne. Der kan eksempelvis træffes foranstaltninger for at tilskynde til en hurtigere fornyelse af flåden med henblik på hurtigst muligt at udskifte ældre, mere forurenende køretøjer med mere effektive køretøjer. Adgang til billigere nul- og lavemissionskøretøjer kunne fremme en ændring af forbrugeradfærden og en hurtigere udbredelse af lavemissionsteknologier.
- (19) Unionen er blandt verdens største producenter af motorkøretøjer og er teknologisk førende i den globale bilsektor, men konkurrencen er tiltagende, og denne sektor udvikler sig hastigt som følge af innovation inden for elektriske drivmidler og samarbejdsbaseret, sammenbundet og automatiseret mobilitet. For at bevare konkurrenceevnen og adgangen til markederne på verdensplan må Unionen have en reguleringsmæssig ramme, herunder et særligt incitament på området nul- og lavemissionskøretøjer, der bidrager til at skabe et stort hjemmemarked og støtter teknologisk udvikling og innovation.
- (20) Der bør indføres en særlig incitamentsordning for at lette overgangen til nulemissionsmobilitet. Denne ordning bør udformes således, at den fremmer indførelsen på EU-markedet af nul- og lavemissionskøretøjer. Der bør også indføres en særlig overgangsforanstaltning for at give forbrugere fra medlemsstater, hvor markedsindtrængningen for sådanne køretøjer er lav, mulighed for at få adgang til nul- og lavemissionskøretøjer.
- (21) Der bør fastsættes passende benchmarks for andelen af nul- og lavemissionskøretøjer i EU-flåden samt en velgennemtænkt mekanisme til tilpasning af en fabrikants specifikke emissionsmål på grundlag af andelen af nul- og lavemissionskøretøjer i fabrikantens egen flåde, så der sendes et stærkt og troværdigt signal, der tilskynder til udvikling, ibrugtagning og markedsføring af sådanne køretøjer; samtidig bør der være mulighed for at forbedre de konventionelle forbrændingsmotorers effektivitet yderligere.
- (22) Ved fastsættelsen af incitamenterne til fremme af nul- og lavemissionskøretøjer bør der tages hensyn til forskellen i CO₂-emissioner mellem køretøjer. For så vidt angår personbiler bør den rolle, som lavemissionskøretøjer, særlig pluginhybridkøretøjer, spiller for overgangen til nulemissionskøretøjer, anerkendes. Tilpasningsmekanismen bør sikre, at en fabrikant, der overstiger benchmarkniveauet, nyder fordel af et højere specifikt emissionsmål. For at sikre en afbalanceret tilgang bør der være en grænse for, hvor stor en tilpasning der er mulig inden for denne mekanisme. Dette vil skabe incitament, der fremmer en rettidig udbygning med ladestander og tankstationer og i høj grad gavner forbrugerne, konkurrenceevnen og miljøet.
- (23) Den lovgivningsmæssige ramme for gennemførelsen af det EU-flådedækkende mål bør sikre konkurrencemæssigt upartiske, socialt acceptable og bæredygtige emissionsreduktionsmål, som tager hensyn til alle Europas forskellige bilfabrikanter, og som gør det muligt at undgå unødigt konkurrenceforvridning mellem bilfabrikanterne.
- (24) For at opretholde diversiteten på markedet for personbiler og lette erhvervskøretøjer og dets evne til at imødekomme forskellige forbrugerbehov bør specifikke emissionsmål fastsættes som en lineær funktion af køretøjernes nytte. At bevare masse som nytteparameteren anses for forenelig med den eksisterende ordning. For bedre at afspejle massen af køretøjer, der er i brug på vejene, bør parameteren med virkning fra 2025 ændres fra masse i køreklar stand til køretøjets prøvningsmasse som fastsat i WLTP.
- (25) Det bør undgås, at de EU-flådedækkende mål ændres som følge af ændringer i flådens gennemsnitlige masse. Ændringer i den gennemsnitlige masse bør derfor uden forsinkelse afspejles i beregningerne af de specifikke emissionsmål, og justeringen af den værdi for den gennemsnitlige masse, der anvendes til dette formål, bør finde sted hvert andet år med virkning fra 2025.
- (26) For at fordele indsatsen for at reducere emissioner på en konkurrencemæssigt neutral og retfærdig måde, der afspejler diversiteten på markedet for personbiler og lette erhvervskøretøjer, og med henblik på overgangen i 2021 til WLTP-baserede specifikke emissionsmål bør grænseværdikurvens hældning fastsættes på grundlag af de specifikke CO₂-emissioner fra alle nye køretøjer registreret i 2021, og der bør tages hensyn til ændringerne i de

EU-flådedækkende mål i henholdsvis 2021, 2025 og 2030 for at sikre, at alle fabrikanter bidrager i lige høj grad til indsatsen for at reducere emissioner. Hvad angår lette erhvervskøretøjer, bør der for fabrikanter af lettere varevogne, som er afledt af personbiler, gælde samme fremgangsmåde som for fabrikanter af personbiler, mens der for fabrikanter af køretøjer i de tungere markedssegmenter bør fastlægges en stejlere, uændret hældning for hele målperioden.

- (27) Denne forordning sigter mod at nå sine mål ved bl.a. at skabe incitamenter for bilindustrien til at investere i nye teknologier. Denne forordning fremmer aktivt miljøinnovation og tilvejebringer en mekanisme, der bør være rustet til den fremtidige teknologiske udvikling. Erfaringen viser, at miljøinnovation har bidraget betydeligt til omkostningseffektiviteten i forbindelse med forordning (EF) nr. 443/2009 og forordning (EU) nr. 510/2011 og til reduktionen af de faktiske CO₂-emissioner. Denne metode bør derfor videreføres, og anvendelsesområdet bør udvides for at tilskynde til effektivitetsforbedringer i airconditionanlæg.
- (28) Der bør dog sikres en balance mellem incitamenter til miljøinnovation og de teknologier, for hvilke den emissionsreducerende virkning er påvist ved den officielle prøvningsprocedure. Derfor bør der opretholdes et loft over de besparelser opnået gennem miljøinnovation, som en fabrikant kan medregne med henblik på opfyldelse af sine mål. Kommissionen bør have mulighed for at tage dette lofts niveau op til revision, navnlig for at tage hensyn til virkningerne af ændringen i den officielle prøvningsprocedure. Det bør også præciseres, hvordan besparelserne skal beregnes med henblik på at indgå i målopfyldelsen.
- (29) Bæredygtige letvægtskomponenter er vigtige for at mindske energiforbruget og CO₂-emissionerne fra nye køretøjer. Videreudvikling og anvendelse af disse bør støtte overgangen til nul- og lavemissionsmobilitet.
- (30) I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF ⁽¹³⁾ etableredes en harmoniseret ramme med administrative bestemmelser og almene tekniske krav vedrørende godkendelse af alle nye køretøjer inden for direktivets anvendelsesområde. Den enhed, der er ansvarlig for efterlevelsen af denne forordning, bør være den samme som den enhed, der er ansvarlig for alle aspekter af typegodkendelsesproceduren i overensstemmelse med direktiv 2007/46/EF og for sikring af produktionens overensstemmelse.
- (31) Køretøjer til særlig brug som defineret i bilag II til direktiv 2007/46/EF er underkastet specifikke krav i forbindelse med typegodkendelse, og de bør derfor udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde.
- (32) I tilfælde, hvor nulemissionskøretøjer med en referencemasse på over 2 610 kg eller 2 840 kg, alt efter tilfældet, falder uden for denne forordnings anvendelsesområde, alene på grund af energilagringssystemets masse, er det hensigtsmæssigt at tillade, at disse køretøjer betragtes som værende omfattet af anvendelsesområdet.
- (33) Det er ikke hensigtsmæssigt at anvende den samme metode til at fastlægge emissionsreduktionsmål for fabrikanter med stor produktionsvolumen og fabrikanter med lille produktionsvolumen, der betragtes som uafhængige ifølge de kriterier, der er fastsat i denne forordning. Disse fabrikanter med lille produktionsvolumen bør have mulighed for at søge om alternative emissionsreduktionsmål, der hænger sammen med det teknologiske potentiale hos en given fabrikants køretøjer til at nedbringe de specifikke CO₂-emissioner og er i overensstemmelse med de pågældende markedssegmenters karakteristika.
- (34) I erkendelse af de uforholdsmæssigt store konsekvenser for de mindste fabrikanter, hvis de skal overholde de specifikke emissionsmål, der fastlægges på grundlag af køretøjets nytte, de store administrative byrder i forbindelse med undtagelsesproceduren og de resulterende marginale fordele i form af lavere CO₂-emissioner fra de køretøjer, som sælges af disse fabrikanter, bør fabrikanter, som årligt er ansvarlige for mindre end 1 000 nye personbiler og nye lette erhvervskøretøjer, der er registreret i Unionen, undtages fra anvendelsesområdet for de specifikke emissionsmål og fra afgifterne for emissionsoverskridelser. En fabrikant, som er omfattet af en fritagelse, men som ikke desto mindre ansøger om og indrømmer en undtagelse, bør dog være forpligtet til at opfylde det fastsatte undtagelsesmål.
- (35) Proceduren for indrømmelse af undtagelser til nichefabrikanter fra det EU-flådedækkende mål på 95 g CO₂/km sikrer, at den indsats, der kræves af disse nichefabrikanter for at reducere emissioner, står i et rimeligt forhold til den indsats, der kræves af fabrikanter med stor produktionsvolumen, for så vidt angår dette mål. Det er hensigtsmæssigt fortsat at give disse nichefabrikanter mulighed for også at få en undtagelse fra de mål, der gælder fra 2025 frem til 2028.

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (rammedirektiv) (EUT L 263 af 9.10.2007, s. 1).

- (36) Ved fastsættelsen af de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner fra alle nye personbiler og nye lette erhvervskøretøjer, som registreres i Unionen, og som fabrikkerne bærer ansvaret for, bør der tages hensyn til alle personbiler og nye lette erhvervskøretøjer uanset deres masse eller andre karakteristika, alt efter omstændighederne. Selv om forordning (EF) nr. 715/2007 ikke dækker personbiler og lette erhvervskøretøjer med en referencemasse på over 2 610 kg, for hvilke typegodkendelsen ikke er udvidet efter artikel 2, stk. 2, i nævnte forordning, bør emissionerne fra disse køretøjer måles efter de samme måleprocedurer, som er præciseret i medfør af forordning (EF) nr. 715/2007, særlig procedurerne fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 692/2008 ⁽¹⁴⁾ og i forordning (EU) 2017/1151, og de korrelationsprocedurer, som er vedtaget på grundlag af forordning (EF) nr. 443/2009 og (EU) nr. 510/2011, navnlig gennemførelsesforordning (EU) 2017/1152 og (EU) 2017/1153. De heraf følgende CO₂-emissionsværdier bør indføres i køretøjets typeattest, så de kan indgå i overvågningsordningen.
- (37) De specifikke CO₂-emissioner for trinvis færdigopbyggede lette erhvervskøretøjer tildeles fabrikanten af basiskøretøjet.
- (38) Der bør tages hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for fabrikanten af lette erhvervskøretøjer, der fremstiller delvis opbyggede køretøjer, som typegodkendes i flere etaper. Da disse fabrikanten har ansvaret for at opfylde CO₂-emissionsmålene, bør de have mulighed for med rimelig sikkerhed at forudse CO₂-emissionerne fra de trinvis færdigopbyggede køretøjer. Kommissionen bør sikre, at disse behov på passende vis afspejles i de gennemførelsesforanstaltninger, som er vedtaget i henhold til forordning (EF) nr. 715/2007.
- (39) Med henblik på at skabe fleksibilitet for fabrikkerne kan de aftale at danne en pool på et åbent, gennemsigtigt og ikke-diskriminerende grundlag for at opfylde deres mål i henhold til denne forordning. En aftale om at oprette en pool bør ikke overstige fem år, men bør kunne forlænges. Når fabrikanten danner en pool, anses de for at have opfyldt deres mål i henhold til denne forordning, når poolens gennemsnitlige emissioner under ét ikke overstiger poolens specifikke emissionsmål.
- (40) Fabrikanternes mulighed for at danne pools har vist sig at være en omkostningseffektiv måde at opnå overensstemmelse med CO₂-emissionsmålene på, idet den navnlig gør det lettere at opfylde målene for de fabrikanten, der fremstiller et begrænset udvalg af køretøjer. For at forbedre konkurrencemæssig neutralitet bør Kommissionen have beføjelse til at præcisere, på hvilke betingelser uafhængige fabrikanten må danne en pool, så de kan opnå en position svarende til forbundne virksomheders position.
- (41) Der er behov for en robust overholdelsesmekanisme for at sikre, at målene i denne forordning opfyldes.
- (42) For at opnå de CO₂-emissionsreduktioner, der kræves i henhold til denne forordning, er det også afgørende, at emissionerne fra køretøjer i brug er i overensstemmelse med de CO₂-værdier, der er fastslået ved typegodkendelsen. Ved beregningen af en fabrikantens gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner bør Kommissionen derfor kunne tage enhver systemisk manglende overensstemmelse i betragtning, som typegodkendelsesmyndighederne konstaterer med hensyn til CO₂-emissioner fra køretøjer i brug.
- (43) Kommissionen bør have beføjelser til at fastsætte og gennemføre en procedure for kontrol af overensstemmelsen efter ibrugtagning for så vidt angår CO₂-emissioner fra ibrugtagne køretøjer, som fastsat i overensstemmelse med WLTP, og de CO₂-emissionsværdier, der fremgår af typeattesterne. Ved fastlæggelsen af denne procedure bør det navnlig overvejes at finde metoder, herunder brug af data fra indbyggede anordninger til overvågning af brændstof- og/eller energiforbrug, til at påvise strategier, gennem hvilke et køretøjs CO₂-effektivitet kunstigt forbedres i prøvningsproceduren i forbindelse med typegodkendelse. Hvis der konstateres afvigelser eller strategier, som kunstigt forbedrer et køretøjs CO₂-effektivitet, i forbindelse med sådanne kontroller, skal disse resultater betragtes som tilstrækkelig grund til at mistænke, at der er alvorlig risiko for manglende overholdelse af de krav, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/858 ⁽¹⁵⁾ og forordning (EF) nr. 715/2007, og medlemsstaterne bør på den baggrund træffe de nødvendige foranstaltninger i henhold til kapitel XI i forordning (EU) 2018/858.
- (44) Nye personbilers og lette erhvervskøretøjers specifikke emissioner af CO₂ måles på et harmoniseret grundlag i Unionen i overensstemmelse med WLTP. For at minimere den administrative byrde ved denne forordning bør

⁽¹⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 692/2008 af 18. juli 2008 om gennemførelse og ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6) og om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT L 199 af 28.7.2008, s. 1).

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/858 af 30. maj 2018 om godkendelse og markedsovervågning af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer, om ændring af forordning (EF) nr. 715/2007 og (EF) nr. 595/2009 og om ophævelse af direktiv 2007/46/EF (EUT L 151 af 14.6.2018, s. 1).

opfyldelsen måles på grundlag af data om registreringer af nye personbiler og lette erhvervskøretøjer i Unionen, som medlemsstaterne indsamler og rapporterer til Kommissionen. Af hensyn til sammenhængen i de data, der anvendes til at vurdere opfyldelsen, bør reglerne for indsamling og rapportering af disse data så vidt muligt harmoniseres. Det bør derfor klart fastslås, at de kompetente myndigheder er ansvarlige for at fremlægge korrekte og fuldstændige data, og at der skal være et effektivt samarbejde mellem disse myndigheder og Kommissionen om at løse eventuelle datakvalitetsproblemer.

- (45) Fabrikanternes opfyldelse af målene fastsat i denne forordning bør vurderes på EU-plan. Fabrikanten, hvis gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner overstiger grænserne i denne forordning, bør pålægges en afgift for emissionsoverskridelsen for hvert kalenderår. Beløbene betalt for emissionsoverskridelser bør betragtes som indtægter, der indgår i Unionens almindelige budget. Kommissionen bør i sin revision i 2023 vurdere muligheden for at afsætte beløbene fra afgifterne for emissionsoverskridelser til en særlig fond eller et relevant program, der har til formål at sikre en retfærdig overgang til nulemissionsmobilitet og støtte omskoling, opkvalificering og anden kompetenceudvikling af arbejdstagere i bilindustrien.
- (46) Nationale foranstaltninger, som medlemsstaterne eventuelt bevarer eller indfører i overensstemmelse med artikel 193 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), bør på baggrund af denne forordnings formål og procedurer ikke indføre yderligere eller højere bøder for fabrikanten, der ikke opfylder deres mål i medfør af denne forordning.
- (47) Denne forordning berører ikke den fulde anvendelse af Unionens konkurrenceregler.
- (48) Hvor effektivt de mål, der er fastsat i denne forordning, medvirker til at reducere de faktiske CO₂-emissioner, afhænger i høj grad af den officielle prøvningsprocedures faktiske repræsentativitet. I overensstemmelse med udtalelse 1/2016 fra mekanismen for videnskabelig rådgivning (SAM) med titlen »Forskellen mellem CO₂-emissionerne fra lette køretøjer i virkeligheden og laboratorieundersøgelser« (»Closing the gap between light-duty vehicle real-world CO₂ emissions and laboratory testing«) og Europa-Parlamentets henstilling af 4. april 2017 til Rådet og Kommissionen som følge af dets undersøgelse af emissionsmålinger i bilindustrien⁽¹⁶⁾ bør der iværksættes en mekanisme til vurdering af, om de værdier for køretøjers CO₂-emissioner og energiforbrug, der fastslås i overensstemmelse med WLTP, er repræsentative for de faktiske forhold. Den mest pålidelige måde at sikre, at typegodkendelsesværdierne er repræsentative for de faktiske forhold, er ved at anvende data fra de indbyggede anordninger til overvågning af brændstof- og/eller energiforbrug. Kommissionen bør derfor have beføjelser til, om nødvendigt, at tilrettelægge procedurer for indsamling og behandling af de brændstof- eller energiforbrugsdata, der er nødvendige for at foretage sådanne vurderinger, og til at sikre, at sådanne data er offentligt tilgængelige, samtidig med at den påser, at alle personoplysninger beskyttes. For at sikre adgangen til brændstof- og energiforbrugsdata fra elektriske batteridrevne køretøjer og køretøjer med drivaggregater, der anvender gasformige brændstoffer, herunder brint, bør arbejdet med standardisering af indbyggede anordninger til overvågning af brændstof- og/eller energiforbrug for sådanne køretøjer gennemføres hurtigst muligt som led i gennemførelsen af forordning (EU) 2017/1151.
- (49) Kommissionen bør desuden vurdere, hvordan brændstof- og energiforbrugsdata kan hjælpe med at sikre, at køretøjets CO₂-emissioner fastsat i overensstemmelse med WLTP, forbliver repræsentative for faktiske emissioner over tid for alle fabrikanten, og nærmere bestemt hvordan sådanne data kan anvendes til at overvåge forskellen mellem CO₂-emissioner i laboratorier og faktiske CO₂-emissioner og, hvor det er nødvendigt, til at forhindre, at denne forskel øges.
- (50) Det er vigtigt at vurdere hele livscyklussen for emissioner fra personbiler og lette erhvervskøretøjer på EU-plan. Med henblik herpå bør Kommissionen senest i 2023 vurdere muligheden for at udvikle en fælles EU-metode til brug for vurdering og pålidelig datarapportering af hele livscyklussen for CO₂-emissioner fra sådanne biler og køretøjer, der bringes i omsætning på Unionens marked. Kommissionen bør vedtage opfølgende foranstaltninger, herunder, hvor det er relevant, lovgivningsforslag.
- (51) I 2024 finder en revision af de fremskridt, der er gjort i forbindelse med forordning (EU) 2018/842 og direktiv 2003/87/EF, sted. Effektiviteten af nærværende forordning bør derfor revideres grundigt i 2023, så der kan foretages en koordineret og sammenhængende vurdering af de foranstaltninger, der er gennemført i henhold til disse retsakter. I forbindelse med denne revision i 2023 bør Kommissionen også fastlægge en klar kurs for yderligere CO₂-emissionsreduktioner for personbiler og lette erhvervskøretøjer efter 2030 for at bidrage betydeligt til at nå Parisaftalens langsigtede mål. Rapporten om denne revision bør om nødvendigt ledsages af et forslag til ændring af denne forordning.

⁽¹⁶⁾ EUT C 298 af 23.8.2018, s. 140.

- (52) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser i forbindelse med fastsættelsen af nærmere betingelser for poolordninger, nærmere regler for procedurerne for overvågning og indberetning af data om gennemsnitlige emissioner og om anvendelsen af bilag II og III, vedtagelsen af nærmere regler om procedurerne for indberetning af afvigelser, som følge af kontrol, i CO₂-emissionerne fra køretøjer i brug og for, hvordan disse afvigelser tages i betragtning ved beregningen af en fabrikants gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner, fastsættelsen af metoderne til opkrævning af afgifter for emissionsoverskridelser, offentliggørelse af fabrikanternes målopfyldelse, vedtagelse af detaljerede bestemmelser om en procedure til godkendelse af innovative teknologier eller innovative teknologipakker, vedtagelse af en nærmere procedure for indsamling og behandling af parametre vedrørende personbilers og lette erhvervskøretøjers CO₂-emissioner og brændstof- eller energiforbrug under faktiske forhold, fastsættelse af procedurerne for gennemførelse af kontroller af i) at de værdier for CO₂-emissioner og brændstofforbrug, der fremgår af typeattesterne, svarer til CO₂-emissionerne fra og brændstofforbruget i ibrugtagne køretøjer, og ii) om der i eller for prøvningskøretøjerne findes eventuelle strategier, som kunstigt forbedrer køretøjets præstationer i forbindelse med de prøvninger, der udføres med henblik på typegodkendelse, og fastsættelsen af de nødvendige sammenligningsparametre for at afspejle eventuelle ændringer i den lovpligtige prøvningsprocedure til måling af specifikke CO₂-emissioner. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁷⁾.
- (53) For at ændre eller supplere, alt efter hvad der er relevant, ikkevæsentlige elementer i bestemmelserne i denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF, for så vidt angår ændring af datakravene og parametrene fastsat i bilag II og III til nærværende forordning» fastsættelse af regler vedrørende fortolkningen af kriterierne for indrømmelse af undtagelser for visse fabrikanter, indholdet af ansøgningerne om en undtagelse og indholdet og vurderingen af programmer til nedbringelse af de specifikke CO₂-emissioner, ændring af bilag I, del A, til nærværende forordning med henblik på at fastsætte formlerne til beregning af undtagelsesmålene for nichefabrikanter, tilpasning af loftet for samlede bidrag til innovative teknologier for at reducere en fabrikants gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner fra 2025, fastsættelse af vejledende principper og kriterier for fastlæggelse af procedurerne for gennemførelse af kontroller, fastlæggelse af foranstaltninger for tilpasning af værdierne for M₀ og TM₀, og tilpasning af formlerne til beregning af specifikke emissionsmål for at afspejle ændringen i den lovpligtige prøvningsprocedure. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽¹⁸⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (54) Forordning (EF) nr. 443/2009 og (EU) nr. 510/2011 bør ophæves med virkning fra den 1. januar 2020.
- (55) Målene for denne forordning, nemlig at fastsætte præstationsnormer for nye personbilers og nye lette erhvervskøretøjers CO₂-emissioner, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand og formål

1. Ved denne forordning fastsættes præstationsmål for nye personbilers og nye lette erhvervskøretøjers CO₂-emissioner med henblik på at bidrage til at opfylde Unionens mål om at reducere sine drivhusgasemissioner, som fastlagt i forordning (EU) 2018/842, og målsætningerne i Parisaftalen og at sikre et velfungerende indre marked.

⁽¹⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁸⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

2. Fra den 1. januar 2020 fastsættes der ved denne forordning et EU-flådedækkende mål på 95 g CO₂/km for de gennemsnitlige CO₂-emissioner fra nye personbiler og et EU-flådedækkende mål på 147 g CO₂/km for de gennemsnitlige CO₂-emissioner fra nye lette erhvervskøretøjer, der registreres i Unionen, målt indtil den 31. december 2020 i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 692/2008 samt gennemførelsesforordning (EU) 2017/1152 og (EU) 2017/1153 og fra den 1. januar 2021 målt i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/1151.

3. Denne forordning suppleres indtil den 31. december 2024 med yderligere foranstaltninger for at opnå en reduktion på 10 g CO₂/km inden for Unionens integrerede tilgang, jf. Kommissionens meddelelse af 7. februar 2007 med titlen »Resultater af revisionen af Fællesskabets strategi for nedbringelse af CO₂-emissionerne fra personbiler og lette erhvervskøretøjer«.

4. Fra den 1. januar 2025 gælder følgende EU-flådedækkende mål:

- a) for de gennemsnitlige CO₂-emissioner fra nye personbiler, et EU-flådedækkende mål svarende til en reduktion på 15 % set i forhold til målet for 2021 som fastsat i overensstemmelse med bilag I, del A, punkt 6.1.1
- b) for de gennemsnitlige CO₂-emissioner fra nye lette erhvervskøretøjer, et EU-flådedækkende mål svarende til en reduktion på 15 % i set forhold til målet for 2021 som fastsat i overensstemmelse med bilag I, del B, punkt 6.1.1.

5. Fra den 1. januar 2030 gælder følgende EU-flådedækkende mål:

- a) for de gennemsnitlige CO₂-emissioner fra nye personbiler, et EU-flådedækkende mål svarende til en reduktion på 37,5 % set i forhold til målet for 2021 som fastsat i overensstemmelse med bilag I, del A, punkt 6.1.2
- b) for de gennemsnitlige CO₂-emissioner fra nye lette erhvervskøretøjer, et EU-flådedækkende mål svarende til en reduktion på 31 % set i forhold til målet for 2021 som fastsat i overensstemmelse med bilag I, del B, punkt 6.1.2.

6. Fra den 1. januar 2025 anvendes der et benchmark for nul- og lavemissionskøretøjer, som svarer til en andel på 15 % af de respektive flåder af nye personbiler og nye lette erhvervskøretøjer, i overensstemmelse med punkt 6.3 i henholdsvis del A og B i bilag I.

7. Fra den 1. januar 2030 anvendes følgende benchmarks for nul- og lavemissionskøretøjer i overensstemmelse med punkt 6.3 i henholdsvis del A og B i bilag I:

- a) et benchmark svarende til en andel på 35 % af flåden af nye personbiler, og
- b) et benchmark svarende til en andel på 30 % af flåden af nye lette erhvervskøretøjer.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på følgende motorkøretøjer:

- a) klasse M₁, jf. bilag II til direktiv 2007/46/EF (»personbiler«), som er registreret i Unionen for første gang, og som ikke tidligere er registreret uden for Unionen (»nye personbiler«)
- b) klasse N₁, jf. bilag II til direktiv 2007/46/EF, med en referencemasse på højst 2 610 kg og køretøjer af klasse N₁, som typegodkendelsen er udvidet til i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007 (»lette erhvervskøretøjer«), der er registreret i Unionen for første gang, og som ikke tidligere har været registreret uden for Unionen (»nye lette erhvervskøretøjer«). For nulemissionskøretøjer i klasse N med en referencemasse på over 2 610 kg eller 2 840 kg skal de, alt efter omstændighederne, fra den 1. januar 2025 i forbindelse med denne forordning og med forbehold af direktiv 2007/46/EF og forordning (EF) nr. 715/2007, betragtes som lette erhvervskøretøjer, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, hvis den overskydende referencemasse alene skyldes massen af energilagringssystemet.

2. En tidligere registrering uden for Unionen foretaget mindre end tre måneder før registreringen i Unionen tages ikke i betragtning.

3. Denne forordning finder ikke anvendelse på »køretøjer til særlig anvendelse«, jf. del A, punkt 5, i bilag II til direktiv 2007/46/EF.

4. Artikel 4, artikel 7, stk. 4, litra b) og c), artikel 8 og artikel 9, stk. 1, litra a) og c), finder ikke anvendelse på en fabrikant, som med alle sine forbundne virksomheder er ansvarlig for mindre end 1 000 nye personbiler eller mindre end 1 000 nye lette erhvervskøretøjer, der er registreret i Unionen i det foregående kalenderår, medmindre fabrikanten ansøger om og indrømmes en undtagelse i overensstemmelse med artikel 10.

Artikel 3

Definitioner

1. I denne forordning forstås ved:

- a) »gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner«: i relation til en fabrikant de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner fra alle nye personbiler eller alle nye lette erhvervskøretøjer, som fabrikanten har fremstillet
- b) »typeattest«: den typeattest, der er omhandlet i artikel 18 i direktiv 2007/46/EF
- c) »trinvis færdigopbygget køretøj«: et let erhvervskøretøj, hvor typegodkendelsen er udstedt efter afslutning af en etapevis typegodkendelsesprocedure i overensstemmelse med direktiv 2007/46/EF
- d) »færdigopbygget køretøj«: ethvert let erhvervskøretøj, som ikke skal opbygges yderligere for at opfylde de relevante tekniske krav i direktiv 2007/46/EF
- e) »basiskøretøj«: ethvert let erhvervskøretøj, som anvendes på det indledende trin i en etapevis typegodkendelsesprocedure
- f) »fabrikant«: en person eller organisation, som over for den godkendende myndighed er ansvarlig for alle aspekter af EF-typegodkendelsesproceduren, jf. direktiv 2007/46/EF, og for produktionens overensstemmelse
- g) »masse i køreklar stand« eller »M«: massen af personbilen eller det lette erhvervskøretøj med karrosseri i køreklar stand som anført på typeattesten og defineret i punkt 2.6 i bilag I til direktiv 2007/46/EF
- h) »specifikke CO₂-emissioner«: en personbils eller et let erhvervskøretøjs CO₂-emissioner målt i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 715/2007 og gennemførelsesforordningerne hertil og specificeret som CO₂-masseemissioner (blandet kørsel) på køretøjets typeattest. For personbiler eller lette erhvervskøretøjer, som ikke er typegodkendt i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 715/2007, forstås ved »specifikke CO₂-emissioner« CO₂-emissioner målt i henhold til forordning (EF) nr. 715/2007, særlig i overensstemmelse med den samme måleprocedure, som indtil den 31. december 2020 er præciseret i forordning (EF) nr. 692/2008 og fra den 1. januar 2021 i forordning (EU) 2017/1151, eller i overensstemmelse med de procedurer, som Kommissionen har vedtaget for at fastlægge CO₂-emissionerne fra sådanne køretøjer
- i) »areal under bilen«: den gennemsnitlige sporvidde ganget med akselafstanden som anført i typeattesten og defineret i punkt 2.1 og 2.3 i bilag I til direktiv 2007/46/EF
- j) »specifikt emissionsmål«: i relation til en fabrikant det årlige mål, der er fastsat i overensstemmelse med bilag I, eller, hvis fabrikanten indrømmes en undtagelse i overensstemmelse med artikel 10, de specifikke emissionsmål, der er fastsat ifølge denne undtagelse
- k) »EU-flådedækkende mål«: de gennemsnitlige CO₂-emissioner, der skal nås inden for en given periode, for alle nye personbiler eller alle nye lette erhvervskøretøjer
- l) »prøvningsmasse« eller »TM«: en personbils eller et let erhvervskøretøjs prøvningsmasse som anført på typeattesten og som defineret i punkt 3.2.25 i bilag XXI til forordning (EU) 2017/1151
- m) »nul- og lavemissionskøretøj«: en personbil eller et let erhvervskøretøj med udstødningsemmissioner fra 0 til 50 g CO₂/km, som fastsat i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/1151
- n) »nyttelast«: forskellen mellem den teknisk tilladte totalmasse i henhold til bilag II til direktiv 2007/46/EF og køretøjets masse.

2. I denne forordning forstås ved »en gruppe af forbundne fabrikanter« en fabrikant og dennes forbundne virksomheder. For så vidt angår en fabrikant forstås ved »forbundne virksomheder«:

- a) virksomheder, hvor fabrikanten direkte eller indirekte:
 - i) kan udøve mere end halvdelen af stemmerettighederne, eller

- ii) kan udpege mere end halvdelen af medlemmerne i tilsynsorganet, bestyrelsen eller i de organer, som retligt repræsenterer den anden virksomhed, eller
 - iii) har ret til at lede virksomhedens forretninger
- b) virksomheder, som direkte eller indirekte har de i litra a) omhandlede rettigheder eller beføjelser over for fabrikanten
- c) virksomheder, hvori en virksomhed som omhandlet i litra b) direkte eller indirekte har de i litra a) omhandlede rettigheder eller beføjelser
- d) virksomheder, hvori fabrikanten sammen med en eller flere af de i litra a), b) eller c) omhandlede virksomheder, eller hvori to eller flere af sidstnævnte virksomheder i fællesskab har de i litra a) omhandlede rettigheder eller beføjelser
- e) virksomheder, hvori de i litra a) omhandlede rettigheder eller beføjelser indehaves i fællesskab af fabrikanten eller en eller flere af dennes forbundne virksomheder, jf. litra a)-d), og en eller flere tredjeparter.

Artikel 4

Specifikke emissionsmål

1. Fabrikanten sikrer, at dennes gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner ikke overskrider følgende specifikke emissionsmål:
 - a) for kalenderåret 2020, det specifikke emissionsmål, der er fastsat i overensstemmelse med bilag I, del A, punkt 1 og 2, for så vidt angår personbiler, eller bilag I, del B, punkt 1 og 2, for så vidt angår lette erhvervskøretøjer, eller hvis fabrikanten indrømmes en undtagelse i henhold til artikel 10, i overensstemmelse med denne undtagelse
 - b) for hvert kalenderår fra 2021 til 2024, de specifikke emissionsmål som fastsat i overensstemmelse med bilag I, punkt 3 og 4 i del A eller B, alt efter hvad der er relevant, eller, hvis fabrikanten indrømmes en undtagelse i henhold til artikel 10, i overensstemmelse med denne undtagelse og bilag I, punkt 5 i del A eller B
 - c) for hvert kalenderår fra 2025, de specifikke emissionsmål som fastsat i overensstemmelse med bilag I, punkt 6.3 i del A eller B, eller hvis fabrikanten indrømmes en undtagelse i henhold til artikel 10, i overensstemmelse med denne undtagelse.
2. Hvad angår lette erhvervskøretøjer gælder det, at hvis der ikke foreligger specifikke CO₂-emissioner for det trinvis færdigopbyggede køretøj, anvender fabrikanten af basiskøretøjet de specifikke CO₂-emissioner for basiskøretøjet til fastlæggelse af køretøjets gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner.
3. Med henblik på at fastlægge hver fabrikants gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner tages følgende procentsatser af hver fabrikants nye personbiler, der er registreret i det relevante år, i betragtning:
 - 95 % i 2020
 - 100 % fra 2021.

Artikel 5

Superkreditter

Ved beregningen af de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner indgår hver ny personbil med specifikke CO₂-emissioner på under 50 g CO₂/km som:

- 2 personbiler i 2020
- 1,67 personbiler i 2021
- 1,33 personbiler i 2022
- 1 personbil fra 2023

for dens registreringsår i perioden fra 2020 til 2022, med et loft på 7,5 g CO₂/km i løbet af denne periode for hver fabrikant som beregnet i overensstemmelse med artikel 5 i gennemførelsesforordning (EU) 2017/1153.

Artikel 6

Pooldannelse

1. Fabrikanter, som ikke har fået en undtagelse i henhold til artikel 10, kan danne en pool med henblik på at opfylde deres forpligtelser i medfør af artikel 4.
2. En aftale om at danne en pool kan gælde for et eller flere kalenderår, når hver aftales samlede varighed ikke overstiger fem kalenderår, og aftalen skal indgås senest den 31. december i det første kalenderår, hvori emissionerne sammenlægges i poolen. Fabrikanter, der danner en pool, forelægger Kommissionen følgende oplysninger:
 - a) angivelse af, hvilke fabrikanter der deltager i poolen
 - b) angivelse af den fabrikant, der er udpeget som forvalter af poolen, og som er kontaktpunkt for poolen og ansvarlig for at indbetale eventuelle afgifter for emissionsoverskridelser, der måtte blive pålagt i overensstemmelse med artikel 8
 - c) dokumentation for, at forvalteren af poolen vil være i stand til at opfylde forpligtelserne i litra b)
 - d) den klasse af køretøjer registreret som M_1 eller N_1 , som poolen gælder for.
3. Opfylder den foreslåede forvalter af poolen ikke kravet om betaling af enhver afgift for emissionsoverskridelse, der pålægges poolen i overensstemmelse med artikel 8, underretter Kommissionen fabrikanterne herom.
4. Fabrikanterne i en pool informerer i fællesskab Kommissionen om enhver ændring af forvalteren af poolen eller dens finansielle status, for så vidt som ændringen kan påvirke dens evne til at opfylde kravet om betaling af enhver afgift for emissionsoverskridelse, der pålægges poolen i overensstemmelse med artikel 8, samt om eventuelle ændringer med hensyn til medlemskab eller om opløsning af poolen.
5. Fabrikanter kan indgå poolordninger, når deres aftaler er i overensstemmelse med artikel 101 og 102 i TEUF, og når aftalerne gør det muligt for enhver fabrikant, der anmoder om medlemskab af poolen, at deltage på åbne, gennemsigtige, ikke-diskriminerende og forretningsmæssigt rimelige vilkår. Med forbehold af den almene gyldighed af Unionens konkurrenceregler for sådanne pools sikrer alle medlemmer af en pool navnlig, at der hverken deles andre data eller udveksles andre oplysninger inden for rammerne af deres poolordning end følgende oplysninger:
 - a) de gennemsnitlige specifikke CO_2 -emissioner
 - b) det specifikke emissionsmål
 - c) det samlede antal registrerede køretøjer.
6. Stk. 5 finder ikke anvendelse, når alle fabrikanter i poolen er en del af samme gruppe af forbundne fabrikanter.
7. Medmindre der foretages en underretning i henhold til denne artikels stk. 3, anses fabrikanterne i en pool, som Kommissionen har fået forelagt oplysninger om, for at være én fabrikant, for så vidt angår opfyldelse af deres forpligtelser i henhold til artikel 4. Overvågnings- og indberetningsoplysninger for individuelle fabrikanter samt alle pools vil blive registreret, indberettet og stillet til rådighed i det centrale register, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4.
8. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter fastsætte nærmere betingelser for poolordninger, der indgås i henhold til denne artikels stk. 5. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 16, stk. 2.

Artikel 7

Overvågning og rapportering af gennemsnitlige emissioner

1. For hvert kalenderår registrerer hver medlemsstat oplysninger om hver ny personbil og hvert nyt let erhvervskøretøj, som registreres på dens område, jf. del A i bilag II og III til denne forordning. Disse oplysninger stilles til rådighed for fabrikanterne og deres udpegede importører eller repræsentanter i de enkelte medlemsstater. Medlemsstaterne gør alt for at sikre, at rapporteringsorganerne arbejder på en gennemskelig måde. Hver medlemsstat sikrer, at de specifikke CO_2 -emissioner fra personbiler, som ikke er typegodkendt i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 715/2007, måles og registreres i typeattesten.

2. Senest den 28. februar hvert år fastlægger hver medlemsstat de oplysninger, der er specificeret i del A i bilag II og III, for det foregående kalenderår og fremsender disse til Kommissionen. Data skal fremsendes i overensstemmelse med det format, der er specificeret i del B i bilag II og del C i bilag III.

3. Efter Kommissionens anmodning fremsender en medlemsstat også det fulde datamateriale, der er indsamlet i medfør af stk. 1.

4. Kommissionen fører et centralt register over de data, som medlemsstaterne har indberettet i medfør af denne artikel, og senest den 30. juni hvert år foretager den følgende foreløbige beregning for hver fabrikant:

- a) de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner i det foregående kalenderår
- b) de specifikke emissionsmål i det foregående kalenderår
- c) forskellen mellem de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner i det foregående kalenderår og de specifikke emissionsmål for samme år.

Kommissionen underretter hver fabrikant om sin foreløbige beregning for denne fabrikant. Underretningen skal indeholde data for hver medlemsstat om antallet af registrerede nye personbiler og nye lette erhvervskøretøjer og deres specifikke CO₂-emissioner.

Registeret skal være offentligt tilgængeligt.

5. Fabrikanterne kan inden tre måneder efter underretningen om den foreløbige beregning, jf. stk. 4, underrette Kommissionen om eventuelle fejl i dataene med angivelse af, i hvilken medlemsstat fejlen efter fabrikanternes mening er sket.

Kommissionen ser nærmere på eventuelle underretninger fra fabrikanterne og stadfæster eller ændrer senest den 31. oktober de foreløbige beregninger, jf. stk. 4.

6. Medlemsstaterne udpeger en kompetent myndighed, som står for indsamlingen og fremsendelsen af overvågningsdata i overensstemmelse med denne forordning, og oplyser Kommissionen om den udpegede kompetente myndighed.

De udpegede kompetente myndigheder sikrer, at de data, der fremsendes til Kommissionen, er korrekte og komplette, og de angiver et kontaktpunkt, der skal være til rådighed til at svare hurtigt på anmodninger fra Kommissionen om afhjælpning af fejl og mangler i de fremsendte datasæt.

7. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter nærmere regler om overvågning og indberetning af data i medfør af denne artikels stk. 1-6 og om anvendelsen af bilag II og III. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 16, stk. 2.

8. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 17 for at ændre datakravene og -parametrene fastsat i bilag II og III.

9. Typegodkendelsesmyndighederne underretter straks Kommissionen om afvigelser fra de specifikke CO₂-emissioner i typeattesten, der konstateres i CO₂-emissionerne fra ibrugtagne køretøjer som led i den kontrol, der foretages i overensstemmelse med artikel 13.

Kommissionen tager disse afvigelser i betragtning ved beregningen af en fabrikants gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner.

Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter nærmere regler om procedurerne for indberetning af sådanne afvigelser og for, hvordan de tages i betragtning ved beregningen af de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 16, stk. 2.

10. Kommissionen evaluerer senest i 2023 muligheden for at udvikle en fælles EU-metode til brug for vurdering og pålidelig datarapportering af hele livscyklussen for CO₂-emissioner fra personbiler og lette erhvervskøretøjer, der bringes i omsætning i Unionen. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet denne evaluering, herunder, hvis det er relevant, forslag til opfølgende foranstaltninger, såsom lovgivningsforslag.

11. Medlemsstaterne indsamler og indberetter også data i overensstemmelse med denne artikel om registreringer af køretøjer i klasse M₂ og N₂ som defineret i bilag II til direktiv 2007/46/EF med en referencemasse på højst 2 610 kg og køretøjer, som typegodkendelsen er udvidet til i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007.

Artikel 8

Afgift for emissionsoverskridelse

1. Overstiger en fabrikants gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner for et givet kalenderår dennes specifikke emissionsmål, pålægger Kommissionen fabrikanten eller forvalteren af poolen, alt efter hvad der er relevant, en afgift for emissionsoverskridelsen.

2. Afgiften for emissionsoverskridelsen i henhold til stk. 1 beregnes efter følgende formel:

$(\text{emissionsoverskridelse} \times 95 \text{ EUR}) \times \text{antal nyregistrerede køretøjer.}$

I denne artikel forstås ved:

- »emissionsoverskridelse«: det positive antal g/km, med hvilket fabrikantens gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner — under hensyntagen til CO₂-emissionsreduktioner som følge af innovative teknologier, der er godkendt i overensstemmelse med artikel 11 — oversteg dennes specifikke emissionsmål i det kalenderår eller en del heraf, som forpligtelsen i henhold til artikel 4 gælder for, afrundet til nærmeste tre decimaler, og
 - »antal nyregistrerede køretøjer«: det antal nye personbiler eller nye lette erhvervskøretøjer, opgjort særskilt som fabrikanten har fremstillet, og som er registreret i den pågældende periode, jf. indfasningskriteriet fastsat i artikel 4, stk. 3.
3. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter metoderne til opkrævning af afgifter for emissionsoverskridelser, der er pålagt i henhold til stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 16, stk. 2.
4. Afgifterne for emissionsoverskridelser betragtes som indtægter, der indgår i Unionens almindelige budget.

Artikel 9

Offentliggørelse af fabrikanternes målopfyldelse

1. Senest den 31. oktober hvert år offentliggør Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter en liste, hvor følgende angives:

- a) for hver fabrikant, de specifikke emissionsmål for det foregående kalenderår
- b) for hver fabrikant, de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner i det foregående kalenderår
- c) forskellen mellem fabrikantens gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner i det foregående kalenderår og dennes specifikke emissionsmål i samme år
- d) de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner for alle nye personbiler og nye lette erhvervskøretøjer registreret i Unionen i det foregående kalenderår
- e) den gennemsnitlige masse i køreklar stand for alle nye personbiler og nye lette erhvervskøretøjer registreret i Unionen i det foregående kalenderår indtil den 31. december 2020
- f) den gennemsnitlige prøvningsmasse for alle nye personbiler og nye lette erhvervskøretøjer registreret i Unionen i det foregående kalenderår.

2. I den liste, som offentliggøres i henhold til denne artikels stk. 1, anføres det også, hvorvidt fabrikanten har levet op til kravene i artikel 4 for så vidt angår det foregående kalenderår.

3. Den i denne artikels stk. 1 omhandlede liste skal, for så vidt angår offentliggørelsen senest den 31. oktober 2022, også indeholde følgende:

- a) de EU-flådedækkende mål for 2025 og 2030, jf. artikel 1, henholdsvis stk. 4, og 5, som fastsat af Kommissionen i overensstemmelse med bilag I, del A og B, punkt 6.1.1 og 6.1.2
- b) værdierne for a_{2021} , a_{2025} og a_{2030} som fastsat af Kommissionen i overensstemmelse med bilag I, del A og B, punkt 6.2.

Artikel 10

Undtagelser for visse fabrikanter

1. En ansøgning om undtagelse fra det specifikke emissionsmål, der beregnes i overensstemmelse med bilag I, kan indgives af en fabrikant af færre end 10 000 nye personbiler eller 22 000 nye lette erhvervskøretøjer, der registreres i Unionen for hvert kalenderår, og som:

- a) ikke er en del af en gruppe af forbundne fabrikanter, eller
- b) er en del af en gruppe af forbundne fabrikanter, der i alt er ansvarlig for færre end 10 000 nye personbiler eller 22 000 nye lette erhvervskøretøjer, der registreres i Unionen for hvert kalenderår, eller
- c) er en del af en gruppe af forbundne fabrikanter, men driver sit eget produktionsanlæg og sin egen udviklingsafdeling.

2. En undtagelse, der er ansøgt om i henhold til stk. 1, kan gives for en periode på højst fem kalenderår, som kan forlænges. Ansøgningen, der forelægges Kommissionen, skal indeholde:

- a) fabrikantens navn og navnet på en kontaktperson
- b) dokumentation for, at fabrikanten kan komme i betragtning til en undtagelse i henhold til stk. 1
- c) nærmere oplysninger om de personbiler eller lette erhvervskøretøjer, som fabrikanten fremstiller, herunder disse personbilers eller lette erhvervskøretøjers prøvningsmasse og specifikke CO₂-emissioner, og
- d) et specifikt emissionsmål, der er i overensstemmelse med reduktionspotentialet, herunder det økonomiske og teknologiske potentiale til at nedbringe de specifikke CO₂-emissioner, og under hensyntagen til de særlige forhold på markedet for den type personbil eller let erhvervskøretøj, der fremstilles.

3. Finder Kommissionen det godtgjort, at fabrikanten er berettiget til en undtagelse, der er ansøgt om i henhold til stk. 1, og at fabrikantens forslag til specifikt emissionsmål er i overensstemmelse med reduktionspotentialet, herunder det økonomiske og teknologiske potentiale til at nedbringe de specifikke CO₂-emissioner, og under hensyntagen til de særlige forhold på markedet for den type personbil eller let erhvervskøretøj, der fremstilles, indrømmer Kommissionen fabrikanten en undtagelse.

Ansøgningen forelægges senest den 31. oktober i det første år, som undtagelsen skal gælde for.

4. En ansøgning om undtagelse fra det specifikke emissionsmål, der beregnes i overensstemmelse med bilag I, del A, punkt 1-4 og punkt 6.3, kan indgives af en fabrikant, som med alle sine forbundne virksomheder er ansvarlig for mellem 10 000 og 300 000 nye personbiler, der registreres i Unionen hvert kalenderår.

En sådan ansøgning kan indgives af en fabrikant for sig selv eller for sig selv sammen med enhver af fabrikantens forbundne virksomheder. Ansøgningen, der forelægges Kommissionen, skal indeholde:

- a) alle de i stk. 2, litra a) og c), anførte oplysninger, herunder, hvis relevant, oplysninger om enhver forbunden virksomhed
- b) for så vidt angår ansøgninger, der henviser til bilag I, del A, punkt 1-4, et mål, som udgør en reduktion på 45 % i forhold til de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner i 2007, eller når flere forbundne virksomheder indgiver en enkelt ansøgning, udgør en gennemsnitlig reduktion på 45 % i forhold til disse virksomheders gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner i 2007
- c) for så vidt angår ansøgninger, der henviser til nærværende forordnings bilag I, del A, punkt 6.3, et mål, som gælder i kalenderårene 2025-2028, og som er den reduktion, der er fastsat i nærværende forordnings artikel 1, stk. 4, litra a), for det mål, der er beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes litra b), under hensyntagen til CO₂-emissioner målt i henhold til forordning (EU) 2017/1151.

Hvis der ikke foreligger oplysninger om fabrikantens gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner for 2007, fastsætter Kommissionen et tilsvarende reduktionsmål på grundlag af de bedste tilgængelige teknologier til reduktion af CO₂-emissioner, der anvendes i personbiler med tilsvarende masse, og i betragtning af de særlige forhold på markedet for den type biler, der fremstilles. Dette mål anvendes af ansøgeren til det i andet afsnit, litra b), anførte formål.

Kommissionen indrømmer fabrikanten undtagelse i de tilfælde, hvor det er godtgjort, at kriterierne for den i dette stykke nævnte undtagelse er opfyldt.

5. En fabrikant, der har opnået en undtagelse i overensstemmelse med denne artikel, underretter øjeblikkeligt Kommissionen om ændringer, som påvirker eller kunne påvirke fabrikantens berettigelse til undtagelsen.

6. Hvis Kommissionen på grundlag af en underretning, jf. stk. 5, eller på anden måde finder det godtgjort, at en fabrikant ikke længere er berettiget til en undtagelse, tilbagekalder Kommissionen undtagelsen med virkning fra den 1. januar i det følgende kalenderår, og den underretter fabrikanten herom.

7. Hvis fabrikanten ikke når sit specifikke emissionsmål, pålægger Kommissionen fabrikanten en afgift for emissions-overskridelse, jf. artikel 8.

8. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 17 om fastsættelse af regler for at supplere stk. 1-7 i nærværende artikel for så vidt angår fortolkningen af kriterierne for indrømmelse af undtagelser, indholdet af ansøgningerne og indholdet og vurderingen af programmer til nedbringelse af de specifikke CO₂-emissioner.

Kommissionen tillægges også beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 17 for at ændre bilag I, del A, med henblik på at fastsætte formlerne til beregning af de undtagelsesmål, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 4, andet afsnit, litra c).

9. Ansøgninger om en undtagelse, med ledsagende oplysninger, underretninger, jf. stk. 5, tilbagekaldelser, jf. stk. 6, enhver pålæggelse af en afgift for emissionsoverskridelse jf. stk. 7, og foranstaltninger vedtaget i overensstemmelse med stk. 8, gøres tilgængelige for offentligheden i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽¹⁹⁾.

Artikel 11

Miljøinnovationer

1. Efter anmodning fra en leverandør eller en fabrikant tages der hensyn til CO₂-besparelser opnået ved anvendelse af innovative teknologier eller en kombination af innovative teknologier (»innovative teknologipakker«).

Der tages kun hensyn til disse teknologier, hvis den metodologi, der bruges til at vurdere dem, er i stand til at tilvejebringe resultater, som kan verificeres, gentages og sammenlignes.

Det samlede bidrag fra disse teknologier til reduktion af en fabrikants gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner kan være op til 7 g CO₂/km.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 17 med henblik på at ændre denne forordning ved at tilpasse det loft, der er omhandlet i dette stykkes tredje afsnit, med virkning fra 2025 for at tage hensyn til den teknologiske udvikling, samtidig med at der sikres en afbalanceret andel af dette loft i forhold til fabrikanternes gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner.

2. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter detaljerede bestemmelser om en procedure til godkendelse af de i denne artikels stk. 1 omhandlede innovative teknologier eller innovative teknologipakker. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 16, stk. 2. Disse detaljerede bestemmelser skal være baseret på følgende kriterier for innovative teknologier:

- a) leverandøren eller fabrikanten skal holdes ansvarlig for de CO₂-besparelser, der er opnået ved anvendelse af innovative teknologier
- b) de innovative teknologier skal yde et verificeret bidrag til CO₂-reduktionen
- c) de innovative teknologier må ikke være omfattet af CO₂-målingerne i standardprøvecyklussen
- d) de innovative teknologier må ikke:
 - i) være omfattet af obligatoriske bestemmelser som følge af supplerende foranstaltninger gennemført for at opnå en reduktion på 10 g CO₂/km, jf. artikel 1, stk. 3, eller
 - ii) være obligatoriske i henhold til andre EU-retlige bestemmelser.

Fra den 1. januar 2025 finder kriteriet omhandlet i første afsnit, nr. i), ikke anvendelse på effektivitetsforbedringer af luftkonditioneringsanlæg.

⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43).

3. En leverandør eller en fabrikant, der anmoder om, at en foranstaltning godkendes som en innovativ teknologi eller en innovativ teknologipakke, forelægger Kommissionen en rapport, herunder en verifikationsrapport udarbejdet af et uafhængigt og godkendt organ. I tilfælde af en mulig interaktion mellem den pågældende foranstaltning og en anden innovativ teknologi eller en anden innovativ teknologipakke, der allerede er anerkendt, nævnes denne interaktion i rapporten, og verifikationsrapporten skal indeholde en evaluering af, i hvilket omfang denne interaktion ændrer den reduktion, der opnås ved hver foranstaltning.

4. Kommissionen attesterer den opnåede reduktion på grundlag af de opstillede kriterier, jf. stk. 2.

Artikel 12

CO₂-emissioner og brændstof- eller energiforbrug under faktiske forhold

1. Kommissionen overvåger og vurderer, om de værdier for CO₂-emissioner og brændstof- eller energiforbrug, der er fastsat i henhold til forordning (EF) nr. 715/2007, er repræsentative for de faktiske forhold.

Kommissionen indsamler desuden regelmæssigt data om CO₂-emissioner og brændstof- eller energiforbrug under faktiske forhold i personbiler og lette erhvervskøretøjer, der anvender indbyggede anordninger til overvågning af brændstof- og/eller energiforbrug, begyndende med nye personbiler og nye lette erhvervskøretøjer, som er registreret i 2021.

Kommissionen sikrer, at offentligheden informeres om, hvordan denne repræsentativitet under faktiske forhold udvikler sig over tiden.

2. Med det formål, der er omhandlet i stk. 1, sørger Kommissionen fra den 1. januar 2021 for, at følgende parametre vedrørende personbilers og lette erhvervskøretøjers CO₂-emissioner og brændstof- eller energiforbrug under faktiske forhold med regelmæssige mellemrum stilles til rådighed for denne af fabrikanterne eller de nationale myndigheder eller ved direkte dataoverførsel fra køretøjerne, alt efter omstændighederne:

- a) køretøjets identifikationsnummer
- b) brændstofforbrug og/eller elektrisk energiforbrug
- c) samlet tilbagelagt distance
- d) for så vidt angår hybride elkøretøjer med ekstern opladning, brændstofforbrug og elektrisk energiforbrug samt tilbagelagt distance fordelt over de forskellige køremåder
- e) andre parametre, der er nødvendige for at sikre, at de i stk. 1 omhandlede forpligtelser kan opfyldes.

Kommissionen behandler de i henhold til første afsnit modtagne data med det formål at oprette anonymiserede og aggregerede datasæt, herunder pr. fabrikant, med henblik på stk. 1. Køretøjets identifikationsnummer anvendes kun med henblik på denne databehandling og opbevares ikke længere end nødvendigt til dette formål.

3. Med henblik på at forhindre, at forskellen i forhold til faktiske emissioner vokser vurderer Kommissionen senest den 1. juni 2023, hvordan brændstof- og energiforbrugsdata kan anvendes til at sikre, at værdier for køretøjers CO₂-emissioner og brændstof- eller energiforbrug, der er fastsat i medfør af forordning (EF) nr. 715/2007, med tiden forbliver repræsentative for faktiske emissioner for hver fabrikant.

Kommissionen overvåger og aflægger årligt rapport om, hvordan den i første afsnit omhandlede forskel udvikler sig over perioden 2021-2026, og vurderer i 2027 — med henblik på at forhindre en forøgelse af denne forskel — muligheden for en mekanisme til at justere fabrikantens gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner fra 2030 og, hvis det er relevant, fremsætte et lovgivningsforslag om indførelse af en sådan mekanisme.

4. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter den nærmere procedure for indsamling og behandling af de i denne artikels stk. 2 omhandlede data. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 16, stk. 2.

Artikel 13

Verifikation af CO₂-emissioner fra ibrugtagne køretøjer

1. Fabrikanter skal sikre, at de CO₂-emissioner og værdier for brændstofforbrug, der fremgår af typeattesterne, svarer til CO₂-emissionerne fra og brændstofforbruget i ibrugtagne køretøjer som fastsat i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/1151.

2. Efter ikrafttræden af de i stk. 4, første afsnit, omhandlede procedurer skal typegodkendelsesmyndighederne kontrollere for de køretøjsfamilier, for hvilke de er ansvarlige for typegodkendelsen, på grundlag af passende og repræsentative køretøjsprøver, at de værdier for CO₂-emissioner og brændstofforbrug, der fremgår af typeattesterne, svarer til CO₂-emissionerne fra og brændstofforbruget i ibrugtagne køretøjer i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/1151, samtidig med at der bl.a. tages hensyn til tilgængelige data fra indbyggede anordninger til overvågning af brændstof- og/eller energiforbrug.

Typegodkendelsesmyndighederne skal også kontrollere, om der i eller for prøvningskøretøjerne findes eventuelle strategier, som kunstigt forbedrer køretøjets præstationer i forbindelse med de prøvninger, der udføres med henblik på typegodkendelse, bl.a. ved at anvende data fra indbyggede anordninger til overvågning af brændstof- og/eller energiforbrug.

3. Hvis der konstateres manglende overensstemmelse mellem værdier for CO₂-emissioner og brændstofforbrug, eller hvis der findes strategier, som kunstigt forbedrer et køretøjs præstationer som følge af de kontroller, der udføres i henhold til stk. 2, skal den ansvarlige typegodkendelsesmyndighed, foruden at træffe de nødvendige foranstaltninger, der er fastsat i kapitel XI i forordning (EU) 2018/858, sikre, at typeattesterne korrigeres.

4. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter procedurerne for gennemførelse af de kontroller, der er omhandlet i denne artikels stk. 2. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 16, stk. 2.

Kommissionen tillægges beføjelser til, inden den vedtager de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, at vedtage en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 17 med henblik på at supplere denne forordning ved at fastsætte de vejledende principper og kriterier for fastlæggelse af de procedurer, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit.

Artikel 14

Tilpasning af værdierne M_0 og TM_0

1. Værdierne M_0 og TM_0 , der er omhandlet i bilag I, del A og B, tilpasses som følger:
 - a) senest den 31. oktober 2020 tilpasses værdien M_0 i bilag I, del A, punkt 4, til den gennemsnitlige masse i køreklar stand for alle nye personbiler, der er registreret i 2017, 2018 og 2019. Den nye værdi for M_0 finder anvendelse fra den 1. januar 2022 til den 31. december 2024
 - b) senest den 31. oktober 2022 tilpasses værdien M_0 i bilag I, del B, punkt 4, til den gennemsnitlige masse i køreklar stand for alle nye lette erhvervskøretøjer, der er registreret i 2019, 2020 og 2021. Den nye værdi for M_0 finder anvendelse i 2024
 - c) senest den 31. oktober 2022 fastsættes den vejledende værdi TM_0 for 2025 som henholdsvis den gennemsnitlige prøvningsmasse for alle nye personbilers og nye lette erhvervskøretøjer, der er registreret i 2021
 - d) senest den 31. oktober 2024 og hvert andet år derefter tilpasses værdierne for TM_0 i bilag I, del A og B, punkt 6.2, til henholdsvis den gennemsnitlige prøvningsmasse for alle nye personbiler og nye lette erhvervskøretøjer, der er registreret i de to foregående kalenderår, dvs. første gang 2022 og 2023. De nye værdier for TM_0 finder anvendelse fra den 1. januar i det kalenderår, der følger efter datoen for tilpasningen.
2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 17 med henblik på at supplere denne forordning ved at fastlægge de foranstaltninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 1.

Artikel 15

Revision og rapportering

1. Kommissionen foretager i 2023 en grundig revision af effektiviteten af denne forordning og forelægger en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet med resultatet af revisionen.
2. I den i stk. 1 omhandlede rapport undersøger Kommissionen bl.a., om de værdier for CO₂-emissioner og brændstof- eller energiforbrug, der er fastsat i henhold til forordning (EF) nr. 715/2007, er repræsentative for de faktiske forhold; indførelsen af nul- og lavemissionskøretøjer på Unionens marked, navnlig med hensyn til lette erhvervskøretøjer; udbygningen med ladestandere og tankstationer som indberettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets

direktiv 2014/94/EU ⁽²⁰⁾, herunder finansieringen af dem; det potentielle bidrag fra anvendelsen af syntetiske og avancerede alternative brændstoffer, der produceres ved hjælp af vedvarende energi, til emissionsreduktioner; den reduktion af CO₂-emissioner, der rent faktisk konstateres på det nuværende flådeniveau; om incitamentsordningen for nul- og lavemissionskøretøjer fungerer efter hensigten; de potentielle virkninger af den overgangsforanstaltning, der er fastsat i bilag I, del A, punkt 6.3; denne forordnings indvirkning på forbrugerne, især på dem med lav- og mellemindkomst; samt aspekter, der yderligere kan fremme en økonomisk levedygtig og socialt retfærdig overgang til ren, konkurrencedygtig og prisoverkommelig mobilitet i Unionen.

Kommissionen fastlægger i denne rapport også en klar kurs for yderligere CO₂-emissionsreduktioner for personbiler og lette erhvervskøretøjer efter 2030 for at bidrage væsentligt til at nå det langsigtede mål i Parisaftalen.

3. Den rapport, der er omhandlet i stk. 2, ledsages, hvis det er relevant, af et forslag til ændring af denne forordning, navnlig den mulige revision af de EU-flådedækkende mål for 2030 i lyset af de elementer, der er anført i stk. 2, og indførelsen af bindende mål for nedbringelse af emissioner for 2035 og fra 2040 for personbiler og lette erhvervskøretøjer for at sikre en rettidig omstilling af transportsektoren hen imod at opnå kulstofneutralitet i overensstemmelse med målene i Parisaftalen.

4. Som led i den revision, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, vurderer Kommissionen, om det er muligt at udvikle prøvningsprocedurer for faktiske emissioner ved hjælp af bærbare emissionsmålingssystemer (PEMS). Kommissionen tager denne vurdering og de, der er foretaget i medfør af nærværende forordnings artikel 12, i betragtning og kan, hvis det er relevant, revidere de procedurer for måling af CO₂-emissioner, der er angivet i forordning (EF) nr. 715/2007. Navnlig fremsætter Kommissionen forslag, der kan sikre en tilpasning af procedurerne, så de på passende vis afspejler personbilers og lette erhvervskøretøjers CO₂-emissioner under faktiske forhold.

5. Som led i den revision, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, vurderer Kommissionen muligheden for at hensætte indtægterne fra afgifterne for emissionsoverskridelser til en bestemt fond eller et relevant program med det formål at sikre en retfærdig overgang til en klimaneutral økonomi, jf. artikel 4, stk. 1, i Parisaftalen, navnlig for at støtte omskoling, opkvalificering og anden kompetenceudvikling og omflytning af arbejdstagere i bilindustrien i alle berørte medlemsstater, navnlig i de regioner og de samfund, der er mest berørt af overgangen. Kommissionen skal, hvis det er relevant, fremsætte et lovgivningsforslag herom senest i 2027.

6. Senest den 31. december 2020 reviderer Kommissionen direktiv 1999/94/EF og tager hensyn til behovet for at give forbrugerne præcise, pålidelige og sammenlignelige oplysninger om brændstofforbrug, CO₂-emissioner og luftforurenende emissioner fra nye personbiler, der bringes i omsætning, og vurderer mulighederne for at indføre en mærkning for brændstoføkonomi og CO₂-emissioner til nye lette erhvervskøretøjer. Revisionen ledsages, hvis det er relevant, af et lovgivningsforslag.

7. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter de nødvendige sammenligningsparametre for at afspejle eventuelle ændringer af de lovpligtige prøvningsprocedurer til måling af specifikke CO₂-emissioner, der er omhandlet i forordning (EF) nr. 715/2007 og (EF) nr. 692/2008 samt, hvis relevant, forordning (EU) 2017/1151. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. nærværende forordnings artikel 16, stk. 2.

8. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 17 med henblik på at ændre denne forordning ved at tilpasse formlerne i bilag I, under anvendelse af den metode, der fastlægges i medfør af denne artikels stk. 7, samtidig med at det sikres, at der fastsættes tilsvarende strenge reduktionskrav for fabrikanter og køretøjer til forskellig brug under de gamle og de nye prøvningsprocedurer.

Artikel 16

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Udvalget for Klimaændringer, der er omhandlet i artikel 44, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999 ⁽²¹⁾. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

⁽²⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/94/EU af 22. oktober 2014 om etablering af infrastruktur for alternative brændstoffer (EUT L 307 af 28.10.2014, s. 1).

⁽²¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999 af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 663/2009 og (EF) nr. 715/2009, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF og (EU) 2015/652 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 (EUT L 328 af 21.12.2018, s. 1).

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.
3. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

Artikel 17

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagt betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 7, stk. 8, artikel 10, stk. 8, artikel 11, stk. 1, fjerde afsnit, artikel 13, stk. 4, artikel 14, stk. 2, og artikel 15, stk. 8, tillægges Kommissionen for en periode på seks år fra den 15. maj 2019. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af seksårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 7, stk. 8, artikel 10, stk. 8, artikel 11, stk. 1, fjerde afsnit, artikel 13, stk. 4, artikel 14, stk. 2, og artikel 15, stk. 8, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt, der vedtages i henhold til artikel 7, stk. 8, artikel 10, stk. 8, artikel 11, stk. 1, fjerde afsnit, artikel 13, stk. 4, artikel 14, stk. 2, og artikel 15, stk. 8, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 18

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 443/2009 og forordning (EU) nr. 510/2011 ophæves med virkning fra den 1. januar 2020.

Henvisninger til de ophævede forordninger gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag V.

Artikel 19

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 1. januar 2020.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 17. april 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

BILAG I

DEL A.

SPECIFIKKE EMISSIONSMÅL FOR PERSONBILER

1. Med henblik på beregningerne i dette punkt og i punkt 2 fastsættes de specifikke CO₂-emissioner for hver ny personbil for kalenderåret 2020 i overensstemmelse med følgende formel:

$$\text{Specifikke CO}_2\text{-emissioner} = 95 + a \cdot (M - M_0)$$

hvor:

M = køretøjets masse i køreklar stand i kilogram (kg)

M₀ = 1 379,88

a = 0,0333

2. Det specifikke emissionsmål for en fabrikant i 2020 beregnes som gennemsnittet af de specifikke CO₂-emissioner fastsat i overensstemmelse med punkt 1 for hver ny personbil, som er registreret i dette kalenderår, og som vedkommende har fremstillet.
3. Det specifikke emissionsreferencemål for en fabrikant i 2021 beregnes således:

$$\text{Specifikt WLTP-emissionsreferencemål} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020\text{mål}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

hvor:

WLTP_{CO₂} er de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner i 2020, fastsat i overensstemmelse med bilag XXI til forordning (EU) 2017/1151 og beregnet i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, andet led, i nærværende forordning, uden at medtage CO₂-besparelser som følge af anvendelsen af nærværende forordnings artikel 5 og 11

NEDC_{CO₂} er de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner i 2020, fastsat i overensstemmelse med gennemførelsesforordning (EU) 2017/1153 og beregnet i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, andet led, i nærværende forordning, uden at medtage CO₂-besparelser som følge af anvendelsen af nærværende forordnings artikel 5 og 11

NEDC_{2020mål} er det specifikke emissionsmål for 2020, beregnet i overensstemmelse med punkt 1 og 2.

4. For kalenderårene 2021-2024 beregnes det specifikke emissionsmål for en fabrikant således:

$$\text{Specifikt emissionsmål} = \text{WLTP}_{\text{referencemål}} + a [(M_0 - M_0) - (M_{0,2020} - M_{0,2020})]$$

hvor:

WLTP_{referencemål} er det specifikke WLTP-emissionsreferencemål for 2021, beregnet i overensstemmelse med punkt 3

a er 0,0333

M₀ er den gennemsnitlige masse i køreklar stand (M) af fabrikantens nye personbiler, der registreres i det relevante målar i kilogram (kg)

M₀ er 1 379,88 i 2021, og som defineret i artikel 14, stk. 1, litra a), for årene 2022, 2023 og 2024

M_{0,2020} er den gennemsnitlige masse i køreklar stand (M) af fabrikantens nye personbiler, der registreres i 2020 i kilogram (kg)

M_{0,2020} er 1 379,88.

5. For en fabrikant, der har fået indrømmet en undtagelse for et specifikt NEDC-baseret emissionsmål for 2021, beregnes det WLTP-baserede undtagelsesmål således:

$$\text{Undtagelsesmål}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020\text{mål}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

hvor:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ er $\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ som defineret i punkt 3

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ er $\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ som defineret i punkt 3

$\text{NEDC}_{2021\text{mål}}$ er det undtagelsesmål for 2021, der er indrømmet af Kommissionen i medfør af artikel 10.

6. Fra den 1. januar 2025 beregnes de EU-flådedækkende mål og de specifikke emissionsmål for en fabrikant således:

6.0. EU-flådedækkende mål₂₀₂₁

Det EU-flådedækkende mål₂₀₂₁ er gennemsnittet (vægtet efter antallet af nye personbiler, der registreres i 2021) af de referenceværdier₂₀₂₁, som er fastsat for hver enkelt fabrikant, for hvilken der gælder et specifikt emissionsmål i overensstemmelse med punkt 4.

Referenceværdien₂₀₂₁ for hver enkelt fabrikant fastsættes således:

$$\text{referenceværdi}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{målt}} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020, \text{flådemål}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right) + a(M_{\text{ø}2021} - M_{0,2021})$$

hvor:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{målt}}$ er gennemsnittet, for hver fabrikant, af de målte blandet kørsel CO_2 -emissioner for hver ny personbil, der registreres i 2020, som fastsat og indberettet i overensstemmelse med artikel 7a i gennemførelsesforordning (EU) 2017/1153

$\text{NEDC}_{2020, \text{flådemål}}$ er 95 g/km

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ er som defineret i punkt 3

$M_{\text{ø}2021}$ er den gennemsnitlige masse i køreklar stand af fabrikantens nye personbiler, der er registreret i 2021 i kilogram (kg)

$M_{0,2021}$ er den gennemsnitlige masse i køreklar stand i kilogram (kg) for alle nye personbiler, der registreres i 2021 af disse fabrikanter, for hvilke der gælder et specifikt emissionsmål i overensstemmelse med punkt 4

a er som defineret i punkt 4.

6.1. EU-flådedækkende mål for 2025 og 2030

6.1.1. EU-flådedækkende mål for 2025 til 2029

$$\text{EU-flådedækkende mål}_{2025} = \text{EU-flådedækkende mål}_{2021} \cdot (1 - \text{reduktionsfaktor}_{2025})$$

hvor:

EU-flådedækkende mål₂₀₂₁ er fastsat som defineret i punkt 6.0

Reduktionsfaktor₂₀₂₅ er den reduktion, som er fastsat i artikel 1, stk. 4, litra a).

6.1.2. EU-flådedækkende mål fra 2030

$$\text{EU-flådedækkende mål}_{2030} = \text{EU-flådedækkende mål}_{2021} \cdot (1 - \text{reduktionsfaktor}_{2030})$$

hvor:

EU-flådedækkende mål₂₀₂₁ er som defineret i punkt 6.0

Reduktionsfaktor₂₀₃₀ er den reduktion, som er fastsat i artikel 1, stk. 5, litra a).

6.2. Specifikke emissionsreferencemål fra 2025

6.2.1. Specifikke emissionsreferencemål fra 2025 til 2029

$$\text{Det specifikke emissionsreferencemål} = \text{EU-flådedækkende mål}_{2025} + a_{2025} \cdot (TM - TM_0)$$

hvor:

EU-flådedækkende mål₂₀₂₅ er fastsat i overensstemmelse med punkt 6.1.1

$$a_{2025} \text{ er } \frac{a_{2021} \cdot \text{EU-flådedækkende mål}_{2025}}{\text{gennemsnitlige emissioner}_{2021}}$$

hvor:

a_{2021} er hældningen på den bedste rette linje bestemt ved at anvende mindste kvadraters metode på prøvningsmassen (uafhængig variabel) og de specifikke CO₂-emissioner (afhængig variabel) fra hver ny personbil, der registreres i 2021

gennemsnitlige emissioner₂₀₂₁ er gennemsnittet af de specifikke CO₂-emissioner fra alle nye personbiler, der registreres i 2021 for de fabrikanten, for hvilke et specifikt emissionsmål er beregnet i overensstemmelse med punkt 4

TM er den gennemsnitlige prøvningsmasse i kilogram (kg) af alle fabrikantens nye personbiler, der registreres i det relevante kalenderår

TM₀ er den værdi i kilogram (kg), der er fastsat i henhold til artikel 14, stk. 1, litra d).

6.2.2. Specifikke emissionsreferencemål fra 2030

$$\text{Det specifikke emissionsreferencemål} = \text{EU-flådedækkende mål}_{2030} + a_{2030} \cdot (TM - TM_0)$$

hvor:

EU-flådedækkende mål₂₀₃₀ er fastsat i overensstemmelse med punkt 6.1.2

$$a_{2030} \text{ er } \frac{a_{2021} \cdot \text{EU-flådedækkende mål}_{2030}}{\text{gennemsnitlige emissioner}_{2021}}$$

hvor:

a_{2021} er som defineret i punkt 6.2.1

gennemsnitlige emissioner₂₀₂₁ er som defineret i punkt 6.2.1

TM er som defineret i punkt 6.2.1

TM₀ er som defineret i punkt 6.2.1.

6.3. Specifikke emissionsmål fra 2025

Specifikt emissionsmål = emissionsreferencemål ZLEV-faktor

hvor:

Specifikt emissionsreferencemål er det specifikke CO₂-emissionsreferencemål fastsat i overensstemmelse med punkt 6.2.1 for perioden fra 2025 til 2029 og punkt 6.2.2 fra 2030

ZLEV-faktor er $(1 + y - x)$, medmindre denne sum er større end 1,05 eller mindre end 1,0, i hvilke tilfælde ZLEV-faktoren fastsættes til henholdsvis 1,05 eller 1,0

hvor:

y er andelen af nul- og lavemissionskøretøjer i fabrikantens flåde af nye personbiler beregnet som det samlede antal nye nul- og lavemissionskøretøjer, hvor de hver især tælles som ZLEV_{specifik} i overensstemmelse med følgende formel, divideret med det samlede antal nye personbiler, som er registreret i det relevante kalenderår:

$$\text{ZLEV}_{\text{specifik}} = 1 - \left(\frac{\text{specifikke emissioner af CO}_2 \cdot 0,7}{50} \right)$$

For nye personbiler, der registreres i medlemsstater, der har en andel af nul- og lavemissionskøretøjer i deres flåde på under 60 % af EU-gennemsnittet i år 2017 ⁽¹⁾ og mindre end 1 000 nye nul- og lavemissionskøretøjer, der er registreret i 2017, beregnes ZLEV_{specifik} til og med 2030 i overensstemmelse med følgende formel:

$$\text{ZLEV}_{\text{specifik}} = \left(1 - \left(\frac{\text{specifikke emissioner af CO}_2 \cdot 0,7}{50} \right) \right) \cdot 1,85$$

Hvis andelen af nul- og lavemissionskøretøjer i en medlemsstats flåde af nye personbiler, der registreres i et år mellem 2025 og 2030, overstiger 5 %, er denne medlemsstat ikke berettiget til at anvende multiplikatoren på 1,85 i de efterfølgende år

x er 15 % i årene fra 2025 til 2029 og 35 % fra 2030.

DEL B.

SPECIFIKKE EMISSIONSMÅL FOR LETTE ERHVERVSKØRETØJER

- Med henblik på beregningerne i dette punkt og i punkt 2 fastsættes de specifikke CO₂-emissioner for hvert nyt let erhvervskøretøj fastsættes for kalenderåret 2020 i overensstemmelse med følgende formel:

$$\text{Specifikke CO}_2\text{-emissioner} = 147 + a \cdot (M - M_0)$$

hvor:

M = køretøjets masse i køreklar stand i kilogram (kg)

M₀ = 1 766,4

a = 0,096

- Det specifikke emissionsmål for en fabrikant i 2020 beregnes som gennemsnittet af de specifikke CO₂-emissioner fastsat i overensstemmelse med punkt 1 for hvert nyt let erhvervskøretøj, der er registreret i kalenderåret, og som fabrikanten har fremstillet.

⁽¹⁾ Andelen af nul- og lavemissionskøretøjer i en medlemsstats flåde af nye personbiler i 2017 beregnes som det samlede antal af nye nul- og lavemissionskøretøjer, der er registreret i 2017, divideret med det samlede antal af nye personbiler, der er registreret i samme år.

3. Det specifikke emissionsreferencemål for en fabrikant i 2021 beregnes således:

$$\text{Det specifikke WLTP-emissionsreferencemål} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020\text{mål}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

hvor:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ er de gennemsnitlige specifikke CO_2 -emissioner i 2020, fastsat i overensstemmelse med bilag XXI til forordning (EU) 2017/1151, uden at medtage CO_2 -besparelser som følge af anvendelsen af nærværende forordnings artikel 11

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ er de gennemsnitlige specifikke CO_2 -emissioner i 2020, fastsat i overensstemmelse med gennemførelsesforordning (EU) 2017/1152, uden at medtage CO_2 -besparelser som følge af anvendelsen af nærværende forordnings artikel 11

$\text{NEDC}_{2020\text{mål}}$ er det specifikke emissionsmål for 2020 beregnet i overensstemmelse med punkt 1 og 2.

4. For kalenderårene 2021-2024 beregnes det specifikke emissionsmål for en fabrikant således:

$$\text{Specifikt emissionsmål} = \text{WLTP}_{\text{referencemål}} + a [(M_{\emptyset} - M_0) - (M_{\emptyset 2020} - M_{0,2020})]$$

hvor:

$\text{WLTP}_{\text{referencemål}}$ er det specifikke WLTP-emissionsreferencemål for 2021, beregnet i overensstemmelse med punkt 3

a er 0,096

M_{\emptyset} er den gennemsnitlige masse i køreklar stand (M) af fabrikantens nye lette erhvervskøretøjer, der registreres i det relevante mållår, i kilogram (kg)

M_0 er 1 766,4 i 2020 og for årene 2021, 2022 og 2023 den værdi, der er vedtaget i henhold til artikel 13, stk. 5, i forordning (EU) nr. 510/2011, og for 2024 den værdi, der er vedtaget i henhold til artikel 14, stk. 1, litra b), i nærværende forordning

$M_{\emptyset 2020}$ er den gennemsnitlige masse i køreklar stand (M) af fabrikantens nye lette erhvervskøretøjer, der registreres i 2020, i kilogram (kg)

$M_{0,2020}$ er 1 766,4.

5. For en fabrikant, der har fået indrømmet en undtagelse for et specifikt NEDC-baseret emissionsmål for 2021, beregnes det WLTP-baserede undtagelsesmål således:

$$\text{Undtagelsesmål}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2021\text{mål}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

hvor:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ er $\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ som defineret i punkt 3

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ er $\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ som defineret i punkt 3

$\text{NEDC}_{2021\text{mål}}$ er det undtagelsesmål for 2021, der er indrømmet af Kommissionen i medfør af artikel 10.

6. Fra den 1. januar 2025 beregnes de EU-flådedækkende mål og de specifikke emissionsmål for en fabrikant således:

6.0. EU-flådedækkende mål₂₀₂₁

Det EU-flådedækkende mål₂₀₂₁ er gennemsnittet (vægtet efter antallet af nye lette erhvervskøretøjer, der registreres i 2021) af de referenceværdier₂₀₂₁, som er fastsat for hver enkelt fabrikant, for hvilken der gælder et specifikt emissionsmål i overensstemmelse med punkt 4.

Referenceværdien₂₀₂₁ for hver enkelt fabrikant fastsættes således:

$$\text{referenceværdi}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{målt}} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020, \text{flådemål}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right) + a(M_{0,2021} - M_{0,2021})$$

hvor:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{målt}}$ er gennemsnittet, for hver fabrikant, af de målte blandet kørsel CO_2 -emissioner for hvert nyt let erhvervskøretøj, der registreres i 2020, som fastsat og indberettet i overensstemmelse med artikel 7a i gennemførelsesforordning (EU) 2017/1152

$\text{NEDC}_{2020, \text{flådemål}}$ er 147 g/km

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ er som defineret i punkt 3

$M_{0,2021}$ er den gennemsnitlige masse i køreklar stand af fabrikantens nye lette erhvervskøretøjer, der registreres i 2021, i kilogram (kg)

$M_{0,2021}$ er den gennemsnitlige masse i køreklar stand i kilogram (kg) for alle nye lette erhvervskøretøjer, der registreres i 2021 af fabrikanter, for hvilke der gælder et specifikt emissionsmål i overensstemmelse med punkt 4

a er som defineret i punkt 4.

6.1. De EU-flådedækkende mål for 2025 og 2030

6.1.1. EU-flådedækkende mål for 2025 til 2029

$$\text{EU-flådedækkende mål}_{2025} = \text{EU-flådedækkende mål}_{2021} \cdot (1 - \text{reduktionsfaktor}_{2025})$$

hvor:

$\text{EU-flådedækkende mål}_{2021}$ er som defineret i punkt 6.0

$\text{Reduktionsfaktor}_{2025}$ er den reduktion, som er fastsat i artikel 1, stk. 4, litra b).

6.1.2. EU-flådedækkende mål fra 2030

$$\text{EU-flådedækkende mål}_{2030} = \text{EU-flådedækkende mål}_{2021} \cdot (1 - \text{reduktionsfaktor}_{2030})$$

hvor:

$\text{EU-flådedækkende mål}_{2021}$ er som defineret i punkt 6.0

$\text{Reduktionsfaktor}_{2030}$ er den reduktion, som er fastsat i artikel 1, stk. 5, litra b).

6.2. Specifikke emissionsreferencemål fra 2025

6.2.1. Specifikke emissionsreferencemål fra 2025 til 2029

$$\text{Det specifikke emissionsreferencemål} = \text{EU-flådedækkende mål}_{2025} + \alpha \cdot (\text{TM} - \text{TM}_0)$$

hvor:

$\text{EU-flådedækkende mål}_{2025}$ er fastsat i overensstemmelse med punkt 6.1.1

α er a_{2025} , hvor den gennemsnitlige prøvningsmasse for en fabrikants nye lette erhvervskøretøjer er lig med eller mindre end TM_0 , der er fastsat i henhold til artikel 14, stk. 1, litra d), og a_{2021} , hvor den gennemsnitlige prøvningsmasse for en fabrikants nye lette erhvervskøretøjer er større end TM_0 , der er fastsat i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, litra d)

hvor:

a_{2025} er $\frac{a_{2021} \cdot \text{EU-flådedækkende mål}_{2025}}{\text{gennemsnitlige emissioner}_{2021}}$

a_{2021} er hældningen på den bedste rette linje bestemt ved at anvende mindste kvadraters metode på prøvningsmassen (uafhængig variabel) og de specifikke CO₂-emissioner (afhængig variabel) fra hvert nyt let erhvervskøretøj, der registreres i 2021

gennemsnitlige emissioner₂₀₂₁ er gennemsnittet af de specifikke CO₂-emissioner fra alle nye lette erhvervskøretøjer i 2021 for de fabrikanter, for hvilke et specifikt emissionsmål er beregnet i overensstemmelse med punkt 4

TM er den gennemsnitlige prøvningsmasse i kilogram (kg) af alle fabrikantens nye lette erhvervskøretøjer, der registreres i det relevante kalenderår

TM₀ er den værdi i kilogram (kg), der er fastsat i henhold til artikel 14, stk. 1, litra d).

6.2.2. Specifikke emissionsreferencemål fra 2030

Det specifikke emissionsreferencemål = EU-flådedækkende mål₂₀₃₀ + α (TM-TM₀)

hvor:

EU-flådedækkende mål₂₀₃₀ er fastsat i overensstemmelse med punkt 6.1.2

α er a_{2030} , hvor den gennemsnitlige prøvningsmasse for en fabrikants nye lette erhvervskøretøjer er lig med eller mindre end TM₀, der er fastsat i henhold til artikel 14, stk. 1, litra d), og a_{2021} , hvor den gennemsnitlige prøvningsmasse for en fabrikants nye lette erhvervskøretøjer er større end TM₀, der er fastsat i henhold til artikel 14, stk. 1, litra d)

hvor:

a_{2030} er $\frac{a_{2021} \cdot \text{EU-flådedækkende mål}_{2030}}{\text{gennemsnitlige emissioner}_{2021}}$

a_{2021} er som defineret i punkt 6.2.1

gennemsnitlige emissioner₂₀₂₁ er som defineret i punkt 6.2.1

TM er som defineret i punkt 6.2.1

TM₀ er som defineret i punkt 6.2.1.

6.3. Specifikke emissionsmål fra 2025

6.3.1. Specifikke emissionsreferencemål fra 2025 til 2029

Det specifikke emissionsmål = (specifikt emissionsreferencemål - (ø_{mål} - EU-flådedækkende mål₂₀₂₅)) · ZLEV-faktor

hvor:

Specifikt emissionsreferencemål er det specifikke emissionsreferencemål for fabrikanten fastsat i overensstemmelse med punkt 6.2.1

ø_{mål} er gennemsnittet (vægtet efter antallet af nye lette erhvervskøretøjer for hver enkelt fabrikant) af alle de specifikke emissionsreferencemål, som er fastsat i overensstemmelse med punkt 6.2.1

ZLEV-faktor er (1 + y - x), medmindre denne sum er større end 1,05 eller mindre end 1,0, i hvilke tilfælde ZLEV-faktoren fastsættes til henholdsvis 1,05 eller 1,0

hvor:

y er andelen af nul- og lavemissionskøretøjer i fabrikantens flåde af nye lette erhvervskøretøjer beregnet som det samlede antal nye nul- og lavemissionskøretøjer, hvor de hver især tælles som $ZLEV_{\text{specifik}}$ i overensstemmelse med følgende formel, divideret med det samlede antal nye lette erhvervskøretøjer, som registreres i det relevante kalenderår:

$$ZLEV_{\text{specifik}} = 1 - \left(\frac{\text{specifikke emissioner af CO}_2}{50} \right)$$

x er 15 %.

6.3.2. Specifikke emissionsreferencemål fra 2030

Det specifikke emissionsmål = (specifikt emissionsreferencemål – ($\emptyset_{\text{mål}}$ – EU-flådedækkende mål₂₀₃₀)) · ZLEV-faktor

hvor:

specifikt emissionsreferencemål er det specifikke emissionsreferencemål for fabrikanten fastsat i overensstemmelse med punkt 6.2.2

$\emptyset_{\text{mål}}$ er gennemsnittet (vægtet efter antallet af nye lette erhvervskøretøjer for hver enkelt fabrikant) af alle de specifikke emissionsreferencemål, som er fastsat i overensstemmelse med punkt 6.2.2

ZLEV-faktor er $(1 + y - x)$, medmindre denne sum er større end 1,05 eller mindre end 1,0, i hvilke tilfælde ZLEV-faktoren fastsættes til henholdsvis 1,05 eller 1,0

hvor:

y er andelen af nul- og lavemissionskøretøjer i fabrikantens flåde af nye lette erhvervskøretøjer beregnet som det samlede antal nye nul- og lavemissionskøretøjer, hvor de hver især tælles som $ZLEV_{\text{specifik}}$ i overensstemmelse med følgende formel, divideret med det samlede antal nye lette erhvervskøretøjer, som registreres i det relevante kalenderår

$$ZLEV_{\text{specifik}} = 1 - \left(\frac{\text{specifikke emissioner af CO}_2}{50} \right)$$

x er 30 %.

BILAG II

OVERVÅGNING OG RAPPORTERING AF EMISSIONER FRA NYE PERSONBILER

DEL A

Indsamling af data om nye personbiler og fastsættelse af oplysninger om overvågning af CO₂-emissioner

1. Medlemsstaterne registrerer for hvert kalenderår følgende detaljerede data for hver ny personbil, der registreres som et køretøj i klasse M₁ på deres territorium:
 - a) fabrikant
 - b) typegodkendelsesnummer og dets udvidelsesnummer
 - c) type, variant og version (hvis relevant)
 - d) mærke og handelsbetegnelse
 - e) kategori for godkendt køretøjstype
 - f) samlet antal nye registreringer
 - g) masse i køreklar stand
 - h) de specifikke CO₂-emissioner (NEDC og WLTP)
 - i) areal under bilen: akselafstand, sporvidde for styreaksel og sporvidde for anden aksel
 - j) brændstoftype og brændstofdriфтsmåde
 - k) slagvolumen
 - l) elektrisk energiforbrug
 - m) koden for den innovative teknologi eller gruppe af innovative teknologier og den CO₂-emissionsreduktion, som denne teknologi har medført (NEDC og WLTP)
 - n) maksimal nettoeffekt
 - o) køretøjets identifikationsnummer
 - p) WLTP-prøvningsmasse
 - q) afvigelses- og verifikationsfaktor omhandlet i punkt 3.2.8 i bilag I til gennemførelsesforordning (EU) 2017/1153
 - r) kategori for registreret køretøj
 - s) køretøjsfamiliens identifikationsnummer
 - t) elektrisk rækkevidde, hvis relevant.

Medlemsstaterne skal i overensstemmelse med artikel 7 stille alle data, der er anført under dette punkt, til rådighed for Kommissionen i det format, der er angivet i afsnit 2 af del B.

2. De detaljerede data, der er omhandlet i punkt 1, skal tages fra den pågældende personbils typeattest. For køretøjer med dual-fuel-motor (benzin/gas), hvor typeattesterne angiver værdier for specifikke CO₂-emissioner for begge typer brændstof, anvender medlemsstaterne kun den værdi, der måles for gas.
3. Medlemsstaterne fastlægger for hvert kalenderår:
 - a) det samlede antal nye registreringer af nye personbiler, der omfattes af EF-typegodkendelse
 - b) det samlede antal nye registreringer af nye individuelt godkendte personbiler
 - c) det samlede antal nye registreringer af nye personbiler, der omfattes af national typegodkendelse af små serier.

DEL B

Format til brug ved indsendelse af data

For hvert år indberetter medlemsstaterne de i punkt 1 og 3 i del A nævnte oplysninger i følgende formater:

AFSNIT 1

AGGREGEREDE OVERVÅGNINGSDATA

Medlemsstat ⁽¹⁾	
År	
Samlet antal nye registreringer af nye personbiler omfattet af EF-typegodkendelse	
Samlet antal nye registreringer af nye individuelt godkendte personbiler	
Samlet antal nye registreringer af nye personbiler, der omfattes af national typegodkendelse af små serier	

⁽¹⁾ ISO 3166 alpha-2 koder med undtagelse af Grækenland og Det Forenede Kongerige, hvis kode er henholdsvis »EL« og »UK«.

AFSNIT 2

DETALJEREDE OVERVÅGNINGSDATA — REGISTRERING AF ÉT KØRETØJ

Henvisning til punkt 1 i del A	Detaljerede data pr. registreret køretøj
a)	Fabrikantens navn — EU-standardbenævnelse
	Fabrikantens navn — OEM-erklæring
	Fabrikantens navn i medlemsstatens register ⁽¹⁾
b)	Typegodkendelsesnummer og udvidelsesnummer
c)	Type
	Variant
	Version
d)	Mærke og handelsbetegnelse
e)	Kategori for godkendt køretøjstype
f)	Samlet antal nye registreringer
g)	Masse i køreklar stand
h)	Specifikke CO ₂ -emissioner (blandet kørsel) NEDC-værdi frem til den 31. december 2020, undtagen for køretøjer, der er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 5, for hvilke NEDC-værdien fastsættes frem til den 31. december 2022 i overensstemmelse med artikel 5 i gennemførelsesforordning (EU) 2017/1153
	Specifikke CO ₂ -emissioner (blandet kørsel) WLTP-værdi

Henvisning til punkt 1 i del A	Detaljerede data pr. registreret køretøj
i)	Akselafstand
	Sporvidde for styreaksel (aksel 1)
	Sporvidde for styreaksel (aksel 2)
j)	Brændstoftype
	Brændstofdriфтsmåde
k)	Slagvolumen (cm ³)
l)	Elektrisk energiforbrug (Wh/km)
m)	Miljøinnovationens(-ernes) kode(-r)
	Samlede CO ₂ -emissionsreduktioner efter NEDC på grund af miljøinnovation(-er) indtil den 31. december 2020
	Samlede CO ₂ -emissionsreduktioner efter WLTP på grund af miljøinnovation(-er)
n)	Maksimal nettoeffekt
o)	Køretøjets identifikationsnummer
p)	WLTP-prøvningsmasse
q)	Afvigelsesfaktor De (hvis den foreligger)
	Verifikationsfaktor (hvis den foreligger)
r)	Kategori for registreret køretøj
s)	Køretøjsfamiliens identifikationsnummer
t)	Elektrisk rækkevidde, hvis den foreligger

Bemærkninger:

- (¹) I forbindelse med national typegodkendelse af små serier (NSS) eller individuel godkendelse (IVA) anføres fabrikantens navn i kolonnen »fabrikantens navn i medlemsstatens register«, hvorimod der i kolonnen »fabrikantens navn — EU-standardbenævnelse« anføres følgende: henholdsvis »AA-NSS« eller »AA-IVA«, alt efter omstændighederne.

BILAG III

OVERVÅGNING OG INDBERETNING AF EMISSIONER FRA NYE LETTE ERHVERVSKØRETØJER**A. Indsamling af data om nye lette erhvervskøretøjer og fastsættelse af oplysninger om overvågning af CO₂-emissioner****1. Detaljerede data****1.1. Færdigopbyggede køretøjer registreret som N₁**

For EF-godkendte færdigopbyggede køretøjer registreret som N₁ registrerer medlemsstaterne for hvert kalenderår følgende detaljerede data om hvert nyt let erhvervskøretøj første gang, det registreres på deres område:

- a) fabrikant
- b) typegodkendelsesnummer og dets udvidelsesnummer
- c) type, variant og version
- d) mærke
- e) kategori for godkendt køretøjstype
- f) kategori for registreret køretøj
- g) de specifikke CO₂-emissioner (NEDC og WLTP)
- h) masse i køreklar stand
- i) teknisk tilladt totalmasse
- j) areal under bilen: akselafstand, sporvidde for styreaksel og sporvidde for anden aksel
- k) brændstoftype og brændstofdriфтsmåde
- l) slagvolumen
- m) elektrisk energiforbrug
- n) koden for den innovative teknologi eller gruppe af innovative teknologier og den CO₂-emissionsreduktion, som denne teknologi har medført (NEDC og WLTP)
- o) køretøjets identifikationsnummer
- p) WLTP-prøvningsmasse
- q) afvigelsesfaktor og verifikationsfaktor omhandlet i punkt 3.2.8 i bilag I til gennemførelsesforordning (EU) 2017/1152
- r) køretøjsfamiliens identifikationsnummer fastsat i overensstemmelse med punkt 5.0 i bilag XXI til forordning (EU) 2017/1151
- s) elektrisk rækkevidde, hvis relevant.

Medlemsstaterne skal i overensstemmelse med artikel 7 stille alle data, der er anført under dette punkt, til rådighed for Kommissionen i det format, der er angivet i afsnit 2 i del C i nærværende bilag.

1.2. Køretøjer, der er godkendt i en etapevis typegodkendelsesprocedure og registreret som N₁-køretøjer

For etapevise køretøjer, der er registreret som N₁-køretøjer, registrerer medlemsstaterne for hvert kalenderår følgende detaljerede oplysninger om:

- a) basiskøretøjet (delvist opbygget): de data, der er angivet i punkt 1.1, litra a), b), c), d), e), g), h), i), n) og o), eller, i stedet for de data, der er angivet i litra h) og i), den tilføjede standardmasse, som er angivet som en del af de typegodkendelsesdata, der er omhandlet i punkt 2.17.2 i bilag I til direktiv 2007/46/EF
- b) basiskøretøjet (færdigopbygget): de data, der er angivet i punkt 1.1, litra a), b), c), d), e), g), h), i), n) og o)
- c) det trinvis færdigopbyggede køretøj: de data, der er angivet i punkt 1.1, litra a), f), g), h), j), k), l), m) og o).

Hvis nogen af de data, der er omhandlet i litra a) og b) i første afsnit, ikke kan angives for basiskøretøjet, fremsender medlemsstaten i stedet data om det trinvis færdigopbyggede køretøj.

Det format, der er angivet i afsnit 2 i del C, anvendes til trinvis færdigopbyggede N₁-køretøjer.

Køretøjets identifikationsnummer som omhandlet i punkt 1.1, litra o), må ikke offentliggøres.

2. De i punkt 1 omhandlede oplysninger skal tages fra typeattesten. For køretøjer med dual-fuel-motor (benzin/gas), hvor typeattesterne angiver værdier for specifikke CO₂-emissioner for begge typer brændstof, anvender medlemsstaterne kun den værdi, der måles for gas.
3. Medlemsstaterne fastlægger for hvert kalenderår:
 - a) det samlede antal nye registreringer af nye lette erhvervskøretøjer, der omfattes af EF-typegodkendelse
 - b) det samlede antal nye registreringer af nye lette erhvervskøretøjer, der omfattes af etapevis typegodkendelse, hvis de foreligger
 - c) det samlede antal nye registreringer af nye lette erhvervskøretøjer, der er genstand for individuel godkendelse
 - d) det samlede antal nye registreringer af nye lette erhvervskøretøjer, der omfattes af national typegodkendelse af små serier.

B. Metode til fastsættelse af oplysninger om overvågning af CO₂ for nye lette erhvervskøretøjer

De overvågningsoplysninger, som medlemsstaterne skal tilvejebringe i overensstemmelse med punkt 1 og 3 i del A, fastslås i overensstemmelse med metoden i denne del.

1. Antal registrerede nye lette erhvervskøretøjer

Medlemsstaterne fastslår antallet af nye lette erhvervskøretøjer, som er registreret på deres område i det pågældende overvågningsår, inddelt efter, om køretøjerne er omfattet af EF-typegodkendelse, individuel godkendelse eller national typegodkendelse af små serier samt, hvis det foreligger, er omfattet af etapevis typegodkendelse.

2. Trinvis færdigopbyggede køretøjer

For etapevise køretøjer tildeles fabrikanten af basiskøretøjet de specifikke CO₂-emissioner fra trinvis færdigopbyggede køretøjer.

For at sikre, at værdierne for CO₂-emissioner, brændstoffeffektivitet og massen for trinvis færdigopbyggede køretøjer er repræsentative, fremlægger Kommissionen uden at påføre fabrikanten af basiskøretøjet for store byrder en særlig overvågningsprocedure samt foretager, hvor det er hensigtsmæssigt, de nødvendige ændringer af den relevante lovgivning om typegodkendelse.

Til trods for at den tilføjede standardmasse med henblik på beregningen af målet for 2020 i overensstemmelse med punkt 2 i del B i bilag I tages fra del C i dette bilag, kan det trinvis færdigopbyggede køretøjs masse i køreklar stand anvendes til en foreløbig beregning af de specifikke emissionsmål, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4, hvis denne masseværdi ikke kan bestemmes.

Hvis basiskøretøjet er et færdigopbygget køretøj, anvendes dette køretøjs masse i køreklar stand ved beregningen af det specifikke emissionsmål. Hvis denne masseværdi imidlertid ikke kan bestemmes, kan det trinvis færdigopbyggede køretøjs masse i køreklar stand anvendes til en foreløbig beregning af de specifikke emissionsmål.

C. Formater til brug ved indsendelse af data

For hvert år indberetter medlemsstaterne de i punkt 1 og 3 i del A nævnte oplysninger i følgende format:

Afsnit 1

Aggregerede overvågningsdata

Medlemsstat ⁽¹⁾	
År	
Samlet antal nye registreringer af nye lette erhvervskøretøjer omfattet af EF-typegodkendelse	
Samlet antal nye registreringer af individuelt godkendte nye lette erhvervskøretøjer	
Samlet antal nye registreringer af nye lette erhvervskøretøjer, der omfattes af national typegodkendelse af små serier	
Samlet antal nye registreringer af nye lette erhvervskøretøjer, der er omfattet af etapevis typegodkendelse (hvis de foreligger)	

⁽¹⁾ ISO 3166 alpha-2 koder med undtagelse af Grækenland og Det Forenede Kongerige, hvis kode er henholdsvis »EL« og »UK«.

Afsnit 2

Detaljerede overvågningsdata — registrering af ét køretøj

Henvisning til punkt 1.1 i del A	Detaljerede data pr. registreret køretøj ⁽¹⁾
a)	Fabrikantens navn EU-standardbenævnelse ⁽²⁾
	Fabrikantens navn — OEM-erklæring FÆRDIGOPBYGGET KØRETØJ/BASISKØRETØJ ⁽³⁾
	Fabrikantens navn — OEM-erklæring TRINVIS FÆRDIGOPBYGGET KØRETØJ ⁽³⁾
	Fabrikantens navn i medlemsstatens register ⁽²⁾
b)	Typegodkendelsesnummer og udvidelsesnummer
c)	Type
	Variant
	Version
d)	Mærke
e)	Kategori for godkendt køretøjstype
f)	Kategori for registreret køretøj
g)	Specifikke CO ₂ -emissioner (blandet kørsel) NEDC-værdi indtil den 31. december 2020
	Specifikke CO ₂ -emissioner (blandet kørsel) WLTP-værdi

Henvisning til punkt 1.1 i del A	Detaljerede data pr. registreret køretøj ⁽¹⁾
h)	Masse i køreklar stand BASISKØRETØJ
	Masse i køreklar stand TRINVIS FÆRDIGOPBYGGET KØRETØJ/FÆRDIGOPBYGGET KØRETØJ
i) ⁽⁴⁾	Teknisk tilladt totalmasse
j)	Akselafstand
	Sporvidde for styreaksel (aksel 1)
	Sporvidde for anden aksel (aksel 2)
k)	Brændstoftype
	Brændstofdriфтsmåde
l)	Slagvolumen (cm ³)
m)	Elektrisk energiforbrug (Wh/km)
n)	Miljøinnovationens(-ernes) kode(-r)
	Samlede CO ₂ -emissionsreduktioner efter NEDC på grund af miljøinnovation(-er) indtil den 31. december 2020
	Samlede CO ₂ -emissionsreduktioner efter WLTP på grund af miljøinnovation(-er)
o)	Køretøjets identifikationsnummer
p)	WLTP-prøvningsmasse
q)	Afvigelsesfaktor De (hvis den foreligger)
	Verifikationsfaktor (hvis den foreligger)
r)	Køretøjfamiliens identifikationsnummer
s)	Elektrisk rækkevidde, hvis den foreligger
Punkt 2.17.2. i bilag I til direktiv 2007/46/EF ⁽⁵⁾	Tilføjet standardmasse (hvis relevant for etapevise køretøjer)

Bemærkninger:

- ⁽¹⁾ Hvis der i forbindelse med etapevise køretøjer ikke kan fremlægges data for basiskøretøjet, indhenter medlemsstaten som minimum de data, der er angives i dette format for det trinvis færdigbyggede køretøj.
- ⁽²⁾ I forbindelse med national typegodkendelse af små serier (NSS) eller individuel godkendelse (IVA) anføres fabrikantens navn i kolonnen »fabrikantens navn i medlemsstatens register«, hvorimod der i kolonnen »fabrikantens navn EU-standardbenævneelse« anføres følgende: henholdsvis »AA-NSS« eller »AA-IVA«, alt efter omstændighederne.
- ⁽³⁾ For etapevise køretøjer angives fabrikanten af basiskøretøjet (delvis opbygget/færdigopbygget). Hvis fabrikanten af basiskøretøjet ikke er kendt, anføres kun fabrikanten af det trinvis færdigopbyggede køretøj.
- ⁽⁴⁾ For etapevise køretøjer angives den teknisk tilladte totalmasse af basiskøretøjet.
- ⁽⁵⁾ For etapevise køretøjer kan basiskøretøjets masse i køreklar stand og teknisk tilladte totalmasse erstattes af den tilføjede standardmasse, der er angivet i typegodkendelsesdataene i overensstemmelse med punkt 2.17.2 i bilag I til direktiv 2007/46/EF.

BILAG IV

OPHÆVEDE FORORDNINGER MED OVERSIGT OVER ÆNDRINGER

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 443/2009	(EUT L 140 af 5.6.2009, s. 1)
Kommissionens forordning (EU) nr. 397/2013	(EUT L 120 af 1.5.2013, s. 4)
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 333/2014	(EUT L 103 af 5.4.2014, s. 15)
Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/6	(EUT L 3 af 7.1.2015, s. 1)
Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/1502	(EUT L 221 af 26.8.2017, s. 4)
Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/649	(EUT L 108 af 27.4.2018, s. 14)
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 510/2011	(EUT L 145 af 31.5.2011, s. 1)
Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 205/2012	(EUT L 72 af 10.3.2012, s. 2)
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 253/2014	(EUT L 84 af 20.3.2014, s. 38)
Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 404/2014	(EUT L 121 af 24.4.2014, s. 1)
Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/748	(EUT L 113 af 29.4.2017, s. 9)
Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/1499	(EUT L 219 af 25.8.2017, s. 1)

BILAG V

SAMMENLIGNINGSTABEL

Forordning (EF) nr. 443/2009	Forordning (EU) nr. 510/2011	Nærværende forordning
Artikel 1, første stykke	Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, andet stykke	Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 2
Artikel 1, tredje stykke	—	Artikel 1, stk. 3
—	—	Artikel 1, stk. 4
—	—	Artikel 1, stk. 5
—	—	Artikel 1, stk. 6
—	—	Artikel 1, stk. 7
Artikel 2, stk. 1	Artikel 2, stk. 1	Artikel 2, stk. 1
Artikel 2, stk. 2	Artikel 2, stk. 2	Artikel 2, stk. 2
Artikel 2, stk. 3	Artikel 2, stk. 3	Artikel 2, stk. 3
Artikel 2, stk. 4	Artikel 2, stk. 4	Artikel 2, stk. 4
Artikel 3, stk. 1, indledningen	Artikel 3, stk. 1, indledningen	Artikel 3, stk. 1, indledningen
Artikel 3, stk. 1, litra a) og b)	Artikel 3, stk. 1, litra a) og b)	Artikel 3, stk. 1, litra a) og b)
—	Artikel 3, stk. 1, litra c), d) og e)	Artikel 3, stk. 1, litra c), d) og e)
Artikel 3, stk. 1, litra c) og d)	Artikel 3, stk. 1, litra f) og g)	Artikel 3, stk. 1, litra f) og g)
Artikel 3, stk. 1, litra f)	Artikel 3, stk. 1, litra h)	Artikel 3, stk. 1, litra h)
Artikel 3, stk. 1, litra e)	Artikel 3, stk. 1, litra j)	Artikel 3, stk. 1, litra i)
Artikel 3, stk. 1, litra g)	Artikel 3, stk. 1, litra i)	Artikel 3, stk. 1, litra j)
—	—	Artikel 3, stk. 1, litra k), l) og m)
—	Artikel 3, stk. 1, litra k)	Artikel 3, stk. 1, litra n)
Artikel 3, stk. 2	Artikel 3, stk. 2	Artikel 3, stk. 2
Artikel 4, første stykke	Artikel 4, første stykke	Artikel 4, stk. 1, indledningen og litra a) og b)
—	—	Artikel 4, stk. 1, litra c)
—	Artikel 4, andet stykke	Artikel 4, stk. 2
Artikel 4, andet stykke	Artikel 4, tredje stykke	Artikel 4, stk. 3
Artikel 5	Artikel 5	—
Artikel 5a	—	Artikel 5
Artikel 6	Artikel 6	—
Artikel 7, stk. 1	Artikel 7, stk. 1	Artikel 6, stk. 1
Artikel 7, stk. 2, litra a), b) og c)	Artikel 7, stk. 2, litra a), b) og c)	Artikel 6, stk. 2, litra a), b) og c)
—	—	Artikel 6, stk. 2, litra d)
Artikel 7, stk. 3	Artikel 7, stk. 3	Artikel 6, stk. 3
Artikel 7, stk. 4	Artikel 7, stk. 4	Artikel 6, stk. 4
Artikel 7, stk. 5	Artikel 7, stk. 5	Artikel 6, stk. 5
Artikel 7, stk. 6	Artikel 7, stk. 6	Artikel 6, stk. 6

Forordning (EF) nr. 443/2009	Forordning (EU) nr. 510/2011	Nærværende forordning
Artikel 7, stk. 7	Artikel 7, stk. 7	Artikel 6, stk. 7
Artikel 8, stk. 1	Artikel 8, stk. 1	Artikel 7, stk. 1
Artikel 8, stk. 2	Artikel 8, stk. 2	Artikel 7, stk. 2
Artikel 8, stk. 3	Artikel 8, stk. 3	Artikel 7, stk. 3
Artikel 8, stk. 4, første og andet afsnit	Artikel 8, stk. 4, første og andet afsnit	Artikel 7, stk. 4, første og andet afsnit
Artikel 8, stk. 4, tredje afsnit	Artikel 8, stk. 4, første afsnit	Artikel 7, stk. 4, tredje afsnit
Artikel 8, stk. 5, første afsnit	Artikel 8, stk. 5	Artikel 7, stk. 5, første afsnit
Artikel 8, stk. 5, andet afsnit	Artikel 8, stk. 6	Artikel 7, stk. 5, andet afsnit
Artikel 8, stk. 6	Artikel 8, stk. 7	—
Artikel 8, stk. 7	Artikel 8, stk. 8	Artikel 7, stk. 6, første afsnit
—	—	Artikel 7, stk. 6, andet afsnit
Artikel 8, stk. 8	—	—
Artikel 8, stk. 9, første afsnit	Artikel 8, stk. 9, første afsnit	Artikel 7, stk. 7
Artikel 8, stk. 9, andet afsnit	Artikel 8, stk. 9, andet afsnit	Artikel 7, stk. 8
—	—	Artikel 7, stk. 9
—	—	Artikel 7, stk. 10
—	Artikel 8, stk. 10	Artikel 7, stk. 11
Artikel 9, stk. 1	Artikel 9, stk. 1	Artikel 8, stk. 1
Artikel 9, stk. 2, første afsnit, indledningen	Artikel 9, stk. 2, første afsnit, indledningen	Artikel 8, stk. 2, første afsnit, første del
Artikel 9, stk. 2, første afsnit, litra a)	Artikel 9, stk. 2, første afsnit, litra a)	—
Artikel 9, stk. 2, første afsnit, litra b)	Artikel 9, stk. 2, første afsnit, litra b)	Artikel 8, stk. 2, første afsnit, anden del
Artikel 9, stk. 2, andet afsnit	Artikel 9, stk. 2, andet afsnit	Artikel 8, stk. 2, andet afsnit
Artikel 9, stk. 3	Artikel 9, stk. 3	Artikel 8, stk. 3
Artikel 9, stk. 4	Artikel 9, stk. 4	Artikel 8, stk. 4
Artikel 10, stk. 1, indledningen	Artikel 10, stk. 1, indledningen	Artikel 9, stk. 1, indledningen
Artikel 10, stk. 1, litra a)-e)	Artikel 10, stk. 1, litra a)-e)	Artikel 9, stk. 1, litra a)-e)
—	—	Artikel 9, stk. 1, litra f)
Artikel 10, stk. 2	Artikel 10, stk. 2	Artikel 9, stk. 2
—	—	Artikel 9, stk. 3
Artikel 11, stk. 1	Artikel 11, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
Artikel 11, stk. 2	Artikel 11, stk. 2	Artikel 10, stk. 2
Artikel 11, stk. 3	Artikel 11, stk. 3	Artikel 10, stk. 3, første afsnit
—	—	Artikel 10, stk. 3, andet afsnit
Artikel 11, stk. 4, første afsnit	—	Artikel 10, stk. 4, første afsnit

Forordning (EF) nr. 443/2009	Forordning (EU) nr. 510/2011	Nærværende forordning
Artikel 11, stk. 4, andet afsnit, indledningen	—	Artikel 10, stk. 4, andet afsnit, indledningen
Artikel 11, stk. 4, andet afsnit, litra a)	—	Artikel 10, stk. 4, andet afsnit, litra a)
Artikel 11, stk. 4, andet afsnit, litra b)	—	—
Artikel 11, stk. 4, andet afsnit, litra c)	—	Artikel 10, stk. 4, andet afsnit, litra b)
—	—	Artikel 10, stk. 4, andet afsnit, litra c)
Artikel 11, stk. 4, tredje og fjerde afsnit	—	Artikel 10, stk. 4, tredje og fjerde afsnit
Artikel 11, stk. 5	Artikel 11, stk. 4	Artikel 10, stk. 5
Artikel 11, stk. 6	Artikel 11, stk. 5	Artikel 10, stk. 6
Artikel 11, stk. 7	Artikel 11, stk. 6	Artikel 10, stk. 7
Artikel 11, stk. 8	Artikel 11, stk. 7	Artikel 10, stk. 8
Artikel 11, stk. 9	Artikel 11, stk. 8	Artikel 10, stk. 9
Artikel 12, stk. 1, første afsnit	Artikel 12, stk. 1, første afsnit	Artikel 11, stk. 1, første afsnit
Artikel 12, stk. 1, andet afsnit	—	Artikel 11, stk. 1, andet afsnit
Artikel 12, stk. 1, tredje afsnit	Artikel 12, stk. 1, andet afsnit	Artikel 11, stk. 1, tredje afsnit
—	—	Artikel 11, stk. 1, fjerde afsnit
Artikel 12, stk. 2	Artikel 12, stk. 2	Artikel 11, stk. 2, indledningen, litra a), b) og c) og litra d), første del
—	—	Artikel 11, stk. 2, litra d), sidste del
Artikel 12, stk. 3	Artikel 12, stk. 3	Artikel 11, stk. 3
Artikel 12, stk. 4	Artikel 12, stk. 4	Artikel 11, stk. 4
—	—	Artikel 12
—	—	Artikel 13
Artikel 13, stk. 1	—	—
—	Artikel 13, stk. 1	—
—	—	Artikel 14, overskrift
—	—	Artikel 14, stk. 1, første afsnit, indledningen
Artikel 13, stk. 2, første og andet afsnit	—	Artikel 14, stk. 1, litra a)
—	Artikel 13, stk. 5	Artikel 14, stk. 1, litra b)
		Artikel 14, stk. 1, litra c) og d)

Forordning (EF) nr. 443/2009	Forordning (EU) nr. 510/2011	Nærværende forordning
Artikel 13, stk. 2, tredje afsnit	Artikel 13, stk. 5	Artikel 14, stk. 2
—	—	Artikel 15, stk. 1
—	—	Artikel 15, stk. 2
—	—	Artikel 15, stk. 3
—	Artikel 13, stk. 2	—
—	—	Artikel 15, stk. 4, første del
Artikel 13, stk. 3	Artikel 13, stk. 6, første afsnit	Artikel 15, stk. 4, andet afsnit
—	Artikel 13, stk. 4	—
Artikel 13, stk. 4	Artikel 13, stk. 6, andet afsnit	—
Artikel 13, stk. 5	—	—
Artikel 13, stk. 6	Artikel 13, stk. 3	—
—	—	Artikel 15, stk. 5
—	—	Artikel 15, stk. 6
Artikel 13, stk. 7, første afsnit	Artikel 13, stk. 6, tredje afsnit	Artikel 15, stk. 7
Artikel 13, stk. 7, andet afsnit	Artikel 13, stk. 6, fjerde afsnit	Artikel 15, stk. 8
Artikel 14, stk. 1	Artikel 14, stk. 1	Artikel 16, stk. 1
Artikel 14, stk. 2	Artikel 14, stk. 2	Artikel 16, stk. 2
Artikel 14, stk. 3	Artikel 14, stk. 2a	Artikel 16, stk. 3
Artikel 14a, stk. 1	Artikel 15, stk. 3	Artikel 17, stk. 1
Artikel 14a, stk. 2	Artikel 15, stk. 1	Artikel 17, stk. 2
Artikel 14a, stk. 3	Artikel 16	Artikel 17, stk. 3
Artikel 14a, stk. 4	Artikel 15, stk. 2	Artikel 17, stk. 4
Artikel 14a, stk. 5	Artikel 17	Artikel 17, stk. 5
Artikel 15	—	—
—	—	Artikel 18
Artikel 16	Artikel 18	Artikel 19
Bilag I	—	Bilag I, del A, punkt 1-5
—	—	Bilag I, del A, punkt 6
—	Bilag I	Bilag I, del B, punkt 1-5
—	—	Bilag I, del B, punkt 6
Bilag II, del A	—	Bilag II, del A
Bilag II, del B	—	—
Bilag II, del C	—	Bilag II, del B
—	Bilag II	Bilag III
—	—	Bilag IV
—	—	Bilag V

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/632**af 17. april 2019****om ændring af forordning (EU) nr. 952/2013 med henblik på forlængelse af den midlertidige anvendelse af andre midler end elektroniske databehandlingsteknikker som omhandlet i EU-toldkodeksen**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 33 og 207,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 om EU-toldkodeksen ⁽²⁾ («kodeksen»), skal al udveksling af oplysninger mellem toldmyndigheder og mellem økonomiske operatører og toldmyndigheder samt lagring af disse oplysninger foretages ved hjælp af elektroniske databehandlingsteknikker.
- (2) I henhold til kodeksen er det dog tilladt at anvende andre midler til udveksling og lagring af oplysninger end de i artikel 6, stk. 1, omhandlede elektroniske databehandlingsteknikker i en overgangsperiode, i det omfang de elektroniske systemer, der er nødvendige for anvendelse af kodeksens bestemmelser, endnu ikke er operationelle. Denne overgangsperiode skal slutte senest den 31. december 2020.
- (3) I overensstemmelse med kodeksen skal medlemsstaterne samarbejde med Kommissionen om at udvikle, vedligeholde og benytte elektroniske systemer til udveksling og lagring af toldoplysninger, og Kommissionen skal udarbejde et arbejdsprogram vedrørende udviklingen og indførelsen af disse elektroniske systemer.
- (4) Arbejdsprogrammet blev fastlagt i Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/578 ⁽³⁾. Det indeholder en liste over 17 elektroniske systemer, der skal udvikles med henblik på anvendelse af kodeksen, enten af medlemsstaterne alene (systemer, der skal forvaltes på nationalt plan — »nationale systemer») eller af medlemsstaterne og Kommissionen i tæt samarbejde (EU-dækkende systemer, hvoraf nogle både indeholder EU-dækkende komponenter og nationale komponenter — »transeuropæiske systemer»).
- (5) I arbejdsprogrammet fastsættes tidsplanen for gennemførelsen af disse nationale og transeuropæiske systemer.
- (6) Overgangen til fuld anvendelse af elektroniske systemer til interaktion mellem økonomiske aktører og toldmyndigheder og indbyrdes mellem toldmyndighederne vil gøre det muligt at udnytte de forenklinger, der er åbnet mulighed for i kodeksen, fuldt ud, hvilket vil føre til mere effektiv udveksling af oplysninger mellem aktørerne, mere effektiv registrering af ankomst, transit og udpassage af varer, centraliseret toldbehandling og harmoniseret toldkontrol i hele Unionens toldområde, hvorved de administrative omkostninger, bureaukrati, fejl og svig i toldangivelser og »shoppen rundt mellem importsteder» mindskes.
- (7) Etablering af elektroniske systemer kræver, at Kommissionen og medlemsstaterne harmoniserer dataelementerne på grundlag af internationalt anerkendte datamodeller som krævet i kodeksen, at der foretages investeringer både i tidsmæssig og økonomisk henseende og at de eksisterende elektroniske systemer i visse tilfælde helt omprogrammeres. Medlemsstaterne har planlagt udviklingen af disse elektroniske systemer forskelligt, hvilket har

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 13.3.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 9.4.2019.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT L 269 af 10.10.2013, s. 1).

⁽³⁾ Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/578 af 11. april 2016 om fastlæggelsen af arbejdsprogrammet vedrørende udviklingen og indførelsen af de elektroniske systemer, der er omhandlet i EU-toldkodeksen (EUT L 99 af 15.4.2016, s. 6).

ført til forskelle i tidsplanen for gennemførelsen af disse systemer i hele Unionen. Eftersom de elektroniske systemer er tæt forbundet, er det vigtigt at indføre dem i den rigtige rækkefølge. Forsinkelser i udviklingen af et system vil derfor uundgåeligt føre til forsinkelser i udviklingen af andre systemer. Kodeksen (herunder slutdatoen for overgangsforanstaltningerne den 31. december 2020) blev vedtaget i 2013, men de regler, der supplerer og gennemfører kodeksen, nemlig Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/2446 ⁽⁴⁾, Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2447 ⁽⁵⁾ og Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/341 ⁽⁶⁾, blev først offentliggjort i 2015 og 2016. Dette har medført forsinkelser i fastlæggelsen af de funktionelle og tekniske specifikationer, der er nødvendige for udviklingen af de elektroniske systemer.

- (8) Selv om artikel 278 i kodeksen fastsætter den fælles frist til den 31. december 2020 for indførelsen af alle de systemer, der er omhandlet i nævnte artikel, og på trods af den indsats, som Unionen og nogle af medlemsstaterne har udfoldet på det budgetmæssige og operationelle niveau for at færdiggøre arbejdet inden for den fastsatte frist, er det blevet tydeligt, at nogle systemer kun kan indføres delvist inden denne frist. Det betyder, at visse allerede eksisterende systemer vil være nødt til fortsat at være i brug efter denne dato. Da der ikke er nogen lovgivningsmæssige ændringer, der forlænger denne frist, vil virksomheder og toldmyndigheder være ude af stand til at udføre deres opgaver og opfylde deres retlige forpligtelser for så vidt angår toldekspeditioner.
- (9) Arbejdet med tre grupper af systemer bør videreføres efter den 31. december 2020. Den første gruppe består af de nationale elektroniske systemer, der beskæftiger sig med underretninger om ankomst, frembydelse, angivelser til midlertidig opbevaring og toldangivelser for varer, der føres ind i Unionens toldområde (herunder de særlige procedurer med undtagelse af passiv forædling), og som skal opgraderes eller opbygges, så de kan tage hensyn til visse krav i kodeksen, såsom harmoniseringen af kravene til data, der skal indlæses i disse systemer. Den anden gruppe består af eksisterende elektroniske systemer, der skal opgraderes for at opfylde visse krav i kodeksen, såsom harmoniseringen af kravene til data, der skal indlæses i systemerne. Denne gruppe består af tre transeuropæiske systemer (systemet vedrørende summariske indpassageangivelser, systemet vedrørende ekstern og intern forsendelse og systemet vedrørende varer, som føres ud af Unionens toldområde) samt det nationale eksportsystem (herunder eksportkomponenten i det nationale system til særlige procedurer). Den tredje gruppe består af tre nye transeuropæiske elektroniske systemer (systemerne vedrørende sikkerhedsstilling for potentiel eller eksisterende toldskyld, varers toldmæssige status og centraliseret toldbehandling). Kommissionen har i partnerskab med medlemsstaterne udarbejdet en detaljeret tidsplan for indførelse af disse systemer over perioden frem til udgangen af 2025.
- (10) I overensstemmelse med den nye planlægning for udviklingen af elektroniske systemer bør den i kodeksen fastsatte periode, hvor andre midler til udveksling og lagring af oplysninger end de i kodeksens artikel 6, stk. 1, omhandlede elektroniske databehandlingsteknikker kan anvendes midlertidigt, forlænges til 2022 for så vidt angår den første gruppe og til 2025 for så vidt angår den anden og tredje gruppe af elektroniske systemer.
- (11) Med hensyn til de øvrige systemer, der skal udvikles med henblik på gennemførelse af kodeksen, bør den generelle slutdato den 31. december 2020 for anvendelsen af andre midler til udveksling og lagring af oplysninger end de i kodeksens artikel 6, stk. 1, omhandlede elektroniske databehandlingsteknikker fortsat gælde.
- (12) For at gøre det muligt for Europa-Parlamentet og Rådet at overvåge indførelsen af alle de elektroniske systemer, der er nødvendige for gennemførelsen af de i kodeksens artikel 278 omhandlede bestemmelser, bør Kommissionen regelmæssigt aflægge rapport om de fremskridt, der er gjort, og om opfyldelsen af de fastsatte delmål inden for den planlagte tidsplan. Medlemsstaterne bør to gange om året forelægge Kommissionen de relevante oplysninger til dette formål. Når alle elektroniske systemer er operationelle, bør Kommissionen vurdere, om disse systemer er egnede til formålet ved hjælp af et egnethedstjek, der skal iværksættes senest et år efter den første dato, hvor disse systemer alle er operationelle.
- (13) Kodeksen bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

⁽⁴⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/2446 af 28. juli 2015 til supplerings af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 med nærmere regler angående visse bestemmelser i EU-toldkodeksen (EUT L 343 af 29.12.2015, s. 1).

⁽⁵⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2447 af 24. november 2015 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 om EU-toldkodeksen (EUT L 343 af 29.12.2015, s. 558).

⁽⁶⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/341 af 17. december 2015 til supplerings af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 med overgangsregler angående visse bestemmelser i EU-toldkodeksen, hvor de relevante elektroniske systemer endnu ikke er operationelle, og om ændring af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/2446 (EUT L 69 af 15.3.2016, s. 1).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændring af forordning (EU) nr. 952/2013

I forordning (EU) nr. 952/2013 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 278 affattes således:

»Artikel 278

Overgangsforanstaltninger

1. Indtil senest den 31. december 2020 kan andre midler til udveksling og lagring af oplysninger end de elektroniske databehandlingsteknikker, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, anvendes midlertidigt, hvis de elektroniske systemer, der er nødvendige for anvendelse af kodeksens bestemmelser, bortset fra de i stk. 2 og 3 i nærværende artikel omhandlede bestemmelser, endnu ikke er operationelle.

2. Indtil senest den 31. december 2022 kan andre midler end de elektroniske databehandlingsteknikker, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, anvendes midlertidigt, hvis de elektroniske systemer, der er nødvendige for anvendelse af følgende bestemmelser i kodeksen, endnu ikke er operationelle:

a) bestemmelserne om underretning om ankomst, om frembydelse og om angivelser til midlertidig opbevaring i artikel 133, 139, 145 og 146, og

b) bestemmelserne vedrørende toldangivelsen for varer, der føres ind i Unionens toldområde, i artikel 158, 162, 163, 166, 167, 170-174, 201, 240, 250, 254 og 256.

3. Indtil senest den 31. december 2025 kan andre midler end de elektroniske databehandlingsteknikker, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, anvendes midlertidigt, hvis de elektroniske systemer, der er nødvendige for anvendelse af følgende bestemmelser i kodeksen, endnu ikke er operationelle:

a) bestemmelserne om sikkerhedsstillelse for potentiel eller eksisterende toldskyld i artikel 89, stk. 2, litra b), og artikel 89, stk. 6

b) bestemmelserne om summariske indpassageangivelser og risikoanalyse i artikel 46, 47, 127, 128 og 129

c) bestemmelserne om varers toldmæssige status i artikel 153, stk. 2

d) bestemmelserne om centraliseret toldbehandling i artikel 179

e) bestemmelserne om forsendelse i artikel 210, litra a), artikel 215, stk. 2, og artikel 226, 227, 233 og 234, og

f) bestemmelserne om passiv forædling, angivelse forud for afgang, formaliteter ved udpassage af varer, eksport af EU-varer, reeksport af ikke-EU-varer og summariske udpassageangivelser for varer, der føres ud af Unionens toldområde, i artikel 258, 259, 263, 267, 269, 270, 271, 272, 274 og 275.«

2) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 278a

Rapporteringsforpligtelser

1. Senest den 31. december 2019 og hvert år derefter indtil den dato, hvor de elektroniske systemer, der er omhandlet i artikel 278, bliver fuldt operationelle, forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en årlig rapport om de fremskridt, der er gjort med hensyn til udviklingen af disse elektroniske systemer.

2. I den årlige rapport vurderes Kommissionens og medlemsstaternes fremskridt med hensyn til at udvikle hvert af de elektroniske systemer, idet der navnlig tages hensyn til følgende milepæle:

a) datoen for offentliggørelsen af de tekniske specifikationer til det elektroniske systems eksterne kommunikation

b) perioden for overensstemmelsesafprøvning med økonomiske operatører, og

c) de forventede og faktiske datoer for indførelsen af de elektroniske systemer.

3. Hvis vurderingen viser, at fremskridtene ikke er tilfredsstillende, skal rapporten også indeholde en beskrivelse af de afhjælpende foranstaltninger, der skal træffes for at sikre indførelsen af de elektroniske systemer før udløbet af den gældende overgangsperiode.

4. Medlemsstaterne forelægger to gange om året Kommissionen en ajourført tabel over deres egne fremskridt med hensyn til udvikling og indførelse af de elektroniske systemer. Kommissionen offentliggør sådanne ajourførte oplysninger på sit websted.»

3) Artikel 279 affattes således:

»Artikel 279

Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 284 med henblik på at præcisere reglerne for udveksling og lagring af data i de i artikel 278 omhandlede situationer.»

Artikel 2

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 17. april 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

Fælles erklæring fra Europa-Parlamentet og Rådet

Europa-Parlamentet og Rådet glæder sig over Den Europæiske Revisionsrets særberetning nr. 26/2018 med titlen »En række forsinkelser i IT-systemerne på toldområdet: hvad gik galt?« og over andre nyere relevante rapporter på toldområdet, som har givet medlovgiverne et bedre overblik over årsagerne til forsinkelserne i forbindelse med gennemførelsen af de IT-systemer, der er nødvendige for at forbedre toldoperationer i EU.

Europa-Parlamentet og Rådet mener, at enhver fremtidig revision foretaget af Den Europæiske Revisionsret med en vurdering af de rapporter, som Kommissionen har udarbejdet på grundlag af artikel 278a i EU-toldkodeksen, kan bidrage positivt til at undgå yderligere forsinkelser.

Europa-Parlamentet og Rådet opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at tage fuldt hensyn til sådanne revisioner.

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/633

af 17. april 2019

om urimelig handelspraksis i relationer mellem virksomheder i landbrugs- og fødevareforsyningskæden

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 43, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Inden for landbrugs- og fødevareforsyningskæden er store uligheder med hensyn til forhandlingsposition mellem leverandører og købere af landbrugs- og fødevarer et udbredt fænomen. Disse uligheder med hensyn til forhandlingsposition kan resultere i urimelig handelspraksis, når større og mere magtfulde handelspartnere forsøger at påtvinge visse former for praksis eller bestemte kontraktforhold, som er til deres fordel, i forbindelse med en salgstransaktion. En sådan praksis kan f.eks.: klart afvige fra god praksis på handelsområdet, være i strid med god tro og redelig handlemåde og være ensidigt påtvunget en handelspartner af en anden handelspartner; påtvinge en urimelig og uforholdsmæssig overførsel af økonomisk risiko fra en handelspartner til en anden; eller påtvinge en handelspartner en væsentlig ubalance mellem rettigheder og forpligtelser. Visse former for praksis kan være åbenlyst urimelige, selv om begge parter indgår aftale herom. Der bør indføres en EU-minimumsstandard for beskyttelse mod urimelig handelspraksis for at mindske forekomsten af denne praksis, som kan have en negativ indvirkning på landbrugsbefolkningens levestandard. Tilgangen med minimumsharmonisering i dette direktiv giver medlemsstaterne mulighed for at vedtage eller opretholde nationale bestemmelser, der er mere vidtrækkende end den urimelige handelspraksis, der er opført i dette direktiv.
- (2) I tre publikationer fra Kommissionen siden 2009 (Kommissionens meddelelse af 28. oktober 2009 om en bedre fungerende fødevareforsyningskæde i Europa, Kommissionens meddelelse af 15. juli 2014 om bekæmpelse af illoyal handelspraksis i business-til-business-fødevareforsyningskæden og Kommissionens rapport af 29. januar 2016 om illoyal handelspraksis i business-til-business-fødevareforsyningskæden) har fokus været rettet mod, hvordan fødevareforsyningskæden fungerer, herunder forekomsten af urimelig handelspraksis. Kommissionen har foreslået en række ønskelige egenskaber ved de nationale og frivillige rammer for styring af urimelig handelspraksis i fødevareforsyningskæden. Ikke alle disse egenskaber er blevet en del af den retlige ramme eller de frivillige ordninger for styring i medlemsstaterne, og forekomsten af denne praksis er således stadig et fokusområde i de politiske drøftelser i Unionen.
- (3) Det af Kommissionen ledede Forum på Højt Plan for en Bedre Fungerende Fødevareforsyningskæde godkendte i 2011 en række principper for god praksis inden for vertikale relationer i fødevareforsyningskæden, som der var opnået enighed om blandt organisationer, der repræsenterede et flertal af aktørerne i denne kæde. Disse principper udgør grundlaget for forsyningskædeinitiativet (SCI), der blev iværksat i 2013.

⁽¹⁾ EUT C 440 af 6.12.2018, s. 165.

⁽²⁾ EUT C 387 af 25.10.2018, s. 48.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 12.3.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT)] og Rådets afgørelse af 9.4.2019.

- (4) Europa-Parlamentet opfordrede i sin beslutning af 7. juni 2016 om illoyal handelspraksis i fødevarekæden (*) Kommissionen til at fremlægge et forslag til en retlig ramme på EU-plan, som omhandler illoyal handelspraksis. Rådet opfordrede i sin konklusion af 12. december 2016 om styrkelse af landbrugernes stilling i fødevareforsyningskæden og bekæmpelse af illoyal handelspraksis Kommissionen til tilpas hurtigt at gennemføre en konsekvensanalyse med henblik på at foreslå en lovgivningsmæssig EU-ramme eller ikkelovgivningsmæssige foranstaltninger til imødegåelse af illoyal handelspraksis. Kommissionen udarbejdede en konsekvensanalyse på baggrund af både en åben offentlig høring og en række målrettede høringer. Under lovgivningsproceduren fremlagde Kommissionen desuden oplysninger, ifølge hvilke de større aktører udgør en betydelig andel af den samlede produktionsværdi.
- (5) En række forskellige aktører i landbrugs- og fødevareforsyningskæden beskæftiger sig med forskellige led af landbrugs- og fødevarers produktion, forarbejdning, markedsføring, distribution og detailsalg. Denne kæde er klart den vigtigste kanal til forsyning af landbrugs- og fødevarer »fra jord til bord«. De nævnte aktører handler med landbrugs- og fødevarer, dvs. primære landbrugsvarer, herunder fiskevarer og akvakulturprodukter som opført i bilag I til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), og varer, som ikke er opført i bilaget, men som er forarbejdet til konsum ved hjælp af varer, der er opført i nævnte bilag.
- (6) Der er en vis forretningsrisiko ved al økonomisk aktivitet, men landbrugsproduktion er et særlig usikkert område på grund af afhængigheden af biologiske processer, og da vejrforholdene også spiller ind. Denne usikkerhed øges, da landbrugs- og fødevarer i større eller mindre omfang er letfordærlige og sæsonbetingede. I lyset af en landbrugspolitik, der er blevet markant mere markedsorienteret end tidligere, er beskyttelse mod urimelig handelspraksis blevet vigtigere for aktørerne i landbrugs- og fødevareforsyningskæden.
- (7) En sådan urimelig handelspraksis kan navnlig have en negativ indvirkning på landbrugsbefolkningens levestandard. Denne indvirkning betragtes enten som direkte, da den vedrører landbrugsproducenter og deres sammenslutninger som leverandører, eller som indirekte som følge af en overvæltning af konsekvenserne af urimelig handelspraksis i landbrugs- og fødevareforsyningskæden på en måde, som har en negativ indvirkning på primærproducenter i denne kæde.
- (8) De fleste medlemsstater, men ikke alle, har særlige nationale bestemmelser, der beskytter leverandører mod urimelig handelspraksis, som forekommer i relationer mellem virksomheder i landbrugs- og fødevareforsyningskæden. Selv hvis der er mulighed for at gøre brug af aftaleretten eller selvreguleringsinitiativer, begrænses denne muligheds praktiske værdi af frykten for handelsrepressalier mod personer, som klager, og af de medfølgende finansielle risici ved at udfordre en sådan praksis. Visse medlemsstater, som har særlige bestemmelser om urimelig handelspraksis, overlader derfor håndhævelsen af sådanne bestemmelser til administrative myndigheder. Der er imidlertid stor forskel på medlemsstaternes bestemmelser om urimelig handelspraksis, for så vidt sådanne bestemmelser findes.
- (9) Aktørernes antal og størrelse varierer i de forskellige led i landbrugs- og fødevareforsyningskæden. Forskellene med hensyn til forhandlingsposition, som svarer til leverandørens økonomiske afhængighed af køberen, kan sandsynligvis føre til, at større aktører pålægger mindre aktører urimelig handelspraksis. En dynamisk tilgang, der er baseret på leverandørens og køberens relative størrelse for så vidt angår omsætning, bør give bedre beskyttelse mod urimelig handelspraksis for de aktører, der har mest brug for det. Urimelig handelspraksis er særlig skadelig for små og mellemstore virksomheder (SMV'er) i landbrugs- og fødevareforsyningskæden. Virksomheder, som er større end SMV'er, men hvis årlige omsætning ikke overstiger 350 000 000 EUR, bør også være beskyttet mod urimelig handelspraksis for at undgå, at omkostningerne i forbindelse med en sådan praksis videreføres til landbrugsproducenter. Effekten af overvæltning på landbrugsproducenter synes at være særlig stor for virksomheder med en årlig omsætning på op til 350 000 000 EUR. Beskyttelsen af leverandører af landbrugs- og fødevarer, herunder forarbejdede produkter, i mellemløddene kan også være med til at undgå, at handel ledes væk fra landbrugsproducenter og deres sammenslutninger, som producerer forarbejdede produkter, og over til leverandører, der ikke er beskyttet.
- (10) Den beskyttelse, som fastsættes ved dette direktiv, bør gavne landbrugsproducenter og fysiske eller juridiske personer, der leverer landbrugs- og fødevarer, herunder producentorganisationer, uanset om de er anerkendt eller ej, og sammenslutninger af producentorganisationer, uanset om de er anerkendt eller ej, med forbehold af deres relative forhandlingsposition. Disse producentorganisationer og sammenslutninger af producentorganisationer

(*) EUT C 86 af 6.3.2018, s. 40.

omfatter kooperativer. Disse producenter og personer er særlig sårbare over for urimelig handelspraksis og er mindst i stand til at overvinde den, uden at det får konsekvenser for deres økonomiske levedygtighed. Hvad angår de kategorier af leverandører, som bør beskyttes i henhold til dette direktiv, er det værd at bemærke, at en væsentlig andel af de kooperativer, der består af landbrugere, er virksomheder, som er større end SMV'er, men hvis årlige omsætning ikke overstiger 350 000 000 EUR.

- (11) Dette direktiv bør omfatte kommercielle transaktioner, uanset om de foregår mellem virksomheder eller mellem virksomheder og offentlige myndigheder, da offentlige myndigheder, når de køber landbrugs- og fødevarer, bør leve op til de samme standarder. Dette direktiv bør finde anvendelse på alle offentlige myndigheder, der agerer som købere.
- (12) Leverandører i Unionen bør ikke kun beskyttes mod urimelig handelspraksis, som udøves af købere, der er etableret i samme medlemsstat som leverandøren eller i en anden medlemsstat end leverandøren, men også mod urimelig handelspraksis, som udøves af købere, der er etableret uden for Unionen. En sådan beskyttelse kan forhindre eventuelle utilsigtede konsekvenser såsom valg af etableringssted på grundlag af gældende bestemmelser. Leverandører, der er etableret uden for Unionen, bør også være omfattet af beskyttelse mod urimelig handelspraksis, når de sælger landbrugs- og fødevarer til Unionen. Ikke alene er sådanne leverandører lige så sårbare over for urimelig handelspraksis, men et bredere anvendelsesområde kan også forhindre en utilsigtet omladning af handelen til leverandører, der ikke er beskyttet, hvilket ville svække beskyttelsen af leverandører i Unionen.
- (13) Visse tjenesteydelser i tilknytning til salg af landbrugs- og fødevarer bør være omfattet af dette direktivs anvendelsesområde.
- (14) Dette direktiv bør gælde for handelspraksis udvist hos større aktører over for aktører med en svagere forhandlingsposition. De forskellige aktørers årlige omsætning udgør en passende tilnærmelsesværdi for den relative forhandlingsposition. Selv om dette kriterium er en tilnærmelse, skaber det forudsigelighed for aktører for så vidt angår deres rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv. En øvre grænse bør hindre, at beskyttelse gives til aktører, som ikke er sårbare, eller som er betydeligt mindre sårbare end deres mindre partnere eller konkurrenter. Derfor fastsættes ved dette direktiv omsætningsbaserede kategorier af aktører, efter hvilke der ydes beskyttelse.
- (15) Da urimelig handelspraksis kan forekomme på alle stadier ved salget af et landbrugs- eller fødevarerprodukt, dvs. før, under eller efter en salgstransaktion, bør medlemsstaterne sikre, at dette direktiv gælder for denne praksis, uanset hvornår den forekommer.
- (16) Når det skal vurderes, om en bestemt handelspraksis er urimelig, er det vigtigt at mindske risikoen for at begrænse brugen af rimelige og effektivitetsfremmende aftaler mellem parterne. Der bør derfor sondres mellem de former for praksis, der fastlægges i klare og utvetydige vendinger i leveringsaftaler eller efterfølgende aftaler mellem parterne, og praksis, som forekommer, efter at transaktionen er indledt, uden at de er blevet aftalt på forhånd, således at det kun er ensidige og retrospektive ændringer af de nævnte klare og utvetydige vendinger, der er forbudt. Visse former for handelspraksis betragtes imidlertid som urimelige på grund af deres art og bør ikke være omfattet af parternes kontraktfrihed.
- (17) Forsinket betaling for landbrugs- og fødevarer, herunder for sen betaling for letfordærlige produkter, og annullering af ordrer på letfordærlige produkter med kort varsel har en negativ indvirkning på leverandørens økonomiske levedygtighed uden udlignende fordele. En sådan praksis bør derfor forbydes. I denne forbindelse bør der med henblik på dette direktiv fastlægges en definition af letfordærlige landbrugs- og fødevarer. De definitioner, der anvendes i EU-retsakter vedrørende fødevarerlovgivning, angår andre mål, f.eks. sundhed og fødevarer sikkerhed, og er derfor ikke hensigtsmæssige med henblik på dette direktiv. Et produkt bør betragtes som letfordærligt, hvis det kan forventes at blive uegnet til salg inden for 30 dage efter leverandørens sidste handling i forbindelse med høst, produktion eller forarbejdning, uanset om produktet videreføres efter salget, og uanset om produktet efter salget håndteres i overensstemmelse med andre bestemmelser, navnlig fødevarer sikkerhedsbestemmelser. Letfordærlige produkter anvendes eller sælges normalt hurtigt. Betalinger for letfordærlige produkter, som foretages senere end 30 dage efter leveringen, 30 dage efter udløbet af en aftalt leveringsperiode, hvis produkterne leveres regelmæssigt, eller 30 dage efter datoen, hvor det beløb, der skal betales, fastsættes, er ikke forenelige med loyal handelspraksis. For at øge beskyttelsen af landbrugere og deres likviditet bør leverandører af andre landbrugs- og fødevarer ikke vente længere på betalingen end 60 dage efter leveringen, 60 dage efter udløbet af en aftalt leveringsperiode, hvis produkterne leveres regelmæssigt, eller 60 dage efter datoen, hvor det beløb, der skal betales, fastsættes.

Disse begrænsninger bør udelukkende finde anvendelse på betalinger med tilknytning til salg af landbrugs- og fødevarer og ikke på andre betalinger som f.eks. efterbetalinger fra et kooperativ til dets medlemmer. I overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU ⁽⁵⁾ bør det med henblik på nærværende direktiv også være muligt at anse datoen, hvor det beløb, der skal betales for en aftalt leveringsperiode, fastsættes, for at være datoen for udstedelse af fakturaen eller datoen for køberens modtagelse af fakturaen.

- (18) De bestemmelser om forsinket betaling, der er fastsat ved dette direktiv, udgør særlige bestemmelser for landbrugs- og fødevarerektoren i forhold til de bestemmelser om betalingsfrister, der er fastsat i direktiv 2011/7/EU. De bestemmelser om forsinket betaling, der er fastsat ved nærværende direktiv, bør ikke påvirke aftaler om klausuler om værdideling som omhandlet i artikel 172a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 ⁽⁶⁾. For at sikre at skoleordningen i henhold til artikel 23 i forordning (EU) nr. 1308/2013 er velfungerende, bør de bestemmelser om forsinket betaling, der er fastsat i nærværende direktiv, ikke finde anvendelse på betalinger, som en køber (dvs. støtteansøger) foretager til en leverandør inden for rammerne af skoleordningen. Under hensyntagen til udfordringerne for offentlige organer, der leverer sundhedspleje, med henblik på at prioritere sundhedspleje på en sådan måde, at den enkelte patients behov afvejes i forhold til de økonomiske midler, bør disse bestemmelser heller ikke gælde for offentlige organer, der leverer sundhedspleje, jf. artikel 4, stk. 4, litra b), i direktiv 2011/7/EU.
- (19) Druer og druemost til vinproduktion har særlige egenskaber, da druerne kun høstes i en meget begrænset periode af året, men anvendes til fremstilling af vin, som i nogle tilfælde først sælges mange år senere. For at tage højde for denne specielle situation har producentorganisationer og brancheorganisationer traditionelt set udarbejdet standardkontrakter til levering af sådanne produkter. Disse standardkontrakter fastlægger bestemmelser særlige betalingsfrister med ratebetalinger. Da disse standardkontrakter anvendes af leverandører og købere til flerårige ordninger, giver de både landbrugsproducenter en sikkerhed for langvarige salgsforbindelser og bidrager til stabiliteten i forsyningskæden. Hvor disse standardkontrakter er udarbejdet af en anerkendt producentorganisation, brancheorganisation eller sammenslutning af producentorganisationer, og er blevet gjort bindende af en medlemsstat i medfør af artikel 164 i forordning (EU) nr. 1308/2013 (»udvidelse«) inden den 1. januar 2019, eller hvis udvidelsen af standardkontrakterne forlænges af en medlemsstat uden væsentlige ændringer af betalingsbetingelserne til skade for leverandører af druer og druemost, bør de bestemmelser om forsinket betaling, der er fastsat ved dette direktiv, ikke gælde for sådanne kontrakter mellem leverandører af druer og druemost til vinproduktion og deres direkte købere. Medlemsstaterne er i medfør af artikel 164, stk. 6, i forordning (EU) nr. 1308/2013 forpligtet til at underrette Kommissionen om de respektive aftaler, som indgås af anerkendte producentorganisationer, brancheorganisationer og sammenslutninger af producentorganisationer.
- (20) Meddelelser om annullering for letfordærlige produkter på mindre end 30 dage bør betragtes som urimelige, da leverandøren ikke ville være i stand til at finde en alternativ afsætningsmulighed for disse produkter. For produkter i visse sektorer kan endnu kortere annulleringsfrister dog muligvis stadig give leverandører tilstrækkelig tid til at sælge produkterne et andet sted eller til at anvende dem selv. Medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at indføre kortere annulleringsfrister for disse sektorer i behørigt begrundede tilfælde.
- (21) Stærkere købere bør ikke ændre aftalte kontraktvilkår ensidigt, f.eks. ved at trække produkter omfattet af en leveringsaftale ud af varesortimentet. Dette bør imidlertid ikke gælde de situationer, hvor der foreligger en aftale mellem en leverandør og en køber, der specifikt fastsætter, at køberen kan angive et konkret element af transaktionen på et senere tidspunkt for fremtidige ordrer. Det kan for eksempel vedrøre de mængder, der bestilles. En aftale indgås ikke nødvendigvis på samme tidspunkt, hvad angår alle aspekter af transaktionen mellem leverandør og køber.
- (22) Leverandører og købere af landbrugs- og fødevarer bør frit kunne forhandle salgstransaktioner, herunder prisen. Sådanne forhandlinger omfatter også betalinger for tjenesteydelser, som leveres af køberen til leverandøren såsom præsentation, markedsføring og salgsfremstød. Hvis en køber opkræver betalinger, som ikke er knyttet til en specifik salgstransaktion, fra en leverandør, bør dette imidlertid anses for at være urimeligt og være forbudt i henhold til dette direktiv.
- (23) Selv om der ikke bør være nogen forpligtelse til at anvende skriftlige kontrakter, kan anvendelsen af skriftlige aftaler inden for landbrugs- og fødevarerforsyningskæden bidrage til at undgå visse former for urimelig handelspraksis. For at beskytte leverandører fra en sådan urimelig praksis bør leverandører eller deres

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (EUT L 48 af 23.2.2011, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671).

sammenslutninger derfor have ret til at anmode om skriftlig bekræftelse af betingelserne for en leveringsaftale, hvis disse betingelser allerede er aftalt. I sådanne tilfælde bør en købers afvisning af skriftligt at bekræfte betingelserne i leveringsaftalen betragtes som urimelig handelspraksis og bør forbydes. Medlemsstaterne kan desuden indkredse, udveksle og fremme bedste praksis vedrørende indgåelse af langsigtede kontrakter med det formål at styrke producenternes forhandlingsposition i landbrugs- og fødevarerforsyningskæden.

- (24) Dette direktiv harmoniserer ikke reglerne om bevisbyrde, som anvendes i sager ved de nationale håndhævende myndigheder, ligesom det heller ikke harmoniserer definitionen af leveringsaftaler. Bestemmelserne om bevisbyrde og definitionen af leveringsaftaler er derfor dem, der er fastsat i medlemsstaternes nationale ret.
- (25) I medfør af dette direktiv bør leverandører kunne indgive klage over visse former for urimelig handelspraksis. Handelsrepressalier fra købere mod leverandører, der udøver deres rettigheder eller truslen herom, f.eks. ved at trække produkter ud af varesortimentet, reducere mængden af bestilte produkter eller indstille visse tjenesteydelser, som køberen leverer til leverandøren, som f.eks. markedsføring eller salgsfremstød for leverandørernes produkter, bør forbydes og behandles som urimelig handelspraksis.
- (26) Omkostningerne ved oplagring, udstilling eller anden præsentation af landbrugs- og fødevarer eller ved tilgængeliggørelse af sådanne varer på markedet afholdes normalt af køberen. Det bør derfor i henhold til dette direktiv være forbudt, at en leverandør opkræves betaling, som enten skal foretages til køberen eller til en tredjepart, for sådanne tjenester, medmindre betalingen er aftalt i klare og utvetydige vendinger ved indgåelsen af leveringsaftalen eller i en efterfølgende aftale mellem køber og leverandør. Hvis en sådan betaling aftales, bør den baseres på objektive og rimelige skøn.
- (27) For at bidrag fra en leverandør til omkostningerne ved landbrugs- og fødevarerprodukters salgsfremstød, markedsføring eller reklame, herunder erhvervsfremmende udstillinger i butikker og salgskampanjer, kan anses for rimelige, bør de være aftalt i klare og utvetydige vendinger ved indgåelsen af leveringsaftalen eller i en efterfølgende aftale mellem køber og leverandør. Ellers bør de være forbudt i henhold til dette direktiv. Hvis et sådant bidrag aftales, bør det baseres på objektive og rimelige skøn.
- (28) Medlemsstaterne bør udpege håndhævende myndigheder for at sikre effektiv håndhævelse af forbuddene i dette direktiv. Disse myndigheder bør enten kunne handle på eget initiativ eller på grundlag af klager fra parter, der berøres af urimelig handelspraksis i landbrugs- og fødevarerforsyningskæden, klager fra whistleblowere eller anonyme klager. En håndhævende myndighed kan fastslå, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag til at reagere på en klage. Administrative prioriteringer kan også føre til et sådant resultat. Hvis den håndhævende myndighed finder, at den ikke vil være i stand til at prioritere en klage, bør den underrette klageren og begrunde svaret. Hvis en klager anmoder om, at vedkommendes identitet holdes hemmelig på grund af frygt for handelsrepressalier, bør de håndhævende myndigheder i medlemsstaterne træffe passende foranstaltninger.
- (29) Hvis en medlemsstat har mere end én håndhævende myndighed, bør den udpege et enkelt kontaktpunkt med henblik på at fremme et effektivt samarbejde mellem de håndhævende myndigheder og samarbejde med Kommissionen.
- (30) Leverandører kan finde det lettere at indgive en klage til den håndhævende myndighed i deres egen medlemsstat, f.eks. af sproglige årsager. For så vidt angår håndhævelsen kan det imidlertid være mere effektivt at indgive en klage til den håndhævende myndighed i den medlemsstat, hvor køberen er etableret. Leverandører bør kunne vælge, hvilken myndighed de ønsker at indgive klagen til.
- (31) I kraft af klager fra producentorganisationer, andre leverandørorganisationer og disses sammenslutninger, herunder repræsentative organisationer, kan der sikres beskyttelse af identiteten hos medlemmer af organisationerne, som mener, at de udsættes for urimelig handelspraksis. Andre organisationer, der har en berettiget interesse i at repræsentere leverandører, bør også have ret til at indgive klager efter anmodning fra en leverandør og til dennes fordel, forudsat at sådanne organisationer er uafhængige og nonprofit juridiske personer. De håndhævende myndigheder i medlemsstaterne bør således kunne modtage og reagere på klager fra sådanne enheder, idet de beskytter købernes proceduremæssige rettigheder.
- (32) For at sikre effektiv håndhævelse af forbuddet mod urimelig handelspraksis bør de udpegede håndhævende myndigheder have de nødvendige ressourcer og den nødvendige ekspertise.

- (33) Medlemsstaternes håndhævende myndigheder bør have de nødvendige beføjelser og den nødvendige ekspertise til at foretage undersøgelser. Bemyndigelse af disse myndigheder betyder ikke, at de er forpligtet til at anvende disse beføjelser i hver undersøgelse, som de foretager. Den håndhævende myndigheds beføjelser bør f.eks. gøre det muligt for dem at foretage en effektiv indsamling af faktuelle oplysninger, og de håndhævende myndigheder bør have beføjelse til at beordre, at en forbudt praksis indstilles, hvis det er relevant.
- (34) Afskrækkende midler såsom beføjelser til at pålægge eller indlede sager, f.eks. retssager, med henblik på at pålægge bøder og andre lige så effektive sanktioner samt at offentliggøre resultater af undersøgelser, herunder offentliggørelse af oplysninger om købere, som har begået overtrædelserne, kan tilskynde til adfærdsændringer og udenretslige løsninger mellem parterne, og de bør derfor være omfattet af de håndhævende myndigheds beføjelser. Bøder kan være særdeles effektive og afskrækkende. Den håndhævende myndighed bør dog i hver undersøgelse kunne beslutte, hvilken af dens beføjelser den vil udøve, og hvorvidt den vil pålægge eller indlede sag med henblik på pålæggelse af en bøde eller anden lige så effektiv sanktion.
- (35) Udøvelsen af de beføjelser, der tildeles de håndhævende myndigheder ved dette direktiv, bør være genstand for hensigtsmæssige garantier, der opfylder standarderne for de generelle principper i EU-retten og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med Den Europæiske Unions Domstols retspraksis, herunder respekten for køberens ret til et forsvar.
- (36) Kommissionen og de håndhævende myndigheder i medlemsstaterne bør samarbejde tæt for at sikre en fælles tilgang til anvendelsen af de bestemmelser, der er fastlagt i dette direktiv. Navnlig bør de håndhævende myndigheder yde hinanden gensidig bistand, f.eks. ved at udveksle oplysninger og hjælpe med undersøgelser, som har en grænseoverskridende dimension.
- (37) For at fremme effektiv håndhævelse bør Kommissionen hjælpe med at tilrettelægge regelmæssige møder mellem medlemsstaternes håndhævende myndigheder, på hvilke de kan dele relevante oplysninger, bedste praksis, nye udviklinger, håndhævelsespraksis og anbefalinger med hensyn til anvendelsen af bestemmelserne i dette direktiv.
- (38) Med henblik på at lette disse udvekslinger bør Kommissionen oprette et offentligt websted, som indeholder henvisninger til de nationale håndhævende myndigheder, herunder oplysninger om nationale foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv.
- (39) Da de fleste medlemsstater allerede har — om end forskellige — nationale bestemmelser om urimelig handelspraksis, er det hensigtsmæssigt at anvende et direktiv til at indføre en minimumsstandard i henhold til EU-retten. Dette bør gøre det muligt for medlemsstaterne at indarbejde de relevante bestemmelser i deres nationale retsorden på en sådan måde, at der skabes mulighed for etablering af sammenhængende ordninger. Medlemsstaterne bør ikke udelukkes fra inden for deres område at opretholde eller indføre strengere nationale bestemmelser, som fastsætter et højere niveau af beskyttelse mod urimelig handelspraksis, der forekommer i relationer mellem virksomheder i landbrugs- og fødevarerforsyningskæden, dog med forbehold af de gældende begrænsninger i EU-retten, som skal sikre et velfungerende indre marked, og såfremt sådanne bestemmelser er forholdsmæssige.
- (40) Medlemsstaterne bør også have mulighed for at opretholde eller indføre nationale bestemmelser, der har til formål at bekæmpe urimelig handelspraksis, og som falder uden for dette direktivs anvendelsesområde, dog med forbehold af de gældende begrænsninger i EU-retten, som skal sikre et velfungerende indre marked, og såfremt sådanne bestemmelser er forholdsmæssige. Sådanne nationale bestemmelser kan være mere vidtrækkende end dette direktiv, f.eks. hvad angår købernes og leverandørernes størrelse, beskyttelse af købere, omfanget af varer og omfanget af tjenesteydelser. Sådanne nationale bestemmelser kan også være mere vidtrækkende end antallet af og formerne for forbudt urimelig handelspraksis, der er opført i dette direktiv.
- (41) Sådanne nationale bestemmelser vil gælde sideløbende med frivillige styringsforanstaltninger såsom nationale adfærdskodekser eller forsyningskædeinitiativet. Der bør udtrykkeligt tilskyndes til anvendelse af frivillig, alternativ tvistbilæggelse mellem leverandører og købere, uden at dette berører leverandørens ret til at indgive klager eller henvende sig til civile domstole.
- (42) Kommissionen bør have et overblik over gennemførelsen af dette direktiv i medlemsstaterne. Desuden bør Kommissionen kunne vurdere, hvor effektivt dette direktiv er. Med henblik herpå bør de håndhævende myndigheder i medlemsstaterne fremlægge årlige rapporter for Kommissionen. Disse rapporter bør, hvor det er

relevant, indeholde kvantitative og kvalitative oplysninger om klager, undersøgelser og afgørelser. For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne indberetningsforpligtelse bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽⁷⁾.

- (43) Af hensyn til en effektiv gennemførelse af politikken til bekæmpelse af urimelig handelspraksis i relationer mellem virksomheder i landbrugs- og fødevarerforsyningskæden bør Kommissionen undersøge anvendelsen af dette direktiv og forelægge Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget en rapport. Denne undersøgelse bør navnlig vurdere effektiviteten af nationale foranstaltninger, hvis mål er at bekæmpe urimelig handelspraksis i landbrugs- og fødevarerforsyningskæden, og effektiviteten af samarbejdet mellem håndhævende myndigheder. Ved undersøgelsen bør der navnlig også fokuseres på, om det — ud over at beskytte leverandører — i fremtiden vil være berettiget at beskytte købere af landbrugs- og fødevarer i forsyningskæden. Rapporten bør, hvis det er relevant, ledsages af lovgivningsforslag.
- (44) Målet for dette direktiv, nemlig at fastlægge en EU-minimumsstandard for beskyttelse ved at harmonisere medlemsstaternes forskellige foranstaltninger vedrørende urimelig handelspraksis, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Med henblik på at bekæmpe praksis, som klart afviger fra god praksis på handelsområdet, som er i strid med god tro og redelig handlemåde, og som en handelspartner ensidigt påtvinger en anden, fastlægges ved dette direktiv en minimumsliste over forbudte former for urimelig handelspraksis i forhold mellem købere og leverandører i landbrugs- og fødevarerforsyningskæden, og der fastsættes minimumsbestemmelser vedrørende disse forbuds håndhævelse og ordninger om koordinering mellem håndhævende myndigheder.
2. Dette direktiv finder anvendelse på visse former for urimelig handelspraksis, der forekommer i forbindelse med salg af landbrugs- og fødevarer fra:
- a) leverandører, som har en årlig omsætning på højst 2 000 000 EUR til købere, som har en årlig omsætning på over 2 000 000 EUR
 - b) leverandører, som har en årlig omsætning på over 2 000 000 EUR, men ikke over 10 000 000 EUR, til købere, som har en årlig omsætning på over 10 000 000 EUR
 - c) leverandører, som har en årlig omsætning på over 10 000 000 EUR, men ikke over 50 000 000 EUR, til købere, som har en årlig omsætning på over 50 000 000 EUR
 - d) leverandører, som har en årlig omsætning på over 50 000 000 EUR, men ikke over 150 000 000 EUR, til købere, som har en årlig omsætning på over 150 000 000 EUR
 - e) leverandører, som har en årlig omsætning på over 150 000 000 EUR, men ikke over 350 000 000 EUR, til købere, som har en årlig omsætning på over 350 000 000 EUR.

Leverandørernes og købernes årlige omsætning som omhandlet i første afsnit, litra a)-e), forstås i overensstemmelse med de relevante dele af bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF ⁽⁸⁾, navnlig bilagets artikel 3, 4 og 6, herunder definitionerne af »uafhængig virksomhed«, »partnervirksomhed« og »tilknyttet virksomhed« samt andre forhold vedrørende den årlige omsætning.

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle bestemmelser og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽⁸⁾ Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

Uanset første afsnit finder dette direktiv anvendelse i forbindelse med salg af landbrugs- og fødevarer fra leverandører, som har en årlig omsætning på højst 350 000 000 EUR, til alle købere, som er offentlige myndigheder.

Dette direktiv finder anvendelse på salg, hvor enten leverandøren eller køberen eller begge er etableret i Unionen.

Dette direktiv finder også anvendelse på tjenesteydelser, for så vidt som der udtrykkeligt henvises til dem i artikel 3, som leveres af køberen til en leverandør.

Dette direktiv finder ikke anvendelse på aftaler mellem leverandører og forbrugere.

3. Direktivet finder anvendelse på leveringsaftaler, der indgås efter anvendelsesdatoen for de foranstaltninger, der gennemfører dette direktiv, jf. artikel 13, stk. 1, andet afsnit.

4. Leveringsaftaler, der er indgået inden datoen for offentliggørelse af de foranstaltninger, som gennemfører dette direktiv, jf. artikel 13, stk. 1, første afsnit, bringes i overensstemmelse med dette direktiv senest 12 måneder efter nævnte dato for offentliggørelse.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »landbrugs- og fødevarer«: produkter, der er opført i bilag I til TEUF, og produkter, der ikke er opført i nævnte bilag, men som er forarbejdet til konsum ved hjælp af produkter, der er opført i nævnte bilag
- 2) »køber«: enhver fysisk eller juridisk person, uanset vedkommendes etableringssted, eller enhver offentlig myndighed i Unionen, som køber landbrugs- og fødevarer; betegnelsen »køber« kan omfatte en gruppe af sådanne fysiske og juridiske personer
- 3) »offentlig myndighed«: nationale, regionale eller lokale myndigheder, offentligretlige organer eller sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer
- 4) »leverandør«: enhver landbrugsproducent eller enhver fysisk eller juridisk person, som sælger landbrugs- og fødevarer, uanset vedkommendes etableringssted; betegnelsen »leverandør« kan omfatte en gruppe af sådanne landbrugsproducenter eller en gruppe af sådanne fysiske og juridiske personer såsom producentorganisationer, leverandørorganisationer og disses sammenslutninger
- 5) »letfordærlige landbrugs- og fødevarer«: landbrugs- og fødevarer, som på grund af deres beskaffenhed eller stadie i forarbejdningen risikerer at blive uegnede til salg inden for 30 dage efter høst, produktion eller forarbejdning.

Artikel 3

Forbud mod urimelig handelspraksis

1. Medlemsstaterne sikrer, at som minimum alle følgende former for urimelig handelspraksis er forbudt:
 - a) Køberen betaler leverandøren,
 - i) hvis produkterne i henhold til leveringsaftalen skal leveres regelmæssigt:
 - for letfordærlige landbrugs- og fødevarer, senere end 30 dage efter udløbet af en aftalt leveringsperiode, i hvilken leveringer har fundet sted, eller senere end 30 dage efter datoen, hvor det beløb, der skal betales for denne leveringsperiode, fastsættes, alt efter hvilken af de to datoer der er den seneste
 - for andre landbrugs- og fødevarer, senere end 60 dage efter udløbet af en aftalt leveringsperiode, i hvilken leveringer har fundet sted, eller senere end 60 dage efter datoen, hvor det beløb, der skal betales for denne leveringsperiode, fastsættes, alt efter hvilken af de to datoer der er den seneste.

Med henblik på betalingsfristerne i dette nummer skal de aftalte leveringsperioder i alle tilfælde anses for ikke at overskride en måned

ii) hvis produkterne i henhold til leveringsaftalen ikke skal leveres regelmæssigt:

- for letfordærlige landbrugs- og fødevarer, senere end 30 dage efter leveringsdatoen eller senere end 30 dage efter datoen, hvor det beløb, der skal betales, fastsættes, alt efter hvilken af de to datoer der er den seneste
- for andre landbrugs- og fødevarer, senere end 60 dage efter leveringsdatoen eller senere end 60 dage efter datoen, hvor det beløb, der skal betales, fastsættes, alt efter hvilken af de to datoer der er den seneste.

Uanset dette litras nr. i) og ii) gælder følgende, hvis køberen fastsætter det beløb, der skal betales:

- de betalingsfrister, der er angivet i nr. i), regnes fra udløbet af en aftalt leveringsperiode, i hvilken leveringerne har fundet sted, og
 - de betalingsfrister, der er angivet i nr. ii), regnes fra leveringsdatoen.
- b) Køberen annullerer ordrer på letfordærlige landbrugs- og fødevarer med så kort varsel, at en leverandør ikke med rimelighed kan forventes at finde en alternativ måde at afsætte eller anvende de pågældende produkter på; et varsel på mindre end 30 dage betragtes altid som kort varsel; Medlemsstaterne kan fastsætte kortere frister end 30 dage for specifikke sektorer i behørigt begrundede tilfælde.
- c) Køberen ændrer ensidigt vilkårene i en leveringsaftale for landbrugs- og fødevarer vedrørende landbrugs- og fødevarernes leverings- eller forsyningshyppighed, -metode, -sted, -timing eller -omfang, kvalitetsstandarderne, betalingsbetingelserne eller priserne, eller hvad angår levering af tjenesteydelser, for så vidt som disse er udtrykkeligt omhandlet i stk. 2.
- d) Køberen kræver betalinger af leverandøren, der ikke vedrører salg af leverandørens landbrugs- og fødevarer.
- e) Køberen kræver, at leverandøren betaler for den forringelse eller det tab eller begge af landbrugs- og fødevarer, der forekommer hos en køber, eller efter at ejerskabet er overgået til køberen, hvor en sådan forringelse eller et sådant tab ikke skyldes leverandørens forsømmelighed eller fejl.
- f) Køberen nægter skriftligt at bekræfte betingelserne for en leveringsaftale mellem køber og leverandør, som leverandøren har anmodet om en skriftlig bekræftelse af; dette finder ikke anvendelse, hvis leveringsaftalen vedrører produkter, som skal leveres af et medlem af en producentorganisation, herunder et kooperativ, til den producentorganisation, som leverandøren er medlem af, hvis denne producentorganisations vedtægter eller regler og afgørelser fastlagt i eller truffet i henhold til disse vedtægter indeholder bestemmelser, der har tilsvarende virkning som vilkårene i leveringsaftalen.
- g) Køberen ulovligt erhverver, bruger eller videregiver leverandørens forretningshemmeligheder som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 ⁽⁹⁾.
- h) Køberen truer med at iværksætte eller iværksætter handelsrepressalier over for leverandøren, hvis leverandøren udøver sine kontraktmæssige eller juridiske rettigheder, herunder ved at indgive en klage til håndhævende myndigheder eller ved at samarbejde med håndhævende myndigheder under en undersøgelse.
- i) Køberen kræver compensation fra leverandøren for omkostningerne ved at behandle kundeklager i forbindelse med salget af leverandørens produkter, selv om der ikke er nogen forsømmelighed eller fejl fra leverandørens side.

Forbuddet i første afsnit, litra a), berører ikke:

- de konsekvenser af for sen betaling og de retsmidler, der er fastlagt i direktiv 2011/7/EU, der finder anvendelse uanset de betalingsfrister, der er fastsat i nævnte direktiv, på grundlag af de betalingsfrister, der er fastsat i nærværende direktiv
- køberens og leverandørens mulighed for at aftale en værdidelingsklausul som omhandlet i artikel 172a i forordning (EU) nr. 1308/2013.

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (EUT L 157 af 15.6.2016, s. 1).

Forbuddet i første afsnit, litra a), gælder ikke for betalinger:

- som en køber foretager til en leverandør inden for rammerne af skoleordningen, jf. artikel 23 i forordning (EU) nr. 1308/2013
- som foretages af offentlige organer, der leverer sundhedspleje, jf. artikel 4, stk. 4, litra b), i direktiv 2011/7/EU
- i medfør af leveringsaftaler mellem leverandører af druer eller druemost til vinproduktion og deres direkte købere, forudsat:
 - i) at de specifikke betalingsbetingelser for salgstransaktioner indgår i standardkontrakter, som er blevet gjort bindende af medlemsstaten i henhold til artikel 164 i forordning (EU) nr. 1308/2013 inden den 1. januar 2019, og at denne udvidelse af standardkontrakterne forlænges af medlemsstaterne fra nævnte dato uden væsentlige ændringer af betalingsbetingelserne til skade for leverandører af druer eller druemost, og
 - ii) at leveringsaftalerne mellem leverandører af druer eller druemost til vinproduktion og deres direkte købere er eller bliver flerårige.

2. Medlemsstaterne sikrer, at som minimum alle følgende former for handelspraksis er forbudt, medmindre der forinden er truffet aftale herom i klare og utvetydige vendinger i leveringsaftalen eller i en eventuel efterfølgende aftale mellem køber og leverandør:

- a) Køberen returnerer ikkeafsatte landbrugs- og fødevarer til leverandøren uden at betale for disse ikkeafsatte produkter eller uden at betale for bortskaffelse af disse produkter eller begge.
- b) Leverandøren opkræves betaling som betingelse for oplagring, udstilling eller anden præsentation af sine landbrugs- og fødevarerprodukter eller tilgængeliggørelse af sådanne varer på markedet.
- c) Køberen kræver, at leverandøren bærer alle eller en del af omkostningerne ved prisnedslag for landbrugs- og fødevarer, som sælges af køberen i forbindelse med et salgsfremstød.
- d) Køberen kræver, at leverandøren betaler for køberens reklame for landbrugs- og fødevarer.
- e) Køberen kræver, at leverandøren betaler for køberens markedsføring af landbrugs- og fødevarer.
- f) Køberen opkræver betaling fra leverandøren for personale til at indrette lokaler til salg af leverandørens produkter.

Medlemsstaterne sikrer, at den i første afsnits litra c) omhandlede handelspraksis er forbudt, medmindre køberen, inden denne iværksætter et salgsfremstød, angiver salgsfremstødsperioden og den mængde landbrugs- og fødevarer, der forventes bestilt til den nedsatte pris.

3. Hvis køberen kræver en betaling i de situationer, der er omhandlet i stk. 2, første afsnit, litra b), c), d), e) eller f), skal køberen efter anmodning fra leverandøren give leverandøren et skriftligt overslag over betalingen pr. enhed eller de samlede betalinger, alt efter hvad der er hensigtsmæssigt, og skal for så vidt angår situationerne i stk. 2, første afsnit, litra b), d), e) eller f), desuden give leverandøren et skriftligt overslag over omkostningerne og grundlaget for dette overslag.

4. Medlemsstaterne sikrer, at forbuddene i stk. 1 og 2 udgør overordnede præceptive bestemmelser, som finder anvendelse i enhver situation, der falder inden for disse bestemmelsers anvendelsesområde, uanset den ret, som i andre henseender ville finde anvendelse på leveringsaftalen mellem parterne.

Artikel 4

Udpegede håndhævende myndigheder

1. Hver medlemsstat udpeger en eller flere myndigheder, der skal håndhæve forbuddene i artikel 3 på nationalt plan (»håndhævende myndighed«), og underretter Kommissionen om denne udpegelse.
2. Hvis en medlemsstat udpeger mere end én håndhævende myndighed på sit område, udpeger den et enkelt kontaktpunkt for både samarbejde mellem håndhævende myndigheder og samarbejde med Kommissionen.

Artikel 5

Klager og fortrolighed

1. Leverandører kan indgive klager enten til den håndhævende myndighed i den medlemsstat, hvor leverandøren er etableret, eller til den håndhævende myndighed i den medlemsstat, hvor den køber, der formodes at have udøvet en forbudt handelspraksis, er etableret. Den håndhævende myndighed, som klagen er indgivet til, har kompetence til at håndhæve forbuddene i artikel 3.
2. Producentorganisationer, andre leverandørorganisationer og disses sammenslutninger har ret til at indgive en klage efter anmodning fra en eller flere af deres medlemmer eller, hvis det er relevant, efter anmodning fra en eller flere af deres medlemsorganisationers medlemmer, hvis disse medlemmer mener, at de udsættes for en forbudt handelspraksis. Andre organisationer, der har en berettiget interesse i at repræsentere leverandører, har ret til at indgive klager efter anmodning fra en leverandør og til denne leverandørs fordel, forudsat at sådanne organisationer er uafhængige og nonprofit juridiske personer.
3. Medlemsstaterne sikrer, at den håndhævende myndighed, hvis klageren anmoder herom, træffer de nødvendige foranstaltninger til passende beskyttelse af klagerens eller de i stk. 2 omhandlede medlemmers eller leverandørers identitet, og til passende beskyttelse af eventuelle andre oplysninger, hvis offentliggørelse efter klagerens mening vil skade klagerens eller disse medlemmers eller leverandørers interesser. Klageren skal angive alle oplysninger, som denne anmoder om fortrolig behandling af.
4. Medlemsstaterne sikrer, at den håndhævende myndighed, der modtager klagen, inden for en rimelig frist efter modtagelsen af klagen, underretter klageren om, hvordan den agter at følge op på klagen.
5. Hvis der efter den håndhævende myndigheds mening ikke er et tilstrækkeligt grundlag for at behandle en klage, sikrer medlemsstaterne, at den håndhævende myndighed underretter klageren om begrundelsen inden for en rimelig frist efter modtagelsen af klagen.
6. Hvis der efter den håndhævende myndigheds mening er et tilstrækkeligt grundlag for at behandle en klage, sikrer medlemsstaterne, at den håndhævende myndighed indleder, foretager og afslutter en undersøgelse af klagen inden for en rimelig frist.
7. Hvis den håndhævende myndighed fastslår, at en køber har overtrådt de forbud, der er omhandlet i artikel 3, sikrer medlemsstaterne, at den håndhævende myndighed pålægger køberen at ophøre med den forbudte handelspraksis.

Artikel 6

Håndhævende myndigheders beføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at hver af deres håndhævende myndigheder har de fornødne ressourcer og den fornødne ekspertise til at udføre sine opgaver, og tillægger den følgende beføjelser:
 - a) beføjelse til at indlede og foretage undersøgelser på eget initiativ eller på grundlag af en klage
 - b) beføjelse til at pålægge købere og leverandører at fremlægge alle de oplysninger, der er nødvendige for at foretage undersøgelser om den forbudte handelspraksis
 - c) beføjelse til at gennemføre uanmeldte inspektioner på stedet som led i sine undersøgelser, i overensstemmelse med nationale bestemmelser og procedurer
 - d) beføjelse til at træffe afgørelser, hvori den fastslår overtrædelser af de forbud, der er fastsat i artikel 3, og pålægger køberen at ophøre med den forbudte handelspraksis; myndigheden kan undlade at træffe en sådan afgørelse, hvis den indebærer en risiko for at afsløre en klagers identitet eller en risiko for at offentliggøre andre oplysninger, hvis offentliggørelse efter klagerens mening vil skade dennes interesser, og forudsat at klageren har udpeget de pågældende oplysninger i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3
 - e) beføjelse til at pålægge eller indlede sager med henblik på at pålægge bøder og andre lige så effektive sanktioner og foreløbige foranstaltninger over for overtrædelsens ophavsmand, i overensstemmelse med nationale bestemmelser og procedurer
 - f) beføjelse til regelmæssigt at offentliggøre sine afgørelser truffet i medfør af litra d) og e).

De sanktioner, der er omhandlet i første afsnit, litra e), skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning, under hensyntagen til overtrædelsens art, varighed, gentagne karakter og grovhed.

2. Medlemsstaterne sikrer, at udøvelsen af de i stk. 1 omhandlede beføjelser er genstand for hensigtsmæssige garantier for så vidt angår retten til forsvar i overensstemmelse med de generelle principper i EU-retten og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder i tilfælde hvor klageren anmoder om fortrolig behandling af oplysninger i henhold til artikel 5, stk. 3.

Artikel 7

Alternativ tvistbilæggelse

Uden at det berører leverandørernes ret til at indgive klager i henhold til artikel 5 og de håndhævende myndigheders beføjelser i henhold til artikel 6, kan medlemsstaterne fremme frivillig anvendelse af effektive og uafhængige alternative tvistbilæggelsesmekanismer såsom mægling med henblik på bilæggelse af tvister mellem leverandører og købere, hvad angår køberens udøvelse af urimelig praksis.

Artikel 8

Samarbejde mellem håndhævende myndigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at de håndhævende myndigheder samarbejder effektivt med hinanden og med Kommissionen, og at de yder hinanden gensidig bistand i forbindelse med undersøgelser, der har en grænseoverskridende dimension.

2. De håndhævende myndigheder mødes mindst én gang om året for at drøfte anvendelsen af dette direktiv på grundlag af de i artikel 10, stk. 2, omhandlede årlige rapporter. De håndhævende myndigheder drøfter bedste praksis, nye sager og nye udviklinger inden for urimelig handelspraksis i landbrugs- og fødevareforsyningskæden og udveksler oplysninger, navnlig om de gennemførelsesforanstaltninger, som de har vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv og om deres håndhævelsespraksis. De håndhævende myndigheder kan vedtage henstillinger for at fremme en ensartet anvendelse af dette direktiv og for at forbedre håndhævelsen. Kommissionen letter afholdelsen af disse møder.

3. Kommissionen opretter og driver et websted, der gør det muligt at udveksle oplysninger mellem de håndhævende myndigheder og Kommissionen, navnlig i forbindelse med de årlige møder. Kommissionen opretter et offentligt tilgængeligt websted, der angiver kontaktoplysninger på de udpegede håndhævende myndigheder og links til websteder for de nationale håndhævende myndigheder eller andre myndigheder i medlemsstaterne, som giver oplysninger om de foranstaltninger, der gennemfører dette direktiv, jf. artikel 13, stk. 1.

Artikel 9

Nationale bestemmelser

1. Med henblik på at sikre en højere grad af beskyttelse kan medlemsstaterne bevare eller indføre strengere bestemmelser, der har til formål at bekæmpe urimelig handelspraksis, end dem, der er fastsat ved dette direktiv, forudsat at disse nationale bestemmelser er forenelige med bestemmelserne for det indre markeds funktion.

2. Dette direktiv berører ikke nationale bestemmelser, der sigter mod at bekæmpe urimelig handelspraksis, som ikke falder inden for dette direktivs anvendelsesområde, forudsat at sådanne bestemmelser er forenelige med bestemmelserne for det indre markeds funktion.

Artikel 10

Indberetning

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres håndhævende myndigheder offentliggør en årlig rapport om de aktiviteter, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, som bl.a. skal angive antallet af modtagne klager og antallet af de undersøgelser, som er iværksat eller afsluttet, i løbet af det foregående år. For hver afsluttet undersøgelse skal rapporten indeholde en kort beskrivelse af undersøgelsens emne, resultat og i givet fald den afgørelse, der er truffet, jf. dog fortrolighedskravene i artikel 5, stk. 3.

2. Senest den 15. marts hvert år sender medlemsstaterne Kommissionen en rapport om urimelig handelspraksis i relationer mellem virksomheder i landbrugs- og fødevareforsyningskæden. Denne rapport skal navnlig indeholde alle relevante data om anvendelsen og håndhævelsen af bestemmelserne i dette direktiv i den pågældende medlemsstat i løbet af det foregående år.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter:
 - a) bestemmelser om de oplysninger, som er nødvendige for anvendelsen af stk. 2
 - b) ordninger for behandling af de oplysninger, som medlemsstaterne skal sende til Kommissionen, og bestemmelser om sådanne oplysningers indhold og form
 - c) ordninger til at overføre eller stille oplysninger og dokumenter til rådighed for medlemsstaterne, internationale organisationer, kompetente myndigheder i tredjelande eller offentligheden, med forbehold af beskyttelsen af personoplysninger og landbrugsproducenternes og virksomhedernes berettigede interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke røbes.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 11, stk. 2.

Artikel 11

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Komitéen for den Fælles Markedsordning for Landbrugsprodukter, der er nedsat ved artikel 229 i forordning (EU) nr. 1308/2013. Denne komité er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 12

Evaluering

1. Senest den 1. november 2025 foretager Kommissionen den første evaluering af dette direktiv og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet samt Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget en rapport om de vigtigste resultater af denne evaluering. Denne rapport ledsages eventuelt af lovgivningsforslag.
2. Nævnte evaluering skal som minimum vurdere:
 - a) effektiviteten af de foranstaltninger, der er gennemført på nationalt plan for at bekæmpe urimelig handelspraksis i landbrugs- og fødevarerforsyningskæden
 - b) effektiviteten af samarbejdet mellem kompetente håndhævende myndigheder og i givet fald redegøre for metoder til at forbedre dette samarbejde.
3. Kommissionen udarbejder den i stk. 1 omhandlede rapport på grundlag af de årlige rapporter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 2. Kommissionen kan om nødvendigt anmode om yderligere oplysninger fra medlemsstaterne, herunder oplysninger om effektiviteten af de foranstaltninger, der er blevet gennemført på nationalt plan, og effektiviteten af samarbejde og gensidig bistand.
4. Senest den 1. november 2021 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet samt Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget en statusrapport om gennemførelsen og anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 13

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 1. maj 2021 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender disse love og bestemmelser senest den 1. november 2021.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 14***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på femtedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 15***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 17. april 2019.

På Europa-Parlamentets vegne
A. TAJANI
Formand

På Rådets vegne
G. CIAMBA
Formand

II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

FORRETNINGSORDENER OG PROCESREGLEMENTER

ÆNDRINGER AF DOMSTOLENS PROCESREGLEMENT

DOMSTOLEN HAR,

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 253, stk. 6,

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, særlig artikel 106A, stk. 1,

under henvisning til protokollen vedrørende statuttten for Den Europæiske Unions Domstol, særlig artikel 63,

i betragtning af, at procesreglementet bør indeholde dels de nærmere bestemmelser for gennemførelsen af den i artikel 58a i protokollen vedrørende statuttten for Den Europæiske Unions Domstol fastsatte ordning med forudgående bevilling for appeller, dels de nærmere bestemmelser for såvel indgivelse og behandling af anmodninger om bevilling af appel som det konkrete forløb af retsforhandlingerne efter en sådan behandling,

med Rådets godkendelse meddelt den 9. april 2019,

VEDTAGET FØLGENDE ÆNDRINGER AF SIT PROCESREGLEMENT:

Artikel 1

Følgende kapitel indsættes i femte afsnit i Domstolens procesreglement af 25. september 2012 ⁽¹⁾:

»Kapitel 1a

FORUDGÅENDE BEVILLING FOR DE I STATUTTENS ARTIKEL 58A OMHANDLEDE APPELLER

*Artikel 170a***Anmodning om bevilling af appellen**

1. I de situationer, der er omhandlet i statuttens artikel 58a, stk. 1 og 2, skal appellanten som bilag til sit appelskrift vedlægge en anmodning om bevilling af appellen, hvori den pågældende redegør for det vigtige spørgsmål, som appellen rejser for EU-retten ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, og som indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for, at Domstolen kan påkende denne. Når en sådan anmodning ikke er vedlagt, afviser Domstolens vicepræsident appellen.

2. Anmodningen om bevilling af appellen må ikke overstige syv sider, som skal være affattet under hensyntagen til samtlige formkrav, der fremgår af praktiske anvisninger til parterne vedrørende sager for Domstolen, og som er vedtaget på grundlag af nærværende reglement.

3. Såfremt anmodningen om bevilling af appellen ikke er i overensstemmelse med de i det foregående stykke omhandlede krav, giver justitssekretæren appellanten en kort frist til at berigtige denne. Foretages der ikke berigtigelse inden for den fastsatte frist, beslutter Domstolens vicepræsident på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten, om undladelsen af at overholde denne formforskrift skal medføre, at appellen afvises.

⁽¹⁾ EUT L 265 af 29.9.2012, s. 1, som ændret den 18.6.2013 (EUT L 173 af 26.6.2013, s. 65) og den 19.7.2016 (EUT L 217 af 12.8.2016, s. 69).

*Artikel 170b***Afgørelse om anmodningen om bevilling af appel**

1. Domstolen træffer afgørelse om anmodningen om bevilling af appel hurtigst muligt.
2. En i dette øjemed specielt oprettet afdeling, der foretrædes af Domstolens vicepræsident, og som desuden omfatter den refererende dommer og formanden for den afdeling med tre dommere, som den refererende dommer er tilknyttet på tidspunktet for indgivelsen af den nævnte anmodning, træffer på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten afgørelse om denne anmodning.
3. Afgørelsen om anmodningen om bevilling af appel træffes ved begrundet kendelse.
4. Når appellen admitteres helt eller delvist i henhold til de kriterier, der er anført i statuttens artikel 58a, stk. 3, fortsætter sagen i overensstemmelse med nærværende reglements artikel 171-190a. Den kendelse, der er omhandlet i det foregående stykke, forkyndes sammen med appellen for parterne i den pågældende sag for Retten, og den skal, når appellen admitteres delvist, indeholde en nærmere angivelse af de appelanbringender eller de dele af appellen, som svarskriftet skal være rettet mod.
5. Justitssekretæren underretter straks Retten samt, når de ikke er parter i sagen for denne, medlemsstaterne, Europa-Parlamentet, Rådet og Europa-Kommissionen om afgørelsen om bevilling af appel.«

Artikel 2

Disse ændringer af procesreglementet, som har retsgyldighed på de sprog, der er nævnt i reglementets artikel 36, offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* og træder i kraft den første dag i måneden efter offentliggørelsen.

Vedtaget i Luxembourg, den 9. april 2019.

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA